

DEVİRİMCİ TEORİ OLMADAN DEVİRİMCİ PRATİK OLMAZ!

KOMÜNİST

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkezi Yayın Organı

MART 1978 / SAYI: 1

1. PARTİ KONFERANSI BELGELERİ

İÇİNDEKİLER

ÇIKARKEN:.....	2
KONFERANS RAPORU:.....	5
KONFERANS KARARLARI:.....	6
1:.....	6
2:.....	6
3:.....	6
4: DÜNYADA SİYASİ DURUM:.....	7
a).....	7
b).....	7
c) Çağımızın Niteliği:.....	7
d) Dünya Çapında Baş Çelişme:.....	7
e) Baş Düşman:.....	7
f) Dünya Çapında Baş Düşman Sorunu:.....	7
g) Emperyalist Savaş, Emperyalist Savaşa Karşı Proletaryanın Tavrı:.....	7
5: PROLETER ENTERNASYONALİZMİ:.....	9
6: TÜRKİYE'DE SİYASİ DURUM:.....	9
7: KAVRAMLAR ÜZERİNE:.....	9
8: JÖ'DEKİ HİZİP HAKKINDA:.....	9
9: MERKEZ KOMİTESİ:.....	9
10: ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEM ÇALIŞMANIN ANA YÖNÜ:.....	10
a).....	10
b) Teşkilatlanmada Kavranacak Halka:.....	10
c) Kitle Derneklerinde Çalışma Üzerine:.....	11
d) Silahlı Mücadelenin İçinde Bulduğumuz Dönemde Rolü Üz.....	12
e) Şehirlerde Çalışma Üzerine:.....	12
f) Ajitasyon-Propaganda ve Yayın Organları Sorunu:.....	17
11: TKP (M-L) TÜZÜĞÜ:.....	19
12: TKP(M-L) ÖZELEŞTİRİSİ:.....	24
13: ÇAĞRILAR:.....	24
a) Halkımıza Duyuru:.....	24
b) Bütün Ülkelerin İşçi Sınıfına, Marksist-Leninist Partilerine Mesaj:.....	40
c) AÇIKLAMALAR:.....	41

Çıkarken

Komünist, Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) merkez yayın organı olarak çok önemli görevleri yerine getirmek üzere çıkıyor. Bu görevlerin önemini kavrayabilmek için, partimizin yeniden inşası mücadelesinde bugün bulunduğumuz noktaya nasıl ulaştığımızı ve önümüzdeki özgül sorunları doğru biçimde kavramamız gereklidir.

Partimizin 1973'te komprador patron-ağa devletinden yediği ağır darbeden bu yana 5 yıl geçti. Bu 5 yıl, genç ve tecrübesiz partimiz için zengin sınıf mücadeleleri tecrübeleri ile doludur. Bu dönem hakim sınıfların partimize dışarıdan da saldırmakla birlikte esas olarak içeriden çökertmeye yöneldiği, Partimizi işçi sınıfımızın ve halkımızın Demokratik Halk Devrimi mücadelesine önderlik etmekten alıkoymaya çalıştığı bir dönemdir.

Bu dönemin ilk 3,5 yılı, Marksist-Leninist siyasi çizgimizin hatalı yanlarının atılarak sosyal pratik içinde geliştirileceği yerde giderek tasfiye edildiği, Partimizin pratik mücadelesindeki hatalı taktiklerin kökenlerine inilip düzeltileceğine kemikleştirildiği, genç ve tecrübesiz kadroların engin sınıf mücadelesi içinde eğitilip bolşevikleştirileceğine önderliksiz bırakılıp siyasi geriliğe mahkum edildiği, parti içindeki sınıf mücadelesinde onların komünist uyanıklıklarının geliştirileceği yerde siyasi ve örgütsel körlüğe itildiği bir dönemdir. Bu dönem, küçük burjuvazinin Marksist - Leninist partiye merkezden saldırdığı, tasfiyeciler Koordınasyon Komitesi hizibi dönemidir.

Küçük burjuva önderliğin işçi sınıfının partisini tasfiye girişimi artık iyice gün ışığına çıktığında, tabandaki komünistler, TKP(M-L)'ye siyasi-ideolojik-örgütsel olarak sahip çıktılar. Tasfiyecileri tasfiye ettiler. Ancak bu mücadele kolay ve günü birliğine kazanılabilecek bir mücadele değildi. Marksizm-Leninizme sadık kadroların siyasi seviyeleri geri, mücadele tecrübeleri yetersiz, ama ideolojiye sadakatleri ve devrimci azimleri tamdı. Bir buçuk yıla yakın bir süre, tasfiyeciler KK küçük burjuva hizibinin örgüt içinden temizlenmesi, onun kadrolarda bıraktığı oportünist izlerin silinmesi ve Marksist-Leninist temellerde sağlam bir merkez oluşturulması mücadelesi verildi. Bu sınıf mücadelesinin ateşi içinde Marksist-Leninistler yaptıkları hatalardan öğrenerek siyasi tecrübelerini geliştirdiler, ideolojik yapılarını pekiştirdiler ve partinin yeniden inşasına dört elle sarıldılar. Bu mücadelenin ilk aşaması TKP(M-L) 1. Konferansının demokratik danışma temelinde toplanması, parti siyasetini gözden geçirip onaylaması, hatalı yanlarını düzeltip parti özeleştirisini yapması, parti tüzüğünü kabul etmesi ve bu temellerde Merkez komitesini seçmesi ile, tam bir başarı ile tamamlandı.

Ancak bu birbuçuk yıllık dönemde parti içinde verdiğimiz sınıf mücadelesinin kazanımları, yeni mücadelelere hazır olmadıkça kalıcı olmayacaktır. Şimdiye dek KK hizibi, AB hizibi gibi hiziplerde vücut bulan küçük burjuvazinin ideolojik-siyasi-örgütsel hattı ile mücadele ettik. Yani Marksizm-Leninizmin düşmanı küçük burjuva ideolojisi somut olarak karşımızda idi. Halbuki bundan sonra esas olarak parti kadro ve üyelerinde kalıntı olarak bulunan ya da yeni ortaya çıkabilecek olan burjuva çizgileriyle mücadele edeceğiz. Bu, çok daha fazla uyanıklık isteyen ve uzlaşabilir çelişkilerin halledilmesinde ustalık kazanmayı gerektiren bir mücadeledir. Yoldaşlar, sınıflı toplumda yaşadıkça parti içinde sınıf mücadelesi toplumsal diyalektiğin kaçınılmaz sonucudur. Bu bizi korkutmamalı, tam tersine bizi, bir Komünist Partinin dışta ve içte sınıf mücadelesi vererek çelikleşeceğinin, bolşevikleşeceğinin bilincine ulaştırmalı ve mücadeleciler ruhumuzu bilemelidir. Bu bizi geri çekilmeye itmeli, tam tersine, komünist uyanıklığımızı uç noktaya vardırmalıdır. Aksi takdirde daha da sıkı birliğe hizmet edebilecek mücadeleler uzlaşmaz hale gelirler ve partiye zarar verirler. Ya da parti düşmanları partiyi yıkmaya girişimlerinde büyük mevziler elde edebilirler.

Parti içinde proletarya çizgisi ile burjuva çizgisinin arasındaki mücadelenin özünü ideolojik ve siyasi mücadele oluşturur. Parti içinde çizgi mücadelesi ne kadar kaçınılmaz ise, partinin siyasi inşası için de o denli faydalıdır ve bolşevikleşmemizin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu mücadelede kadroların siyasi bilincinin yüksekliği ve komünist uyanıklığı, her türlü burjuva sapmanın daha başlangıçta ideolojik ve siyasi çalışmaya ağırlık vermekle gerçekleşebilir. Bugün kadrolarımızın ideolojik ve siyasi bakımdan gelişmesi, acil ihtiyaçlarımızdan biridir.

1. Parti Konferansında resmi parti siyasetinin onaylanması, halkımıza karşı özeleştirimizin yapılması, parti tüzüğünün hazırlanması ve Merkezi yapının oluşturulması gerçekten büyük bir başarıdır. Ancak bu geriye yaslanıp rahat bir nefes almak anlamına gelmez. Bugün önümüzde daha yüklü ve şanlı yeniden inşa sorunları beklemektedir. Bugüne dek çalışmalarımızın ağırlık noktasını örgütsel inşa oluşturdu. Bu, esas olarak haklıydı, çünkü örgütlenmenin üzerinde yükseldiği temel, yani siyasi çizgimiz ana hatlarıyla doğru ve Marksist - Leninisttir. 1. Parti Konferansı işte bu temelde başarıya ulaştı. Konferans siyasetimizin derinleştirilmesi ve doğru taktiklerin geliştirilmesi ve sorununun önümüzdeki dönemin merkezi sorunu olduğunu, 1. Parti Kongresine siyasi hazırlığın yeniden inşanın odak noktasını oluşturduğunu doğru olarak tesbit etti. Konferans, tezlerimizin hangi noktalarda ve hangi doğrultuda geliştirilmesi gerektiğini tesbit ederek Merkez Komitesine bu çerçevede önderlik etmek görevini verdi.

Siyasi çalışma tüm çalışmaların candamarını oluşturur. Yoldaşlar, bu Marksist-Leninist tez, içinde bulunduğumuz dönemde bizi bekleyen görevler nedeniyle daha da kuvvetle vurgulanmalıdır. Siyasi çalışma ve araştırma tüm parti üyelerinin vargüçleriyle sarılacakları bir görevdir. Ancak siyasi çalışma her isteyen her dilediği biçimde çalışması, araştırması demek değildir. Siyasi çalışma ancak merkezi bir disiplin altında yürütüldüğünde partinin inşasına hizmet eder, bunun aksi parti içinde anarşi ve hizipçiliği körükler.

İşte komünist, herşeyden önce, bu siyasi çalışmaya önderlik etme görevini yerinen getirecek, kadroların resmi siyaseti derinlemesine kavraması ve geliştirmesine yön verecek ve eğitecek bir merkezi organ olacaktır.

Komünist aynı zamanda önümüzdeki parti Kongresine hazırlanma görevini yerine getirmede Merkez Komitesinin temel aracını oluşturacaktır. Komünist'te, 1. Parti Konferansının tesbit ettiği doğrultularda konular ele alınarak tartışılacak, böylece kongrenin siyasi hazırlığına önderlik edilmiş olacaktır.

Ve nihayet Komünist, kadroların siyasi seviyesini yükseltecek ve onların komünist uyanıklığını geliştirecek olan merkezi silah olacaktır.

Komünist, üzerine düşen bu görevleri yerine getirebilmek için, araştırma-inceleme yazılarına, önemli çevirilere ve örgütsel meselelere yer verecektir, Komünist'in yayın programının ana hattı şöyle tesbit edilmiştir.

Sayı 1 - TKP (M-L) 1. Konferansı Belgeleri

Sayı 2 - Çelişmeler ve Başdüşman üzerine / Demokratik Merkezizetçilik Üzerine

Sayı 3 - Ajitasyon ve Propaganda Üzerine

Sayı 4 - PB Hizibinin Eleştirisi

Sayı 5 - Emperyalizm - Sosyal Emperyalizm / Faşizm-Sosyal Faşizm

Sayı 6 - Milli Mesele

Sayı 7 - Türkiye'de Komünist Hareketin Geçmişi / Kemalizm

Sayı 8 - Sosyo - Ekonomik Yapı Üzerine

Yoldaşlar, Komünist'in ilk sayısında, 1. Parti konferansının belgelerini yayınlıyoruz. Bu belgeler revizyonizme, modern revizyonizme, troçkizme ve her türlü oportünizme karşı Marksizm-Leninizmin ve Partimizin zaferini simgelemektedir. Bu belgeler, Partimizin geçmişinden doğru dersler çıkartarak önümüzdeki dönemin mücadele taktiklerini ana hattıyla çizmektedir. Bu belgeler, Partimizin her milliyetten Türkiye halkının Demokratik Halk Devrimi mücadelesine önderlik etmede ve dünya proleter devriminin üzerine düşen görevleri yerine getirmede parti kadrolarına ve üyelerine doğru yolu göstermekte ve tüm komünist devrimcilere proletaryanın kızıl bayrağı altında toplanmaları için çağrı yapmaktadır. Yoldaşlar, bu belgeleri ciddiyetle inceleyelim, tartışalım, tam anlamıyla kavrayalım ve sınıf mücadelesine bütün varlığımızla atalım.

Konferans Raporu

Bütün yoldaşlara,

Uzun bir süreden beri Partimizin ideolojik-siyasi ve örgütsel bakımdan yeniden inşası görevinin yerine getirilmesi için yürütülen çalışmalar Şubat 1978 tarihinde TKP(M-L) 1. Konferansının toplanması ile sonuçlandırılmıştır.

TKP(M-L) 1. Konferansı Partinin mücadele tarihinde çok önemli bir dönüm noktası oldu. Parti üyeleri arasından demokratik danışma sonucu seçilen delegelerden oluşan 1. Konferansın toplanması, 9-10 Şubat 1972 tarihinde kurulan Partimizin kuruluşunun 6. yıldönümüne rastlıyordu. Böylesine önemli bir tarihte toplanan 1. Konferans üzerine düşen tarihi görevi yerine getirmeye çalışmıştır.

TKP(M-L) 1. Konferansı çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına ve işçi sınıfına önderlik etme mücadelesinde kararlılıkla ileriye atıldığını, içteki ve dıştaki engelleri aşarak merkezileşme görevinin başarıyla tamamlandığını simgelemektedir.

TKP(M-L) 1. Konferansı, ülke ve dünya çapında son derece karışık sınıf mücadelesinin bir ürünü olarak ortaya çıkmış, revizyonizme, modern revizyonizme, Troçkizme ve her türden oportünizme karşı mücadelede Marksizmin - Leninizmin ve Türkiye Komünistlerinin zaferiyle sonuçlanmıştır.

TKP (M-L) 1. Konferansı, Partimizin 1973 yılında komprador burjuva ve toprak ağalarından yediği ağır darbeye, 1976 yılında parti yönetimini ele geçiren küçük burjuva hizipçilerinin komplosuna ve tasfiyeciliğine, diğer hiziplerin partiye karşı giriştiği saldırı ve ihanete rağmen proletaryanın kızıl bayrağını ülke içinde ve uluslararası planda yükselterek Marksizm-Leninizmin başarı ve yenilmezliğini göstermiştir.

Yoldaşlar,

Bilindiği gibi Partimiz, TİİKP adlı revizyonist teşkilat içerisinde mücadele yürüten Marksist-Leninist kadroların, TİİKP (Türkiy İhtilalcı İşçi-Köylü Partisi)'nin iflah olmayacağına kanaat getirerek yaptıkları 9-10 Şubat 1972 yılındaki Kuruluş Kongresi ile ortaya çıkmıştır. Partimiz kurulduktan sonra, İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki yoldaşlarla ilk teşkilatlanma görevlerini yerine getirerek derhal mücadeleye girişmişti. Partinin İbrahim Kaypakkaya önderliğinde yürüttüğü mücadele aynı yıl komprador burjuvazi ve toprak ağaları tarafından ağır bir yenilgiye uğratılmıştı. Partimizin kurucusu İbrahim Kaypakkaya ile birlikte önder yoldaşlardan bir kısmı katledilmiş, diğer bir kısmı ise düşmanın eline geçmişti. Parti bu durumda iken içerisine sızmış bir kısım dönektar tarafından bir süre sonra parti merkezi gaspedildi. Böylece parti hem dıştaki, hem de içteki düşmanların ağır darbelerine maruz kaldı.

Önderliği içten bir darbe ile ele geçiren bu burjuva unsurlar bir müddet sonra oluşturdukları hizibe ve buldukları mevkiye dayanarak Partiye tasfiye hareketine başladılar. Bunlar bir yaandan partinin resmi siyasetini değiştirmeye çalışarak ideolojik-siyasi yönden, diğer taraftan da partinin varlığını reddederek örgütsel yönden partiye tasfiye hareketini yürütüyorlardı.

Daha sonra bu küçük burjuva hizbinin tasfiyeci girişimleri parti içindeki Marksist-Leninist kadroların mücadelesiyle karşılaştı. Bu iflah olmaz revizyonistler partinin Marksist-Leninist kadrolarına mücadele ve yaşama imkanı bırakmamış, parti içi demokratik merkezîyetçilik ilkesini çeşitli entrikalarla işlemez hale getirmişti. Marksist-Leninist kadrolar bu iflah olmaz burjuva hizbine karşı mücadele imkanları bulunan yerlerde bir müddet sonra, mücadele imkanları kalmayan yerlerde derhal bu burjuva hizbiyle örgütsel bağlarını kesmişlerdi.

Böylece partimiz hem içteki hem dıştaki düşmanlarından yediği darbelerle ancak bölgeler düzeyinde mücadele yürütebilme durumuyla karşı karşıya kalmıştı. Bu şartlar altında bütün kadro ve üyelerin görevi, partinin yeniden inşası göreviydi. Çünkü 'KK' hizbinin partiden atılmasıyla merkezi işlerlik ortadan kalktığı için parti içinde çok başlı bir durum ortaya çıkmıştı.

Bölge teşkilatlarının zor şartlar altında yürüttükleri çalışmalar, partinin içinde bulunduğu bu durumdan yararlanarak önderliği gaspetmek isteyen AB gibi kariyeristlerin hizipçi çalışmalarıyla baltalanıyor, engellenmeye çalışılıyordu. Bu yapı içerisinde bulunan Bölge Teşkilatların partimizi merkezîsiz durumdan kurtarmanın tek yolunun ideolojik-siyasi ve örgütsel bakımdan partinin yeniden inşası görevi olduğu doğru bir şekilde tespit ettiler.

Bu anlayışla hareket eden kadro ve üyeler bu görevin yerine getirilmesi için mücadeleye girişmiş, ilk olarak partiye sahip çıkıp onun görüşlerini kabul eden bölgelerin birbirleriyle ilişkileri sağlanmıştı. Daha sonraki gelişme içerisinde, parti önderliğini üstlenerek Konferansı hazırlamakla yükümlü olan Örgütlenme Komitesi oluşturuldu.

Parti ÖK önderliğinde konferans hazırlıklarına girişti. Çeşitli ideolojik-siyasi ve örgütsel konularda araştırma ve tartışma kampanyaları açılarak tüm üyelerin konferansa hazırlanmasına çalışıldı. Bu çalışmaların bir ürünü olan Bölge Konferansları toplandı.

Tüm bölgelerde ÖK önderliğinde çalışmalar yürütülerek parti üye tespitleri yapılmıştı. Parti üyeleri kendi içlerinden, tesbit edilen ideolojik-siyasi-örgütsel konulardaki tartışmaları temel almaya çalışarak, temsilcilerini demokratik bir tarzda seçtiler. Seçilen bu delegelerle Bölge Konferansları oluşturuldu. Bu konferanslarda parti sorunları daha sistemli bir halde tartışılarak bu tartışmalar temelinde parti konferansını oluşturarak delegeler seçildi. Her iki seçimde de demokratik danışma ilkesi gizli oy-gizli sayım ilkesi ile yerine getirildi.

Komprador Patron-Ağa devletinin, parti düşmanı akımların, AB hizbinin, tüm hizipçi faaliyetin ve tüm oportünistlerin her türlü baskı, saldırı, entrika ve engelleme çabalarına karşı bölge konferanslarında seçilen delegeler partimizin 1. Konferansını oluşturmayı başardılar. Bu konferansa partimizin bütün iradesini temsil eden en eksikliklere rağmen, en alt seviyeden başlamak üzere üyelerin kendi aralarından serbest iradelerini kullanarak seçtikleri ve yaklaşık eşit sayıda parti üyesini temsil eden delegelerden oluşmuş bir parti konferansıdır.

Bu şekilde birçok görevi başarılarak gerçekleştiren parti 1. Konferansı, komprador Patron-Ağa devletine, revizyonistlere, modern revizyonistlere, her türlü oportünistlere karşı komünistlerin kazandığı bir zaferdir. Komünistler bu zaferlerini gerek ülke ve gerekse dünya şartlarını değerlendirerek aldıkları kararlarla perçinlemişlerdir.

Yoldaşlar,

1. Konferans, partinin çeşitli çalışma alanlarından gelen delegelerin, dünya ve ülkemizdeki tüm devrim ve parti şehitleri adına saygı duruşu ile başladı. Daha sonra konferans başkanlık divanı seilerek tasarı halindeki gündem önerilerinin tartışılmasına geçildi ve aşağıdaki gündem tasarısı kabul edildi.

Konferans Gündemi

A –

1. Bölge raporlarının değerlendirilmesi
2. ÖK raporunun değerlendirilmesi

B- Dünyada Siyasi durum

1. Çağ değerlendirmesi- 'Üç dünya teorisi'
2. Dünyada başçelişme- başdüşman
3. Emperyalist savaşa karşı proletaryanın tavrı
4. "İki süper güç" meselesi
5. Proleter enternasyonalizmi

C- Geçmişin değerlendirilmesi

1. Beş temel belgenin değerlendirilmesi
2. Partinin geçmiş beş yıllık mücadelesinin değerlendirilmesi
  - Partinin kuruluşundan yenilgisine kadar olan dönem

- Yenilgi sonrası dönem
- ÖK dönemi

3. Partinin özeleştirisi

D- Önümüzdeki dönemde yapılacak çalışmaların ana yönü

1. Ajitasyon-propaganda-yayın organları
2. Kitle derneklerde çalışma
3. Silahlı mücadelenin içinde bulunduğumuz dönemde rolü
4. Şehirlerde çalışma
5. Teşkilatlanmada kavranacak halka

E-

1. Tüzük ve tüzük taslakları üzerine tartışma
  - MK ve örgütsel eşleyiş üzerine
  - Parti- TİKKO- TMLGB ilişkileri
2. Parti şehitlerinin tesbiti - Parti amblemi
3. Merkez Komitesinin seçimi

F- Konferans belgelerinin tasdiki

G-

1. Devrim andı
2. Şehitler adına saygı duruşu
3. Kapanış

Yoldaşlar,

TKP(M-L) 1. Konferansı bu gündem maddeleri üzerinde tartışarak aşağıdaki kararları almış ve sonuçlandırmıştır.

Konferans Kararları (1)

1. Demokratik danışma sonucu seçilen delegelerle oluşan parti konferansları, partinin iradesini bir bütün olarak temsil ederler. Bu tip konferanslar daha önce tabanda tartışılmış olması şartıyla her konuda karar alabilir. Yaptığımız konferans partimizin temel görüşlerinin doğru olduğundan yola çıkarak toplanmıştır. Hazırlığı içinde bir dizi stratejik mesele tartışılmamıştır. Bu yüzden konferansımız, partimizin temel çizgisini değiştirecek nitelikte karar alamaz.

2. Parti kongresi en geç (.....) yıl sonra Merkez Komitesi tarafından toplanmalıdır. İlk kongreden sonrakiler tüzük hükümlerine göre toplanacaktır.

3. Partimizin yenilgi sebepleri ve parti belgeleri:

- a) Partimizin yenilgisi yapılan taktik hatalar sonucu ortaya çıkmıştır.
- b) Uluslararası alanda yapılan "emperyalizmin toptan çöküş çağrı" tesbiti hatalı bir tesbittir.
- c) Bu tespit partimizin çizgisine yansımıştır.

Partimizin kuruluşundan yenilgiye kadar geçen dönemde yaptığı diğer başlıca hatalar şunlardır.

1/ 12 Mart faşist darbesinden itibaren Türkiye'de devrimci durumun gerilediğini tesbit edememek. Ülkemizdeki 1972'ye kadar olan durum (12 Mart faşist darbesinden önceki yıllarda dahil) değerlendirirken yükselen devrimci hareketlerin seviyesiyle halk yığınlarının bilinç seviyesini olduğundan daha yüksek göstermek, abartmak.

2/ Geri çekilme ile saldırı dönemlerini isabetlice tespit edememek, bu dönemlere uygun mücadele ve örgütlenme biçimlerine başvuramamak.

3/ Devrimci durumun gerilediği 12 Mart faşizmi şartlarında, gerilla savaşının hazırlık görevlerini sabırlı ve ihtiyatlı bir çalışmayla tamamlamadan, yani gerilla savaşı için gerekli kuvveti toplamadan, çalışma bölgelerindeki halk yığınlarıyla sağlam bağlar kurmadan, çalışma bölgelerine iyice yerleşmeden, vb. gibi görevleri yerine getirmeden, eldeki tecrübesiz kadrolarla kırlarda ve şehirlerde « sol » taktik saldırılara girişmek. Devrimci durum gerilediği, gerilemeye devam ettiği halde faşizmin dikkati ve saldırıları partimize yöneldiği halde geri çekilmemek, yapılan taktik «sol» hataları daha güçlü bir şekilde sürdürmek.

4/ Halk yığınları arasındaki siyasi çalışmaya (propaganda - ajitasyon ve örgütlenme) gereken önemi vermemek.

d) FAŞİZM

Faşizm konusunda partimizin görüşleri esas olarak doğrudur.

e) MİLLİ MESELE

Partimizin milli mesele ile ilgili tezleri doğrudur. Tezlerde yer alan “sınıf bilinçli Türkiye proletaryasının Kürt milli hareketi karşısındaki tutumunun” ne olması gerektiği ve Kürt milletinin ayrılmasını ne zaman destekleyip ne zaman desteklemeyeceği gibi açıklamalardan kalkarak milli meselenin “tek tük ülkelerin bir iç meselesi olarak ele alındığını, bu meselenin emperyalizme karşı mücadeleden koparıldığı”nı iddia etmek hatadır, meseleyi yanlış kavramaktır.

f) **KEMALİZM**

Partimizin Kemalizm hakkındaki görüşleri doğrudur. “Kemalist devrim” sömürgelelikten yarı-sömürgeleliğe geçiş sürecini içeren güdük anti-emperyalist niteliğe sahiptir.

Kemalist devrimin bu niteliği, Kemalizm adlı broşürde doğru bir biçimde tesbit edilmiştir.

g) **CEPHE**

Cephe konusunda partimizin getirdiği görüşler esas olarak doğrudur.

Kızıl siyasi iktidar şartının, cephe kurulması için önşart olarak getirilmesi ve mutlaklaştırılması hatalıdır.

h) **TKP**

TKP hakkında araştırmalar önümüzdeki kongrede sonuçlandırılana kadar resmi siyasetimiz geçerlidir.(2)

4. **DÜNYADA SİYASİ DURUM**

a) Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Çağımızın muhtevası tarihi olarak “emperyalizmin çöküşe gittiği, sosyalizmin zafere ilerlediği” bir çağ olarak belirlenebilir.

b) “Üç dünya teorisi” modern revizyonist bir tezdır.(3)

c) **ÇAĞIMIZIN NİTELİĞİ**

Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Çağımızda dünya çapında devrimci süreç proleter dünya devrimi sürecidir.

Bu sürece damgasını vuran temel çelişme emek-sermaye çelişmesidir.

Proleteraya bu çelişmeyi devrimle çözmek tarihi görevini omuzlarında taşımaktadır.

Bu, çeşitli ülkelerde değişik şekillerde yansımakta, çeşitli ülkelerde toplumsal-ekonomik yapı değişiklik göstermekte, değişik devrimci süreçler gündemde bulunmaktadır.

Proleter dünya devrimi süreci, çeşitli ülkelerdeki değişik devrimci süreçlerin bir hedefi, emperyalizmi yıkmak, sosyalizmi, giderek sınıfsız toplumu bütün dünyada gerçekleştirmek hedefine yönelmesi ile ortaya çıkmaktadır.

Proleter dünya devrimi sürecinin temel çelişmesi olan emek-sermaye çelişmesinden dünya çapında 4 başlıca çelişme çıkmaktadır. (4)

Bu çelişmeler şunlardır.

- Ezilen halklarla emperyalizm (ve sosyal- emperyalizm) arasındaki çelişme.(5)

- Kapitalist ülkelerde (revizyonistlerin hakim olduğu ülkeler de dahil) proleterya ile burjuvazi arasındaki çelişme

- Emperyalist devlet ve tekellerin (sosyal emperyalistler de dahil) kendi aralarındaki çelişmeler

- Sosyalist sistemle emperyalist sistem arasındaki çelişmeler (6)

İşte bu çelişmelerin çözümü için tek tek ülkelerde verilen mücadeleler bugün dünya devrimci sürecini oluşturmaktadır.

d) **DÜNYA ÇAPINDA BAŞÇELİŞME**

Dünya çapında başçelişme tesbit etmek yalnızca akademik bir tespit olduğundan ve bazı yanlış anlayışlar yayılabileceğinden dolayı yanlıştır. (7)

e) **BAŞDÜŞMAN**

1/ Başdüşman tesbiti taktik bir tesbittir. Başdüşman tesbiti düşmanlar arasında ayırım yapmak, düşmanlar arasındaki çelişmelerden yararlanmak, başdüşman tesbit edilen düşmanı en dar alana sıkıştırmak, tarafsızlaştırılabilecek düşmanları tarafsızlaştırmak, ona karşı birleştirilebilecek tüm düşmanları da birleştirmek amacıyla yapılır,

2/ Başdüşman tesbiti yapmak, derhal başdüşman dışındaki düşmanlarla ittifak kurmak anlamına gelmez. Ama somut olarak böyle bir ittifakın ön hazırlığını gerektirir.

3/ Sorun eğer böyle kavranmıyorsa, başdüşman tesbit edilen güce karşı diğer düşmanlarla ittifaka yönelmeyi beraberinde getirmiyorsa, o zaman başdüşman tesbiti akademik bir tesbit olmaktan öteye gidemez. Bunun ötesinde yanlış anlayışların yayılmasına hizmet edebilir. (8)

f) **DÜNYA ÇAPINDA BAŞDÜŞMAN SORUNU**

Dünya çapında içinde bulunduğumuz devrimci süreç, proleter dünya devrimi sürecidir.

Bu sürecin önündeki engeller, emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericiliktir. Bunlar proleter dünya devriminin yıkacağı hedeflerdir. Proleter dünya devrim cephesi, içinde bulunulan anda öne çıkan şu veya bu emperyalist güce karşı değil, bir bütün olarak emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı kurulur. Herhangi bir ülke halkı için şu emperyalist güç esas hedef; bir diğeri için ise somut duruma göre bir başkası esas hedef olabilir.

Tek tük ülkelerde tüm devrimci süreçler, içlerinde buldukları anda şu veya bu emperyalist güce yönelseler de, son çözümlemede bir bütün olarak emperyalizmi yıkma hedefinde birleşirler.

Başdüşman tesbiti taktik bir tespittir. Düşmanlar içinde en öne çıkanı tespit etmek, onu tecrit etmek, bütün güçlerle ona yüklenerek öncelikle onu yıkmak için yapılır.

Dünya çapında, proleter dünya devrimi sürecinin düşmanlarının içinde öne çıkan düşmanı tesbit etmek anlamında, taktik planda bir başdüşman tesbit etmek doğru değildir. Çünkü-

1/ Böyle bir tespit tek tek ülkelere indirgenemediğinden akademik olmaktan öteye gidemez.

2/ Relatif barış dönemlerinde imkansız olan, emperyalistlerin bir bölümü ile proletarya arasında ittifakı mümkünmüş gibi gösteren görüşler yayabilir.

3/ Başdüşman ilan edilen emperyalist güçlerle, bir bütün olarak emperyalizmi ve sosyal emperyalizmi eşitlemek vb. gibi yanlış anlayışlar yayabilir.

Doğru olan, dünya çapında emperyalist güçler arasındaki nicel farklılıkların somut olarak tespit edilmesi.

Bu konuda durum şöyledir.

Bugün dünya karşı-devrim cephesi içinde çok çeşitli çelişmeler vardır. Bu cephe içinde bugünkü dönemde Amerikan emperyalizmi ile Rus sosyal emperyalizmi, en büyük emperyalist ve karşı-devrimci güçler olarak ortaya çıkmaktadır. Bunlar çeşitli yarı-sömürge ülkelerdeki faşist ve sosyal-faşist güçlerin başdestekçisi durumundadır. Bunların yanında Batı Alman emperyalizmi, Japon emperyalizmi, Fransız ve İngiliz emperyalizmi de büyük emperyalist güçlerdir.

Dünya çapında emperyalist savaş tehlikesinin arttığı dönemlerde, proletarya devrimle savaşın önlenmesi mücadelesine bağlı olarak relatif barışın korunması için bir barış cephesi oluşturulması görevi ile karşı karşıya gelir. Bu barış cephesi oluşturulması görevi ile karşı karşıya gelir. Bu barış cephesinin sınıfsal muhtevası proleter dünya devrimi cephesinin sınıf muhtevasından değişiktir. Proleter dünya devrimi cephesi, tüm emperyalist güçleri kendine hedef alıp dışlarken, barış için cephe, yalnızca savaşı kışkırtma durumunda olan bir veya birden fazla emperyalist gücü kendine hedef alır ve somut olarak içinde bulunulan anda hazırlıksız oldukları için savaşa karşı çıkan emperyalist güçleri de kapsamı içine alır.

Emperyalist savaşların kaynağı, emperyalistler arası hegemonya dalaşmasıdır. Ancak, her dönemde belli emperyalist güçler hegemonya dalaşmasında ön plana çıkar. Böyle bir durumda bu emperyalist güçler, baş savaş kışkırtıcıları haline gelir.

Savaşın esas kışkırtıcısı, barışın başdüşmanı anlamında, emperyalist savaş tehlikesinin arttığı dönemlerde, belli emperyalist güçler "başdüşman" olarak adlandırılabilir.

Bugünkü durumda dünyada esas akım devrimdir. Ama savaş etkenleri de gelişmektedir. Emperyalist savaş tehlikesinin kışkırtmada öne çıkan emperyalist güçler amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmidir. Bu yüzden bugün bunlar barışın başdüşmanı durumundadırlar.

Bugünkü somut durumda bu emperyalist güçlerin saldırgan yüzünün teşhiri, bu konuda halkı uyandırma görevi bize yüklenmektedir. (9)

G) EMPERYALİST SAVAŞ VE EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI PROLETARYANIN TAVRI

Bugün emperyalist bir savaş tehlikesi mevcuttur. Bu emperyalist savaş tehlikesi, emperyalistlerin dünyayı yeniden paylaşmak için dalaşmalarından kaynaklanmaktadır. Bu dalaşmanın başını bugün Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi çekmektedir. Bu anlamda esas savaş kışkırtıcıları bu iki büyük emperyalist güçtür. Bunlar iki büyük emperyalist koalisyona oluşturmuşlardır.

Bu iki emperyalist koalisyona askeri olarak NATO ve VARŞOVA paktında ifadesini bulmaktadır. (Bu koalisyona ilerde yeni koalisyona dönüşebilir.) Emperyalist savaş tehlikesini kökten önlemenin yolu devrim yapmaktır. Proletaryanın savaş tehlikesi karşısında esas görevi savaşı devrimle önlemeye çalışmak, yani her yanda devrim mücadelesine hız katmaktır. Bu esas görevin yanında, bu göreve tabi olarak, varolan relatif barışın korunması için birleşebilecek bütün güçleri, o andaki esas savaş kışkırtıcısı durumunda bulunan emperyalist güçleri karşı birleştirmeye çalışır. Proletarya emperyalist savaşları devrimle önleyemediği takdirde emperyalist savaş içinde tavrı emperyalist savaştan devrim için yararlanmaktadır.

Emperyalist savaş karşısında proletaryanın iki temel ilkesi vardır.

1/ Emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmek,

2/ Ulusların kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmak.

Bu, savaş sırasında somut olarak şu anlama gelir. Emperyalist ülkelerde proletaryanın görevi, emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmektir.

Sömürge, yarı, sömürge ülkelerde ise, işgalci emperyalist güce karşı olan tüm sınıf ve tabakalarla ittifak yapmak, milli devrimi gerçekleştirmektir. Milli devrimi de demokratik devrimle tamamlamaktır. İçinde bulunduğumuz dönemde savaş ve devrim etkenleri gelişmektedir. Esas akım devrimdir.

İşte bu yüzden biz, “Ya devrimler / savaşı önler, ya savaş devrimleri yaratır” diyoruz.

5. PROLETER ENTERNASYONALİZMİ

Proleter enternasyonalizmi, kendi ülkesinde devrim için mücadele etmek ve her ülkede devrim için mücadele eden Marksist-Leninist teşkilatları maddi ve manevi her yönden desteklemektir. Buna bağlı olarak, enternasyonal dayanışmanın gereği olarak emperyalizmi zayıflatan tüm devrimci hareketleri de desteklemektir.

Partimiz proleter enternasyonalizmi ilkeleri ışığında ve tam eşitlik temelinde, bütün Marksist - Leninist partilerle ilişki kurar ve kardeşlik ilişkisine geçer.

6. TÜRKİYE’DE SİYASİ DURUM

a) Ülkemiz yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapıya sahip bir ülkedir. Bu sosyo-ekonomik yapı içinde eskiyi temsil eden güçler, emperyalizm ve yarı-feodal sistemdir. (Koprador kapitalizmi / Feodalizm) Önümüzdeki devrimci süreç, Demokratik Halk Devrimi sürecidir. Bu sürece damgasını vuran temel çelişme emperyalizm ve yarı-feodal sistemle (komrador kapitalizmi-feodalizm) çeşitli milliyetlerden halkımız arasındaki çelişmedir.

b) Ülkemizde, yukarıdaki temel çelişmeden kaynaklanan dört başlıca çelişme mevcuttur. Bunlar;

1/ Yarı-feodal sistemle halk yığınları arasındaki çelişme

2/ Emperyalizmle çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı arasındaki çelişme

3/ Proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme

4/ Hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişme

Bunlardan birincisi, yarı-feodal sistemle halk yığınları arasındaki çelişme, başçelişmedir.

c) MK, kesinlikle Kongreye kadar sosyo-ekonomik yapı ve başçelişki tespitini değiştiremez.

d) ÜLKEMİZDE BAŞDÜŞMAN

Ülkemizde iç çelişmenin başçelişme olduğu dönemlerde başdüşman tespiti yapmak yanlıştır. Çünkü komprador burjuvazi ve toprak ağalarının tüm kesimleri, devrime karşı ittifak içindedirler. Böyle durumlarda komprador burjuvazi ve toprak ağaları klikleri içinden iktidarda ağırlıkta olmaları anlamında öne çıkan güç somut olarak tespit edilmelidir. Yine böyle durumlarda, ülke içinde emperyalist güçler içinde öne çıkan, somut olarak tespit edilmelidir.

Herhangi bir emperyalist gücün ülkeyi işgali halinde, işgalci emperyalist güç ve ona uşaklık edenlerin başdüşman olarak tespit edilmesi doğrudur. Çünkü böyle bir durumda işgalci güç ve uşaklarına karşı olan tüm güçlerle ittifak kurmak mümkün hale gelebilir.

İçinde bulunduğumuz dönemde ülkemizde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının Amerikan’cı kesimi iktidarda ağırlıktadır. Ülkemizde emperyalist güçler içinde ise Amerikan emperyalizmi hakim durumdadır.

7) KAVRAMLAR ÜZERİNE

a) “Süpergüç” terimi kullanılmamalıdır. Bunun yerine dört emperyalist ülke (Almanya, Fransa, Japonya, İngiltere) için “büyük emperyalist devletler”; ABD ve SSCB için ise “en büyük emperyalist devletler” terimi kullanılmalıdır. Devlet yerine güç terimi de kullanılabilir. (12)

b) “Gelişen ülkeler”, “ gelişmekte olan ülkeler”, “bloksuzlar”, “kalkınmakta olan ülkeler” vb. gibi emperyalizmin sömürsünü gözlerden gizleyen, devrim olmadan da milli sanayiini kurup bağımsızlığına kavuşacakmış gibi vb. anlayışlar yayan, sınıflarüstü kavramları kullanmak yanlıştır.

Bunun yerine sömürge, yarı-sömürge, bağımlı, yarı-bağımlı, ezilen ulus vb. gibi muhtevası sınıfsal olan ifadeler kullanılmalıdır. (13)

c) Mao Zedung, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının büyük Marksist-Leninistlerinden biridir. O, Marksizm-Leninizm; Proletarya diktadörlüğü altında sınıf mücadelesi ve sosyalizmin inşası ve diyalektik materyalizm alanlarında katkılarda bulunmuştur.

Ancak bu gerçek “Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi” şeklinde bir formülasyona haklılık kazandıramaz. Çünkü-

1/ İşçi sınıfı bilimi için, değişen çağın niteliğini özümleyip kuramsalaştıran ustaların adı kullanılmalıdır. Marks kapitalizmin serbest rekabetçi döneminin, Lenin ise emperyalizm ve proleter devrimleri çağının özelliklerini özümleyip devrimci teoriyi kurmuşlardır. Engels, Stalin, Dimitrov, Enver

Hoca, Mao Zedung büyük ustalar olmakla birlikte, teroriye yeni bir temelde katkıda bulunmamışlardır. Çünkü değişik bir çağda yaşamamışlardır.

2/ Bildiğimiz gibi Lin Biao, dünyada çağın niteliklerinin değiştiğini iddia edip, bu yeni çağın bilimi olarak "Mao Zedung Düşüncesi"ni ileri sürmüştü "Mao Zedung Düşüncesi" terimi, Marksizm-Leninizmin revizyonist ve Troçkistlerce tahrifin kılıfıdır.

3/Bu nedenlerle "Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi" ifadesini kullanmamak, Marksizm-Leninizm demek gerekir.

4/ Fakat ayrıca Mao Zedung'un en büyük Marksist-Leninist ustalardan biri olduğunu vurgulamak ve O'nun Marksist-Leninist teoriye yaptığı katkıları somut olarak ortaya koymak ve savunmak doğrudur.

d) Bundan böyle Sosyet sosyal emperyalizmi kavramı yerine Rus sosyal emperyalizmi kavramı kullanılacaktır. (14)

e) Bundan böyle Türkiye'deki faşizmle ilgili olarak somut duruma göre "örgütlü faşizm", "açık faşizm" kavramları kullanılabilir. Bu kavramlarla formüle edilen durumların somut özellikleri ayrıca açıklanabilir ve açıklanmalıdır. Somut duruma göre "faşizmin mevzi kazanması", "faşizmin mevzi kaybetmesi" gibi kavramlar da kullanılacaktır.

f) Bundan böyle sadece "komprador burjuvazi" ve buna bağlı olarak "komprador kapitalizm" ve "komprador patronlar" deyimleri kullanılacaktır.

8. JÖ'DEKİ HİZİP HAKKINDA

Hakkında idari tedbir alınan iki kişi için yapılan hizipçi tespiti doğrudur. JÖBK bu kişilerden savunma istemeli, bu kişilerin savunması alındıktan sonra haklarında partiden geçici ihraç ya da kesin ihraç kararı alınmalıdır.

Bu kişiler savunma yapmazlar ve partiye bayrak açarlarsa, partiden kesin olarak ihraç edilmeli, en geniş biçimde teşhir ve tecrit edilmelidirler.

9. MERKEZ KOMİTESİ;

a) Önümüzdeki TKP(M-L) Kongresi en geç ..... yıl içinde toplamalıdır.

b) Faşizm, Kemalizm, Halkın Birleşik Cephesi, Milli Mesele konularındaki tezlerimizi geliştirmeye çalışmalıdır.

c) Yarı-feodal sistem ifadesinin içeriğini, milli çelişmenin başlıca çelişmeler içinde yer alıp almadığını, parti şehitlerini, parti bayrağını, kendisine "sol" diyen akımları, hakim sınıfların siyasi akımlarını ve ordu, gençlik, kadınların örgütlenme meselelerini araştırma ve tartışmaya sunarak, parti içi bazı örgütsel meseleleri de, bir araştırma komisyonu oluşturarak inceleyip sonuçlandırılmalıdır.

d) TKP'nin Mustafa suphi dönemini araştırarak ve parti tarihini yazılı hale getirerek Kongreye sunmalıdır.

e) En kısa sürede Konferans belgelerini sistemleştirerek yayınlamalıdır.

10. ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEMDE ÇALIŞMALARIN ANA YÖNÜ

a) İlk olarak illegal merkez yayın organı çıkarılmalıdır. (.....)

b) TEŞKİLATLANMADA KAVRANACAK HALKA

Türkiye yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Ülkemizde devrimci mücadelenin esas biçimi silahlı mücadeledir. Bu yüzden de parti önderliğinde ordu (silahlı kuvvetler) örgütlenmesi, ülkemizde devrimci örgütlenmenin temel biçimi olacaktır. Ordu örgütlenmesi işçi-köylü temel ittifakının örgütsel yansıması olacaktır. Parti daha kuruluşundan itibaren silahlı örgütlerin kurulmasına ve silahlı mücadeleye önderlik etmelidir. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın belirttiği gibi bizi geliştirip güçlendirecek olan silahlı mücadele olacaktır. Parti ve ordu inşası, kırdada ve şehirde (esas olarak kırdada) gerilla birimlerinin kurulması şeklinde olacaktır. Partili yoldaşlar bir yandan ideolojik-siyasi eğitimden geçerken, bir yandan da askeri yönden eğitilmeli ve partili yoldaşlar kitlenin devrim isteyen kesimlerinin gerilla birimleri içinde örgütlemeye yönelmelidir. Gerilla birimleri içinde de siyasi-ideolojik eğitim yürütülmeli, gerilla birimleri içindeki en ileri unsurlar parti içinde örgütlenmeye çalışmalıdır. Çünkü devrimin araçları içindeki tüm teşkilatlar içinde tayin edici olan parti teşkilatlanmasıdır. Parti, bütün diğer teşkilatları yönlendiren öncü teşkilattır. Parti teşkilatlanması her dönemde olduğu ve olacağı gibi, bugün de teşkilatlanmada kavranacak esas halkadır.

Gerilla birimler içinde daha baştan itibaren partinin-yani siyasetin-önderliği sağlanmalıdır. Bunun yolu, gerilla birimlerinin partili yoldaşlar önderliğinde kurulmasıdır. Bugün kırılık bölgelerde hemen hemen tüm partili yoldaşlar aynı zamanda gerilla birimlerinde örgütlenmelidir. Şehirlerde partili yoldaşlar da, gerilla birimlerinde olsun olmasın, askeri eğitim görmelidir.

Bugün, henüz yalnızca kitlenin en ileri bilinçli kesimini örgütleme aşamasında bulunduğumuz için, gerilla birimlerinde örgütleyeceğimiz pek çok kişi aynı zamanda partili olacaktır. Bu bugüne özgü bir durumdur. Ve parti ile ordunun birbirine karıştırılması bu durumun bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Bu

durum ilerde silahlı mücadeleyi sürekli hale getirdiğimiz zaman değişecek, gerilla birimlerinden gerilla birliklerine, gerilla birliklerinden düzenli orduya doğru gelişen ordu içinde geniş bir kitle toparlayacaktır. Bu durumda ordu ve parti örgütlenmesi arasındaki fark, çok daha açık bir biçimde görülecektir. Ordu inşasında - bugünkü aşamada gerilla birimlerinin kurulmasında- tutucu davranmamalı, devrim isteyen, silahlı mücadeleye hazır herkesi- bunlar bugün komünistlerin önderliğindeki devrimin bütün sonuçları hakkında yeterli bilgiye sahip olmasalar da, gerilla birimleri içinde örgütlemeliyiz. Gerilla birimlerini de yalnız şekli olarak kurmamalı, bunların silahlandırılması ve silahlı mücadeleye sokulması, silahlı mücadele içinde geliştirilmesi görevlerini ciddi bir şekilde ele almalıyız.

Bugünkü teşkilatlarımızın gövdesini şehirler oluşturmaktadır. Bu 'KK' hizibinin ve daha sonraki merkeziz mücadelemizin bir sonucudur. Parti ve ordu teşkilatlanmamız için olumsuz olan bu durumu değiştirmeli, merkezi yapıya kavuştuktan sonra parti ve ordu teşkilatlanmamızın gövdesini şehirlerden kırlara doğru kaydırmalıyız.

Şehirlerden kırlara kadro kaydırılması görevini yerine getirirken kadroların tespitinde dikkatli olmalıyız. Bu kadrolar ileri düzeyde yoldaşlar olmalıdır. Kendisi yönetilmeye muhtaç değil, yönetebilecek nitelikte ve gönderildiği yörede yabancılik çekmeyecek durumda olmalıdır.

Ayrıca herhangi bir bölgeden veya çalışma alanından kadro gönderirken o bölge veya alandaki çalışmayı felç etmemeli, çelişmeyi bütünüyle durduracak şekilde davranmamalıyız.

Devrimin silahlarından biri olan halkın devrimci birleşik cephesi çalışması, içinde bulunduğumuz dönemde, parti ve ordunun inşasının derinleştirilmesi şeklinde ele alınmalıdır. Şunu hiçbir zaman akıldan çıkarmamalıyız ki, halkın devrimci birleşik cephesi eğer gerçekten devrimci olacaksa, bu cephe içinde komünist partisinin önderliği sağlanmalıdır. Bunu sağlamanın tek yolu partiye ve parti önderliğinde halkın silahlı gücüne geliştirmektir. Bu anlamda, bugün cephe inşası konusunda kavranacak esas halka, parti ve ordu inşasının derinleştirilmesidir. Halkın çeşitli kesimlerinin temsilcisi olan çeşitli oportünist gruplarla kurulabilecek eylem birlikleri hiçbir zaman halkın birleşik cephesi olarak kavranmamalıdır. Çeşitli güçlerin eylem içinde birbirilerini yakından tanımalarına yarayan bu gibi eylem birlikleri, cephe çalışmasının tali bir unsuru olarak ele alınmalıdır.

Devrimci örgütlenmede esas ve illegal olan parti ve onun doğrudan önderliğindeki teşkilatlanmaların (onun önderliğinde gerilla birimleri teşkilatlanmaları) yanında, komünistler her türlü legal teşkilatlanma imkanlarından da yararlanırlar. Legal örgütlenmeler mesleki örgütlenmeler olmalıdır. Bunlar mümkün olduğunca geniş kitleyi içinde barındırmalı, mümkün olduğunca açık olmalıdır. Partili yoldaşlar bu teşkilatlar içinde çalışmalı, bu teşkilatlarda genel anti-faşist, anti-emperyalist bir çizgi izlenmesi için çalışılması gerekli legal teşkilatlar, sendikalar, kooperatifler, gençlik ve halk birlikleri gibi kuruluşlardır. Bu çalışma uzun süreli olarak ele alınmalı, kısa süreli başarılar için uzun süreli başarılar feda edilmemelidir.

Önümüzdeki dönemde şimdiye kadar yeterli önem verilmeyen gençlik ve kadınlar arasındaki çalışmaya önem verilmelidir. Yoğun bir devrimci potansiyele sahip bu alanlarda çalışmalar belirtilen ilkeler ışığında yeniden ele alınmalıdır. Gençlik ve kadınlar da parti ve onun doğrudan önderliği altındaki illegal teşkilatlarda toparlanmalıdır.

Kısaca toparlarsak:

- 1/ Teşkilatlanmada illegal teşkilatlanma esas, legal teşkilatlanma talidir.
- 2/ Parti teşkilatlanması esas, tüm diğer teşkilatlanmalar talidir.
- 3/ Parti önderliğinde silahlı taşkilatlanma esas, diğer teşkilatlanmalar talidir.
- 4/ Kırlarda teşkilatlanma esas, şehirlerde teşkilatlanma talidir.
- 5/ Kırlarda parti önderliğinde silahlı taşkilatlanma esas, diğer taşkilatlanma biçimleri talidir.
- 6/ Şehirlerde parti önderliğinde işçilerin sendikal örgütlenmesi esas, diğer teşkilatlanmalar talidir.

c) KİTLE DERNEKLERİNDE ÇALIŞMA ÜZERİNE

Önümüzdeki dönemde kitle derneklerinde çalışma siyasetimiz nasıl olacaktır, doğru temelde faaliyet yürütmek nasıl mümkün olacaktır?

Bu, herşeyden önce çok kişi ve bir çok siyasetler tarafından karıştırılan parti ile kitle örgütleri arasındaki farklılığın ve aralarındaki ilişkinin doğru bir şekilde ele alınıp, uygulanmasıyla mümkün olacaktır.

Bilindiği gibi parti, doğrudan siyasi iktidar mücadelesi yürüten ve buna bağlı olarak örgütlenen bir araçtır. Var olan sömürü düzeninin yıkma ve proletarya önderliğinde bir iktidar kurma mücadelesi verir. Oysa, kitle örgütleri devrim ve iktidar mücadelesine doğrudan değil, dolaylı yoldan hizmet eden araçlardır. Dolayısıyla muhteva bakımından ayrı olan parti ile kitle örgütleri var oluş amaçlarının farklılığına bağlı olarak, örgütlenme ve mücadele metodlarında da kesin bir farklılık gösterirler.

Partimiz şimdiye kadar bu hususu yeterince kavrayamadığı için önemli hatalar işledi. Kitle örgütlerinin örgütlenme ve mücadele metodunda partiden farklı olan özelliklerini açık olarak kavrayamadığı için, önderliğimizdeki kitle örgütleri adeta legal parti büroları olarak kullanıldı. Kitle örgütleri olma iddiasıyla kurulmalarına rağmen bu şekildeki bir çalışma sonucu dar kadro örgütleri haline geldi. Kendisini hitap etmek, birleştirmek istediği geniş yığınlardan kopardı. Bunun sonucunda, bu tür örgütlerde çalışma yapan birçok üye ve sempatizan yoldaşımız açığa çıktı. Bunu önlemek için yapılan bazı girişimler ise yasal sınırlar içerisinde, açık olarak çalışması gereken, kitle örgütü olma iddiasındaki bu örgütleri gizliliğe doğru çekti. Nihayet bu dernekler çalışamaz hale gelerek kapatılmak zorunda kaldı. Veya „yasal“ olma durumunu kaybettiği için hakim sınıflar tarafından kapatıldı.

Önümüzdeki dönemde bu tecrübelerin ışığında çalışmalıyız. Bu çalışmayı yürütürken herşeyden önce, kitle örgütlerinin asıl olarak (mesleki) sendikal örgütler olması gerektiği unutulmamalıdır. Kitle örgütleri, çalışma şartları farklı olan meslekler temelinde örgütlenmelidir.

Bu örgütler „yasal“ olmalı, bu „yasal sınırları“ genişletmek için mücadele etmelidir. Birleştirmeyi amaçladıkları o çalışma alanındaki yığınların mümkün olan en geniş kesimini birleştirmeye, kucaklamaya çalışmalıdır. Geniş kesimlerini birleştirebildiği kitleleri mücadeleye sevk ederek o alandaki çalışma şartlarında olumlu yönde değişiklikler yapmayı amaçlamalıdır. Genel devrimci bir propaganda yürütmeli, kurtuluşun koparılan bir takım tavizlerle değil, devrimle olacağını propaganda üstlenmelidir. Genel demokratik ve ekonomik çağrılarla kitlelerin en geniş kesimini hareket geçirmeyi amaçlamalıdır.

Devrime dolaylı yoldan hizmet eden birer araç olan kitle örgütlerinde, yürütülen çalışmalarda bazı hatalara düşülmektedir.

Birincisi, izlenilen sağ reformist çizgidir. Kitle örgütlerinin kendilerini sadece ekonomik taleplerle sınırlamasıdır. Kitle derneklerinde sağ çizgi, kitle derneklerini salt ekonomik talaplar için mücadele araçları olarak görmektedir. Bu anlayışla, ekonomik mücadele ile siyasi mücadele arasına bir Çin seddi çekerek, kitle derneklerinin içinde barındırdığı kitleyi siyasi olarak eğitime, devrime yakınlaştırma görevini reddetmektedir.

Biz komünistler, ekonomik mücadele görevini, „ekonomik mücadeleyi siyasi mücadeleye dönüştürme“, „ekonomik mücadeleye siyasi nitelik verme“ olarak sınırlamayız. Komünistler açıktır ki, her ekonomik mücadeleye siyasi bir nitelik vermeye çalışırlar. Ama ekonomik talaplar uğruna yürütülen mücadeleyi bu şekilde sınırlandırmak burjuva çizgisidir. Kitlelerin kendiliğinden gelme mücadelesinin kuyruğuna takılma çizgisidir.

Bu sağ çizgide ortaya çıkan ikinci yanlış anlayış, kitle derneklerinde partinin önderliğinin reddedilmesidir. Bu anlayış kitle derneklerinin „tarafsız“ olmasını istemekte, „fraksiyonlar üstü“ bir birlik talep etmektedir.

Biz komünistler „herkese hürriyet“ talebinde bulunan, kitle örgütlerinde partinin önderliğini reddeden böyle bir anlayışa temelden karşıyız.

Komünistler açıktır ki, kitle derneklerinde, kitle derneği olma özelliğine sahip olabilecek, derneklerde ilke olarak çalışmayı kabul ederler. Kitlelerin olduğu her yerde, duruma göre kendisine kitle örgütü adını veren bazı dar kadro örgütlerinde dahi çalışırlar.

Bizler bu anlayışla kitle derneklerinde çalışarak partinin kitle örgütlerine önderlik etmesini sağlamalıyız. Partinin kitle derneklerindeki çalışma siyasetini hakim kılmaya çalışmalıyız. Kitle derneklerinde çalışarak partinin geniş yığınlara hükmetmesini sağlamalıyız. Çünkü biz komünistler, kitle örgütlerinin partiye mümkün olduğunca yakınlaştırılmasını, kitle örgütlerinin partinin siyasetine hizmet etmesini istiyoruz. Biz, halkın birleşmesinin, komünistlerle kendisine „komünist“ diyen bir dizi oportünist grup arasında barışçı bir birlik kurularak sağlanabileceği görüşünde değiliz. Halkın komünistlerin önderliğinde birliğinin sağlanmasının tek yolu, oportünistlerin halk içindeki etkisinin yıkılmasından geçer.

Kitle derneklerinde yürütülen faaliyette karşımıza çıkan üçüncü yanlış, „sol“ çizgidir.

Kitle derneklerinde „sol“ çizgi, kitle derneklerinin „partiye mümkün oldukça yakınlaştırılması“ ilkesini şekilsel bir biçimde ele almak ve kitle derneklerini doğrudan doğruya parti propagandası yapan araçlar olarak kullanmak şeklinde kendini göstermektedir. Bu anlayış son tahlilde kitle derneklerini partinin legal bürolarına dönüştürmektedir.

Biz komünistler parti ile kitle dernekleri arasındaki kesin ayırımın bilincinde olmalıyız. Parti kitle örgütlerinde çalışmalı, ileri unsurları teşkilatlamalı, hücreler vasıtasıyla geniş yığınları yönlendirmeye çalışmalıdır. Parti, üyelerinin önderliğindeki kitle örgütlerinde de aynı şekilde çalışmalı, partinin o alandaki kitle örgütünün çalışma programı temel alınmalıdır. Kitle örgütü kendisini partiden kesin olarak ayırmalı, önderliği ele geçirmemiz halinde zafer sarhoşluğuna kapılarak buralarda doğrudan parti propagandasına girişme şeklinde hatalara düşülmemelidir. Böyle bir siyaset, kitle örgütünün kitlesel niteliğini kaybetmesine yol açar. Kitle dernekleri üzerinden yapılacak devrimci propaganda, kitle derneklerinin açık ve mümkün olduğunca geniş tutulması gereken örgütler olduğu unutulmadan yapılmalıdır. Devrimimizin bir dizi stratejik

ve taktik meseleleri buralarda tartışılmamalı ve tartışılmasına mücadele edilmemelidir. Bu tür tartışmalar kitle örgütünü sadece kitlelerin ileri bilinçli kesiminin geldiği dar bir kadro örgütü yapar. Geniş kitlelerden soyutlar. Parti ile kitle örgütü arasındaki farkı kaldıran bu görüş yanlıştır.

Bu anlayış partiyi kitle örgütleri seviyesine indiren, sendikalarla partiyi eşitleyen anarko-sendikalist bir anlayıştır. Bu anlayış devram ederse, kitle derneklerini kitlelerden koparır. Hatta sadece bir siyasetin savunucularının toparlandığı bir örgüt haline gelir. Bu kaçınılmazdır. Böyle bir gelişme, komünistlerin kitle örgütleri aracılığıyla geniş kitleleri etkileme olanağını ortadan kaldırır. Böyle bir gelişme yalnızca hakim sınıfların işine gelir. Bu tür derneklerde toplanan kadrolar hakim sınıfların polisleri tarafından kolayca tesbit edilebilir.

İşte bütün bu sebeplerden komünistler, kendi önderliklerindeki kitle örgütlerinde genel devrimci propaganda yaparlar. Devrimimizin bir dizi stratejik ve taktik meselelerinin kitle örgütlerinde çözümlenmeyeceğinin bilincinde hareket ederek, kitle örgütlerindeki tartışmaları belli sınırlar içinde tutarlar. Çünkü bir kitle örgütünün devrimci olmasının ölçütü, o kitle örgütünün mümkün olduğunca keskin „sol“ laflar kitleyi Komünist Partisinin etki alanı içine soktuğu meselesidir. Komünistler işte bu anlayışta çalışarak, parti siyasetini kitle örgütlerinde hakim kılmak için mücadele ederler. Kitle örgütleri içinde parti hücreleri kurarlar. İleri çıkan unsurları daha da ilerletmek için onlarla kitle örgütleri dışında temaslarını geliştirerek, örgütlemeye çalışırlar.

Kitle örgütleri kendilerini parti yerine koyarak çağrılarda bulunmamalıdır. Her ikisi de bu düzen aleyhinde çalışma yapmalarına rağmen, parti bu düzeni yıkmayı bizzat üstlenen bir araç olarak çağrılarda bulunurken kitle dernekleri böyle davranmamalıdır. „Komprador patron-ağa devletini yıkacağız“ şiarı ancak ve ancak partinin bir şiarı olabilir. Kitle dernekleri, en fazla bu düzeni lanetleyen, düzen aleyhine propaganda yapan, „kahrolsun komprador patron ağa devleti“, „kahrolsun emperyalizm“, „kahrolsun milli zulüm“ gibi şiarları üstlenebilir. Çünkü, kahrolması istenilen bu hedefleri bizzat yıkmayı üstlenen araç kesinlikle kitle dernekleri değildir ve olamaz. Onlar, partinin görevini üstlenemez.

Komünistler işte bu anlayışla tüm kitle derneklerinde ve kitle derneği olabilecek nitelikteki derneklerde çalışırlar. Fakat ülkemizde kendisine kitle derneği ismini veren çok sayıda yerden bitme dar kadro dernekleri vardır. Biz bunların ortadan kaldırılmasından yanayız. Kitleler gerçek kitle örgütlerinde örgütlenmelidirler. Bu uzun ve sabırlı bir mücadele ile olacaktır. Bu görevi yerine getirebilmek için kitle derneklerinde partinin kitle derneği siyasetini hakim kılmak için çalışılmalıdır. Önderliğimizdeki kitle derneklerinde bu siyaset uygulanmalıdır. Kitle örgütü olma niteliğinde derneklerin olmadığı ve partinin çalışma yaptığı bölgelerde gerçek kitle derneklerinin mevcut siyasetimiz temelinde kurulmasına önder ve yardımcı olmalıyız. Dar kadro derneklerini yıkmamanın tek yolu önderliğimiz altında gerçek kitle örgütleri oluşturarak doğru, sabırlı ve uzun vadeli bir çalışma yürütmek olmalıdır. Kitleler gerçek kitle örgütlerinde bu şekilde birleştirilmelidir.

Meseleyi devrimin ve kitlelerin çoğunluğunun çıkarları açısından ele alan komünistler, kitle örgütlerinin mesleki, geniş ve açık yapısına uygun bir çizgi izlerler. Bu çizginin ana hattı şöyledir:

- Önderliğimizdeki kitle örgütleri, içinde barındırdığı kitlenin somut ekonomik taleplerini tutarlı bir şekilde savunmalıdır. Kitleleri, kendi somut talepleri etrafında toparlamalı ve onları bu talepler uğruna mücadeleye sevk etmelidir. Kitle örgütleri, bu olmalı, kitlesine, somut talepler uğruna mücadele ile bir takım tavizler koparılabilirliğini, ama bu tavizlerin kurtuluş olmadığını, gerçek kurtuluşun komprador patron ağa devletinin yıkılmasında, halk iktidarının kurulmasında olduğunun propagandasını yapmalıdır. Bunu yapmayan bir kitle örgütü, devrime değil, reforma hizmet eder.

- Kitle dernekleri, dünya çapında emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı, halkların ve uluslararası işçi sınıfının devrim mücadelesinden yana bir tavır takınmalı, kitlesini Enternasyonalizm anlayışı ile eğitmelidir.

- Kitle örgütleri genel olarak anti-emperyalist, anti-faşist, devrimden yana bir tavır takınmalıdır (sosyal-emperyalizm ve sosyal-faşizm dahil)

- Kitle örgütleri, milli zulüme karşı çıkmalı, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını ve tüm milliyetler için tam hak eşitliğini savunmalıdır.

- Kitle örgütleri, ülkemizde emperyalizme, komprador kapitalizme, feodalizme karşı; bunların düzenine, devletine, sömürü ve zulümüne, her türlü baskıya karşı bir tavır takınmalıdır.

- Kitle örgütleri demokratik olmak zorundadır. Bu iki anlamda böyledir.

Birincisi, kitle örgütleri, toplum için demokrasiden yana olmalı, demokrasi için mücadele etmelidir. Türkiye şartlarında demokrasi için mücadele, emperyalizme, komprador kapitalizme, feodalizme karşı mücadele demektir. Kitle örgütleri bu yüzden eğer gerçekten ‚demokrat‘ olmak istiyorlarsa, halk demokrasisini savunmak, bunun propagandasını yapmak zorundadırlar. Kitle örgütleri halk demokrasisini mücadelesinin dolaylı araçları olmak zorundadırlar.

İkincisi, kitle derneklerinin demokratik olması demek kendi içinde demokratik merkezîyetçilik ilkelerini tutarlı bir biçimde uygulaması demektir. Gerçek bir kitle örgütü, demokrasi ve merkezîyetçiliği, birbirinin tamamlayıcısı olarak ele alır. Bunları düzgün bir biçimde birleştirerek uygular.

Demokrasi ilkesi kitle örgütlerinde tüm yönetici kademelerin demokratik bir şekilde seçilmesi, kitlenin en geniş tartışma ile alınacak kararlara ortak olması demektir. Tartışmalar sonucu çoğunluğun aldığı kararlara, azınlığın uyması demektir. merkezîyetçilik ilkesi, demokratik bir şekilde seçilen yönetim kademesinin kararlarına eleştiri hakkı saklı olmak kaydıyla, bütün örgütün, örgütlü kişilerin uyması demektir.

Biz komünistler, önümüzdeki dönemde bu doğru siyaset ve ilkelerin kitle örgütlerinde hakim hale gelmesi için çalışmalıyız. Bunun uzun ve sabırlı bir çalışmayı gerektirdiğini unutmamalıyız.

d) **SİLAHLI MÜCADELENİN İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DÖNEMDE ROLÜ ÜZERİNE**

Bugün demokratik halk devrimi içinde stratejik savunma aşamasında bulunmaktayız. Bu aşama bizim gücümüzün, düşmanın gücü ile karşılaştırıldığında henüz zayıf olduğu aşamadır. Aleyhimize olan bu güç dengesini, bizim aleyhimize geliştirecek olan bizzat silahlı mücadelenin kendisi olacaktır. Yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapıya sahip olan ülkemizde, legal ve barışçıl örgütlenme ve mücadele imkanları çok sınırlıdır. Ülkemizde faşizm hüküm sürmektedir. Bu faşist diktatörlük ülkemizin sosyo-ekonomik yapısının tabii bir sonucudur ve ancak devrimle yıkılabilir. Ülkemizde var olan bu yapı sonucu, ülkemizde temel örgütlenme biçimi silahlı örgütlenme, temel mücadele biçimi silahlı mücadele olmak zorundadır. Ülkemizde devrimci mücadele başından itibaren silahlı mücadeleye bağlı olarak gelişecektir. Ülkemizin yapısı sonucu, Demokratik Halk Devrimi, tarım (toprak) devrimine bağlı olarak gelişecektir. Temel mücadele alanı kırlık bölgelerdir. Buna bağlı olarak da ülkemizde silahlı mücadele öncelikle kırlık bölgelerde, tarım devrimine bağlı olarak ele alınmalıdır.

Kaypakkaya yoldaş, ülkemizde silahlı mücadelenin esas olarak köylük bölgelerde, mahalli ve merkezi otoritenin yıkılması, yerine proletarya önderliğinde halk iktidarının kurulması hedefine yönelmesi gerektiğini belirtiyor. (Genel Eleştiri, s. 68) Yine Kaypakkaya yoldaş, şunları belirtiyor.

„Bugünkü aşamada bu mücadelenin biçimi köylülerin gerilla savaşıdır. Gerilla faaliyeti toprak ağalarının, halk düşmanı bürokratların, ihbarcılarının, faizcilerin imhasını çeşitli şekillerde cezalandırılmalarını, paralarına, silahlarına el konulmasını, canlı cansız bir yığın hedefe saldırıyı içerir. Fakat bütün bu saldırıların ortak bir hedefi vardır. O da gerici otoriteyi zayıflatmak, parçalamak, giderek yıkmak, yerine devrimci otoriteyi kurmaktır. (agy, s. 68)

Silahlı mücadele içinde bulunduğumuz dönemde kavranacak esas halka, köylük bölgelerde gerilla mücadelesini başlatmak ve bu mücadelenin sürekliliğini sağlamaktır. Bugün ülkemizin birçok kırlık bölgesinde, gerilla mücadelesi başlatılmasının objektifi şartları vardır. Yapılması gerekli olan, partili yoldaşları, belli bir kitle temeli olan, kendi kendine yeterli beslenme kaynaklarına sahip olan, coğrafi bakımdan askeri harekate uygun olan kırlık bölgelere göndermektir. Bu bölgelerde bu yoldaşların önderliğinde gerilla birimler oluşturmak, kadroları silahlandırmak ve gerilla mücadelesini başlatmaktır. Hedefi iyi seçilmiş, bizi kitlelerle birleştirecek gerilla eylemleri bizi güçlendirecektir. Bugün elde gerilla mücadelesini başlatılabilecek yeterince insan gücümüz, kadromuz vardır. Bazı bölgelerde gerilla mücadelesini başlatabilecek kitle temelimiz de vardır.

Diğer bazı şartlar da sağlanabilirse gerilla mücadelesinin sürekliliği sağlanmış olur. Bu şartlar şunlardır.

1/ Merkezi işlerliliğin sağlanması,

2/ Gerilla mücadelesinin başlatılacağı bölgenin (veya bölgeleri doğru seçilmiş olması. Burada dar parti örgütünün bulunması, parti örgütü önderliğinde asgari bir askeri örgütlenmenin sağlanmış olması.

3/ Kitleler arasında yürütülen ajitasyon-propaganda çalışması ile bir kitle temelinin yaratılmış olması.

4/ Gerilla mücadelesinin başlatılabilmesi için gerekli teknik hazırlığın (silahlanma, barınak hazırlama, yiyecek, yakacak, ilaç, depolama, vb.) asgari ölçüde gerçekleştirilmiş olması.

Bu şartları sağlayabildiğimiz takdirde parti önderliğinde gerilla mücadelesinin sürekliliğinin sağlanması yolunda çok önemli bir mesafe katedilmiş ve bu görev başarılmış olacaktır. Şimdi tüm gücümüzle bu şartların yerine getirilmesi için çalışmalıyız.

Partimizin merkezi işlerliliğinin yeniden sağlanmasından kısa bir süre sonra, görüşümüze göre, doğru seçilecek kırlık bölgelerde, örgütlenme ve ajitasyon-propaganda çalışmasına ağırlık verilmeli ve seçilecek doğru hedeflere karşı gerilla eylemlerine başlanmalıdır. Kırlık bölgelerde gerilla örgütlenmesi hem salt profesyonel kadrolardan oluşan üretime bağlı olmayan gerilla birimleri, hem de partili yoldaşların önderliğinde kurulacak, üretime bağlı kişilerden oluşan, yapılan eylemlerden sonra (imkan olursa) yeniden

işine dönen unsurlardan oluşan gerilla birimleri örgütlenmesi şeklinde olur. Gerillanın gücü hareketliliğinde ve halka birleşmesinde yatmaktadır. Gerilla halk içinde suda yüzen balık gibi olmalıdır.

Yalnızca profesyonel kadrolardan oluşan gezginci gerilla birimleri de esas olarak kitle temelimiz olan bölgelerde, halk içinde kaybolmalıdır. Bugünkü dönemde büyük çapta partili yoldaşlardan oluşacak gezginci gerillalar aynı zamanda buldukları bölgede partinin örgütlenmesini de üstlenmek zorundadırlar.

Bunun yanı sıra, hem üretime bağlı olmayan gerilla birimler ve hem de gerektiğinde üretime bağlı gerilla birimlerinin düşman saldırısından korunması için dağlarda, uygun yerlerde de sığınaklar, barınaklar hazırlanmalıdır. Kırlık bölgelerde esas örgütlenme biçimi silahlı, illegal örgütlenme (gerilla birimleri), esas mücadele biçimi silahlı mücadele (gerilla eylemleri) olarak ele alınmalıdır.

İçinde bulunduğumuz dönemde; bu gerilla mücadelesi için hazırlık şeklinde anlaşılmalıdır. (Örgütlenme, silahlanma, hedef seçme, barınak hazırlama vb.) Açık ki karşı-devrimin bir saldırısına karşı kendimizi korumak, her dönemde olduğu gibi bugün de yapmamız gerekli şeydir. Ama savunma eylemleri silahlı mücadelenin bir parçası olmasına rağmen, tayin edici yönü değildir. Çünkü savunma eylemleri düşmanın bizi zorladığı, insiyatifi düşmanda olan eylemlerdir. Sürekliliği sağlanmış, bizim insiyatifimizde gelişen gerilla eylemleri ile, düşmanın saldırısı sonunda kendimizi koruma temelinde gelişen silahlı çatışmalar arasında nitelik farkı vardır. Bizim gerçekleştirmemiz gereken sürekliliği olan gerilla eylemleridir. Bunun için çaba sarfetmeliyiz. Bütün gücümüzü böyle bir mücadeleyi başlatmaya seferber etmeliyiz. Bugünkü dönemde sürekliliği sağlanmış bir gerilla mücadelesinin hazırlığı içinde de taktik saldırılar, bizi geliştirip güçlendirecek eylemler ortaya konmalıdır. Ama, şunu unutmayalım ki, silahlı mücadelenin sürekliliğinin sağlanması, birinci derecede partimizin içinde bulunduğu durum düzeltilmesine, partimizin merkezi işlerliğinin yeniden sağlanmasına doğrudan bağlıdır.

Belirtildiği gibi bugün ülkemizde gerilla mücadelesinin objektif koşulları vardır. Devrimci durumun varlığı, yani hakim sınıfların derin bir buhran içinde bulunması, halkın ise değişiklik talep etmesi ve buna kendiliğinden gelişen eylemlerde göstermesi durumu mevcuttur. Askeri harekate uygun arazi ve ekonomik yönden kendi kendine yeterli bölgeler vardır. Eksik olan subjektif şartlardır. Bu şartlar sağlam bir parti örgütlenmesi ve buna bağlı olarak asgari bir silahlı örgütlenme (gerilla birimleri) silahlanma ve teknik hazırlıklarıdır. Kitleler içinde yürütülecek ajitasyon-propaganda ile silahlı mücadele için bir kitle temeli yaratılması görevidir. Önümüzdeki dönemde görevimiz işte bu subjektif şartların yaratılması görevidir. Bu subjektif şartları yaratmada kavranılacak halka, partinin merkezi işlerliğinin sağlanmasıdır. Bu şartlar yerine getirildikten sonra parti önderliğinde gerilla mücadelesine başlamak mümkün ve gereklidir.

Şehirlerde, esas siyasetimiz, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın da belirttiği gibi kuvvet toplamak ve fırsat kollamaktır. Şehirlerde de silahlı örgütler, gerilla birimleri kurulmalıdır. ama bu esas örgütlenme biçimi ve şehirlerde silahlı mücadele içinde bulunduğumuz dönemde esas mücadele biçimi değildir. Şehirlerde silahlı örgütlenme ve silahlı mücadele, kırlık bölgelerdeki gerilla mücadelesine bağlı olarak ve ona hizmet edecek şekilde ele alınmalıdır. Şehirlerde İbrahim Kaypakkaya yoldaşın belirttiği gibi, birincisi kırlık bölgelerde yürütülen mücadeleye destek olmak üzere, kırlık bölgede yürütülen gerilla mücadelesine destek olmak amacıyla, ikincisi gerici saldırılara karşı aktif savunma vasıtası olarak, üçüncüsü kuvvet biriktirme vasıtalarından biri olarak gerilla eylemleri yürütülebilir, yürütülmelidir. (Ve zaten de yürütülüyor) İbrahim Kaypakkaya yoldaş şehirlerde girişilecek eylemler konusunda şunları söylüyor.

“Bu amaçla banka soyulabileceği gibi, yani hükümetin ve gericilerin paralarına el konabileceği gibi, şehirlerde sınıf düşmanları da imha edilebilir. Mesela polis ajanları, faşist subaylar, işkenceci polisler, faşist teşkilatların elebaşları, zalim patronlar ve yarıkçıları, grev kırıcıları, ajan provokatörlere, ihbarcılara, devrimcileri kurşunlayanlar vebunlara idam cezası verenler, emperyalizmin ajanları vb. kurşuna dizilebilir. Ayrıca ulaştırma ve haberleşme araçları felce uğratılabilir. Cephanelikleri, askeri depolar soyulabilir, veya sabote edilebilir. Hapishaneden adam kaçırılabilir. Önemli evraklara el konulabilir veya bunlar imha edilebilir. Bazı askeri karargahlara ve üslere, polis karargahlarına, faşist teşkilatların merkezine sabotajlar düzenlenebilir, vs.”

Bugünkü dönemde şehirlerde silahlı mücadele daha çok kendisini savunma ve bazı ihtiyaçları karşılama amaçlarına dönük olarak yürütülmektedir. Bu durumun aşılması gereklidir. Çünkü bugün şehirlerde yürütülecek silahlı mücadele de -esas olması da- önemlidir. Doğru eylemler, mesela, halkın nefret ettiği halk düşmanlarının idamı bizi güçlendirir. Şehirlerde özellikle işçi sınıfı içinde kitle mücadelelerine yönelmeli, bu kitle mücadeleleri içinde silahlı mücadelenin önemi kavratılmaya çalışılmalıdır. Kitle eylemlerinde kitleye kendini silahla savunmanın propagandası yapılmalı, kitle eylemlerine hazırlıklı katılmalı ve gerektiğinde kitlenin en önünde karşı devrimin saldırılarına silahla karşı konmalıdır. Bu tür mücadele ve çalışmayla kitleler içinde reformizmin ve revizyonizmin etkisi kırılmaya çalışılmalıdır.

Böyle mücadeleler içinde biz komünistlerin yapacağı ajitasyon-propaganda ve pratiğimizle kitlelere iktidarın namlunun ucundan çıkacağını kavrayabiliriz.

Öğrenci ve diğer gençlik kitleleri içinde ise, özellikle maceracı, kitleden kopuk eylem çizgisinin etkisi kırılmaya çalışılmalı, silahlı çatışmalar öğrenci çevresinden dışarıya çıkarılmalıdır. Mesala 1 Mayıs mahallesi ve 1975 Koca Mustafa Paşa ve Profilo direnişleri yukarıda bahsedilen görüşlere uygun ve olumlu mücadelelerdir.

Bugün görebildiğimiz kadarıyla eksikliğimiz, kırlık bölgelerde silahlı mücadelenin önemini sürekli vurguladığımız halde, bunun gereklerini yerine getirmememizdir. Hepimiz, kırlık bölgelerin esas mücadele alanı olduğunun bilincinde hareket etmeli, şehirlerde yürütülen gerilla eylemlerini mümkün olduğunca kırlık bölgelere kaydırmalıyız. Gerilla mücadelelerinin hazırlığı çabasında da girişilecek taktik saldırı eylemlerinde gücümüz doğru değerlendirilmeli, pasifist ve maceracı bir çizgi izlemekten sakınılmalıdır. Yapılan eylemlerin sonrası da düşünülerek, kısa süreli anlık başarılar için uzun süreli çalışmanın feda edilmesi hatasından titizlikle kaçınılmalıdır. Aynı şekilde imkanların elverdiği bir durumda da tutucu davranmamalı, bizi güçlendirip düşmanı zayıflatacak eylemler için hiçbir fırsat kaçırılmamaya çalışılmalıdır.

Kısaca toparlarsak-

1/ Ülkemizde çeşitli kırlık alanlarda sürekliliği sağlanmış gerilla mücadelesini başlatmanın objektifi şartları genel olarak vardır.

2/ Böyle bir mücadelenin başlatılması, partimizin merkezi işlerliğinin pekiştirilmesi ve silahlı mücadelenin teknik hazırlığının geliştirilmesi ile mümkün ve gereklidir.

3/ Çeşitli mücadele şekilleri içinde, silahlı mücadele esas, diğerleri talidir.

4/ Çalışma alanları içinde, kırlık bölgeler esas, şehirler talidir.

a) **ŞEHİRLERDE ÇALIŞMA ÜZERİNE**

İçinde bulunduğumuz dönemde şehirlerde çalışma esas olarak "kuvvet toplama"ya yöneliktir. Şehirlerde her imkandan yararlanarak kitleler içinde en geniş bir biçimde parti ajitasyon ve propagandası yapılmalı, kitlenin en ileri kesimi parti içinde örgütlenmeye çalışılmalıdır.

Şehirlerde içinde bulunduğumuz dönemde yürüteceğimiz çalışma, kırlık bölgede yürütülen çalışmaya bağlı, ona destek olacak bir çalışma olmalıdır. Kırlık bölgelerdeki çalışma şehirlerden kadro, mali ve her yönden desteklenmelidir.

Şehirlerde de esas örgütlenmemiz illegal parti örgütlenmesi olmalıdır. Bu örgütlenme, diğer örgütlenmelere temel olmalıdır.

Parti, kitleye geniş ajitasyon-propaganda yapmalıdır.

Parti, çalışmasında var olan her türlü legal imkandan da yararlanmalıdır. Legal kitle örgütlerinde partili yoldaşlar çalışmalı, partinin kitle dernekleri siyasetini bu kitle derneklerinde hakim kılmaya çalışmalıdırlar.

Şehirlerde çalışmada ağırlık işçi sınıfı, özellikle sanayi işçileri arasındaki çalışmaya verilmelidir. İşçi sınıfının en ileri bilinçli kesimi illegal parti teşkilatlanması içinde berleştirilmeye çalışılmalıdır. İşçiler içinde legal çalışma, var olan işçi sendikaları içinde yürütülmelidir. Çalışma uzun süreli ele alınmalı, uzun süreli menfaatler kısa süreli anlık başarılarla feda edilmemelidir. İşçi sınıfı içinde çalışmak için mutlaka fabrikalara, özellikle işçilerin yoğun olduğu büyük işletmelere yönetilmelidir. Bu büyük işletmelerde çalışan yoldaşlar, fabrika içinde iki yönlü çalışma yürütmelidir.

1/ Fabrika içinde, işçilerin en ileri kesimi ile birlikte, fabrika parti komiteleri kurmaya çalışılmalıdır. Fabrika parti komiteleri, parti teşkilatlarıdır. Bunlar fabrika içinde, hem işçilerin mücadelesine önderlik ederler, hem de parti propagandası (illegal) yaparak partiye yeni işçiler kazanmaya çalışırlar.

2/ Fabrika'da sendika varsa, bunun içinde çalışırlar. Yoksa işçiler arasında sendikalaşmanın propagandasını yaparak, işçileri sendikal örgütlerle birleştirmeye çalışırlar. Var olan sendikalarda izlenmesi gerekli olan çizgi, her türden sendika ağalarının tasfiyeye, devrimci işçileri sendika yönetimine getirmeye yönelik olmalıdır.

Gençlik arasındaki çalışmada da, örgütlenmede kavranacak halka, parti örgütlenmesidir. Bu, gençlik arasında, kitlelerini en ileri bilinçli kesimini parti gençlik teşkilatı içinde birleştirmek anlamına gelir. Gençlik arasında da esas örgütlenme illegal örgütlenmedir. Bu illegal örgütlenme bütün diğer örgütlenme ve mücadelelere önderlik etmelidir. Gençlik içinde legal çalışma var olan gençlik kitle teşkilatları içinde, özellikle okullarda, emekçi gençlik için işyerlerinde yürütülmelidir. Gençliğin demokratik kitle teşkilatları yoksa bunlar oluşturulmalıdır. Var olan kitle derneklerinde çalışma, bu kitle derneklerinde partinin kitle derneği siyasetini hakim kılmaya yönelik olmalıdır. İşçiler-gençler dışında, ezilen-sömürülen, düzenle çelişmesi olan bütün toplum tabakaları içinde de çalışma yürütülmelidir. Özellikle kadınlara yapılan baskılara karşı çıkılmalı, kadınlara yapılan özel baskılara karşı kadınların mücadelesi, revizyonist ve burjuvalara terk edilmemelidir. Aynı şekilde, öğretmenler, küçük esnaflar ve bir dizi meslekler için var olan meslek örgütlerinde de çalışılmalıdır. Çalışmalarda tayin edici olan parti örgütlenmesidir. Bu hiçbir zaman unutulmamalıdır.

Şehirlerde parti ayrıca, kırsal alanda yürütülecek gerilla mücadelelerini desteklemek amacıyla gerilla eylemleri yürütecek silahlı teşkilatlar kurmaya da önderlik etmelidir.

Parti kitle arasında, faşist saldırılara karşı aktif savunmanın propagandasını yapmalı, kitleleri silahlanmaya teşvik etmelidir.

Kitle eylemlerine hazırlıklı katılmalı, karşı-devrimin saldırılarına karşı aktif direnmelidir.

Şehirlerde çalışan ileri kadroların bir bölümü kırlara kaydırılmalıdır.

Şehirlerde, kısa süreli başarı sarhoşluğuna kapılarak uzun vadele çalışmalar tehlikeye atılmamalıdır. Bugünkü ve önümüzdeki dönemde, şehirlerde legal ajitasyon ve propaganda (gece, yayın vs.) imkanları daha fazladır. Fakat bunlardan yararlanma imkanı her dönem olmayacaktır. Yararlanma imkanının olduğu dönemlerde bu barışçı mücadele imkanları kullanılmalıdır. Bu yolla kitlelere ve kitlelerin ileri, ulaşılabilecek tüm kesimlerine inilmeli, bu imkanlardan yararlanarak çalışmaya yürütülmelidir. Fakat bunların barışçı mücadele olduğu unutulmamalı, kesinlikle parti'nin doğrudan propagandasına girilmemelidir. Düşmanın şehirlerde daha güçlü ve merkezileşmiş yoldaşlarımızı tespit etme imkanının fazla olduğu unutulurak maceracılık, lafta "sol"culuk yapılmamalıdır.

Bu doğrultuda yapılacak olan legal gece, toplantı vs. kitlelerin çoğunluğunu kazanmaya, dar sınırlardan kurtarılmaya çalışılmalıdır. Bunlar amatörce yapılmamalı, bunu sistemli bir şekilde örgütleyecek olan propaganda-ajitasyon komiteleri kurulmalıdır. Bunlar parti hücreleri olmalı, bu alandaki diğer görevleri de üstlenmelidir. (Miting, legal yayımlar, legal afişler vs.)

Bilindiği gibi partimizin şehirlerdeki örgütlenme anlayışı oportünist teşkilatların ayaklanmaya yönelik Troçkist örgütlenme anlayışından temelde farklıdır. Partimizin şehirlerdeki örgütlenmesi mahalli yerleşim merkezleri ve üretim birimleri temelinde, hücre örgütlenmesi şeklindedir. Kırsal alanlardaki mücadeleye hizmet eden bir örgütlenmedir. "Kuvvet toplama, fırsat kollama" ilkesine uygun olarak uzun vadede barışçı mücadelelerden yararlanmayı öngören bir örgütlenmedir.

f) AJİTASYON-PROPAGANDA VE YAYIN ORGANLARI SORUNU

Teşkilatımız için öncelikle gerekli olan Merkez Yayın Organıdır. Şimdiye kadar çeşitli bölgeler bölgesel yayın organları çıkararak ideolojik-siyasi ve örgütsel alandaki görüşlerini bu yayın organlarında ortaya koymaktaydılar. Merkezi işlerlik olmadığı için, bu durum kaçınılmaz olarak ortaya çıkan bir durum idi. Ve teşkilatımızın içinde bulunduğu çok başlı durumu belgelemekteydi. Merkezi işlerlik sağlandıktan sonra yapılacak ilk ve en önemli işlerden biri Merkezi Yayın Organı meselesine çözüm getirmektir. Merkez Yayın Organı öncelikle teşkilata dönük olmalı, teşkilatlı yoldaşlarımıza yol göstermelidir. Bunun ötesinde Merkezi Yayın Organı kitlenin en ileri bilinçli kesimine hitap etmeli, onları daha da ilerletmelidir. Merkezi Yayın Organı kitlenin en ileri bilinçli kesimini partiye kazanmaya, partili ve sempatan yoldaşlara yol göstermeye hizmet etmelidir.

Lenin, merkezi yayın organını partinin kolektif propagandacısı, ajitatörü ve örgütleyicisi olarak görüyor ve böyle bir yayın organının önemini şu sözlerle belirtiyor.

"Bugünkü Avrupa'da kendine siyasi hareket adını veren bir hareketin siyasi organı olmaması düşünülemez."

Yine Lenin böyle bir yayın organının kimlere hitap etmesi gerektiği konusunda şunları söylüyor.

"Rusya'da bu 'işçi aydınların' şimdiden vardır. Ve biz onların saflarının devamlı çoğalması, onların içinden RSDİP'nin önderlerinin çıkabilmesi için, bütün gücümüzle sorularına tatmin edici cevaplar vermek (onların zihinsel talaplerini bütünüyle tatmin etmek-cn) zorundayız. Bu yüzden Rus sosyal demokratlarının (komünistlerinin - cn) organı olmak isteyen bir gazete, ileri işçilerin seviyesinde olmalıdır. Bu gazete seviyesini yapay olarak düşürmemeli, tam tersine seviyesini devamlı yükseltmelidir. Bu gazete uluslararası sosyal-demokrasinin bütün taktik, siyasi ve teorik sorunlarını izlemelidir. Ancak bu şekilde işçi aydınlarının talepleri tatmin edilecek ve bunlar Rus işçi davasını ve bunun sonucunda Rus devrimci davasını ellerine alacaklardır.

Sayıda az olan yönlendirici işçileri, geniş bir tabaka olan orta işçiler izler. Bu işçiler de samimiyetle sosyalizme inanırlar, işçi çevrelerinde çalışırlar, sosyalist gazeteleri ve kitapları okurlar, ajitasyon çalışmasına katılırlar ve bir önceki tabakadan yalnızca, sosyal-demokrat işçi hareketinin bağımsız yöneticileri olmadıkları için ayrılırlar. Parti organı olan gazetede bazı yazırları, orta işçiler anlamayacaktır. Orta işçi, gazetede işlenen karmaşık teorik veya pratik bir sorunu tüm olarak kavrayabilir. Bundan çıkacak sonuç, gazetenin bu kitlenin bilinç seviyesine inmesi olamaz. Tam tersine gazete, bu kitlenin bilinç seviyesini yükseltme, ve bu kitlenin içinden yönetici işçilerin çıkmasına yardımcı olma görevine sahiptir.

.....

Orta işçi tabakasının ardından, çok geniş bir geri işçiler tabakası gelir. Bir sosyalist gazete bu işçiler için bütünüyle, veya bütüne yakın bölümüyle anlaşılabilir. (Batı Avrupa'da sosyal-demokrat

seçmenlerin sayısı, sosyal-demokrat gazetelerin okuyucu sayısından çok fazladır.) Ama bundan, sosyal demokrat gazetenin kendisini bu işçilerin bilinç seviyesine uydurulması gerektiği sonucunu çıkarmak anlamsızdır. Bundan çıkarılacak sonuç, bu işçiler için başka ajitasyon-propaganda araçlarının kullanılması gerektiğidir. Mesela, mümkün olduğunca kolay anlaşılır dilde (halkın anlayacağı dille yazılmış -çn) broşürler, sözlü ajitasyon ve hepsinden önce yerel olayları konu alan bildiriler. sosyal demokratlar ajitasyon ve propagandalarını bununla da sınırlamamalıdır. Geri işçi kitleleri arasında sınıf bilincinin uyandırılması hatta legal teşhir çalışması aracılığı ile bile yapılabilir.” (Rus Sosyal Demokrasisi içinde Geriye Doğru Giden Bir Akım, 1899, Lenin, Eserler, Almanca - c. 6, s. 275/276)

Merkez Yayın Organı öncelikle, Marksist-Leninist teorinin kavranmasına hizmet etmelidir. Merkez Yayın Organı öncelikle kadro, sempatan yoldaşların, kitlenin en ileri kesiminin ideolojik ve siyasi eğitimine hizmet etmelidir. Kadro, sempatan yoldaşların ve kitlenin en ileri bilinçli kesiminin bilinç seviyesini yükseltmek, merkez yayın organının en önemli ve birincil görevidir.

Merkez yayın organı, revizyonist ve her türden oportünist görüşlere karşı, Marksist-Leninist ilkeler savunmalı, ideolojik mücadelenin aracı olmalıdır. Sahte Marksist gruplarla girilecek ilkeli polemik esas olarak merkez yayın organında sürdürülmelidir.

Merkez yayın organı siyasi meselelerde partinin takındığı tavrı partili yoldaşlara, sempatanlar ve kitlenin en ileri bilinçli kesimine ulaştıran bir araç olmalıdır.

Merkez yayın organı yoldaşlara ve kitlenin en ileri bilinçli kesimine örgütsel konularda da yol göstermelidir.

Merkez yayın organı olumlu ve olumsuz tecrübelerden çıkarılan dersleri, yoldaşlara ve kitlenin en ileri bilinçli kesimine aktarmalıdır. Merkez yayın organı enternasyonal alanda revizyonizme ve her türden oportünizme karşı yürütülen ideolojik mücadelenin de aracı olmalı, Marksist-Leninist partilerin belgelerini, uluslararası komünist hareketin belgelerini yayınlamalıdır.

Merkez yayın organı bir ‘tartışma organı’ olamaz. Merkez yayın organında yalnızca partinin resmi görüşleri yayınlanır. Merkez yayın organı merkez komitesi tarafından, veya onun görevlendirdiği bir organ tarafından Merkez Komitesine bağlı olarak, onun denetiminde çıkartılır. Merkez yayın organı partinin resmi yayın organıdır. Merkez Komitesini ve tüm partiyi bağlar. Merkez yayın organında, ‘tartışma yazıları’ nın yayınlanması partiye ‘federatifi’ bir özellik verir. Bu doğru değildir, parti içi tartışmanın yürütüleceği organ merkez yayın organı olmamalıdır. Tartışma için başka yollar bulunmalıdır. (Bu, mesela, çeşitli görüşlerin ‘genelgeler’, ‘tartışma yazıları’ vs. şeklinde parti örgütlerine sunulması ile olur. Tartışma merkez yayın organında sürdürülemez. Tartışmanın sonucu merkez yayın organına, partinin herhangi bir tavrı olarak yansır. Tartışmanın yoğun olduğu dönemlerde, gerekirse, yalnızca partili yoldaşlara dağıtılacak olan bir ‘iç tartışma organı’ da çıkarılabilir.

Ülkemizde, teorik ‘Merkez Yayın Organı’ mutlaka illegal olmalıdır. Bunun için gerekli olan mekanizma en kısa zamanda yaratılmalıdır ve yaratılabilir. Teşkilatımızın her bölgesinde, illegal çoğaltma ve dağıtma ağı kurulmalıdır. (Henüz böyle bir ağın bulunmadığı bölgeler varsa) Var olan illegal çoğaltma ve dağıtma aparatı güçlendirmeli, yedek çoğaltma imkanları yaratılmalıdır. Öyle bir ağ kurulmalıdır ki hakim sınıfları her saldırısında, bir anda çökmesin. Merkez yayın organı duruma göre ya tüm teşkilat için bir bölgede çoğaltılır, ya da her bölgede yeniden çoğaltılır. Ki ikincisi, iş ekonomisi açısından yanlış olmasına rağmen, güvenlik açısından daha doğrudur.

Duvar yazıları, bildiriler, broşürler ve bunun gibi araçlardan teşkilatımızın propaganda-ajitasyon ihtiyacının giderilmesinde yararlanılabilir. Bunlar şartların elverişli yerlerde doğrudan parti adına yapılmalı, en küçük bir imkandan dahi parti propagandası için yararlanılmalıdır. Parti adına doğrudan yapılan bu tür yayınlarda, hitap edilen alan mutlaka göz önünde tutulmalı, farklı kesimler arasında ayırım yapılmalıdır.

İçinde bulunduğumuz dönemde doğrudan parti propagandası yapan illegal bildiriler ilerde çıkarılacak olan (legal imkanların tamamen ortadan kalktığı dönemlerde) illegal kitle gazetesinin ilk aşamasını ve belkemiğini teşkil etmelidir. Parti adına çıkacak illegal kitle gazetesinin dağıtım ve örgütlendirilmesi şimdiki durumda çıkarılan illegal parti bildirilerinin temeli üzerinde yükseltilmelidir.

Biz komünistler, bütün faaliyet ve mücadele çizgimizi en zor şartlara göre ayarlar ve temellendiririz. Fakat bu, legal imkanlardan sonuna kadar yararlanma ilkesini reddetmek anlamına gelmez. Bu, teşkilatımızı her türlü revizyonist ve oportünist teşkilatlardan ayırdeden çizgi anlamına gelir.

Şimdiye kadar içinde bulunduğumuz son derece zor şartlardan dolayı legal imkanlardan yeterince yararlanma durumunda değildik. Önümüzdeki dönemde içerisinde bulunduğumuz durum aşılabacağından dolayı bu imkanlardan yararlanma imkanı ortaya çıkacaktır. Teşkilatımız bu farklılığı gözönünde tutarak, buna uygun hareket etmelidir.

Legal yayınlar partinin doğrudan propagandasını yapamazlar. Legal yayınlar, dolaylı yoldan, daha geniş kesimlere parti adını vermeden propaganda yürütürler. Legal yayınlar nitelik olarak birbirinden

farklılıklar gösterirler. Legal çıkacak teorik bir yayın partinin ismini vermeden, parti görüşlerini savunur. Her türden revizyonist ve oportünist görüşlerle polemige girer, onlara karşı mücadele eder. Bu doğrultuda çıkabilecek bir yayın kitlenin ileri fakat teşkilatsız kesimlerini hedef alır. Onlara parti görüşlerini isim vermeden aktararak, oportünist görüşlerle ilişkilerini kesmelerine yardım eder. Legal teorik bir yayın en ufak bir örgütsel bilgi içermemelidir.

Legal imkanların olduğu dönemlerde çıkabilecek bir diğer yayın, geniş kitlelere hitap eden bir yayındır. Kitleselel siyasi yayın organıdır. Bu daha geniş kesimleri, parti adını vermeden, parti görüşlerinin, Marksizm-Leninizmin propagandasını yapan bir yayın organı olmalıdır. Hitap ettiği alana uygun bir çizgi üzerinde faaliyet sürdürmelidir. Oportünist revizyonist görüşlerle polemige girerek kendisini geniş kitlelerden koparmamalıdır. Kitlelerin taleplerine cevap vermeli, kitlelerin orta kısımlarını kazanmalı, geri kesimlerini ilerletmelidir. Fakat bunu yaparken kitle kuyrukçuluğuna düşmekten titizlikle kaçınmalı, ne sağ reformist bir çizgi, ne de kitlelerden uzaklaşarak kopuş bir çizgi izlememelidir. Bu yayın kitlelerin demokratik taleplerine kulaklarını tıkamamalı, bu talepleri siyasi gerçeklerle kaynaştırmalıdır.

Girişilmesi gerekli polemikler doğrudan gazete üzerinden değil, (gerekiyorsa) broşürler vasıtasıyla yerine getirilmelidir. Bunların dışında çıkarılabilecek legal yayınlar çeşitli birimlere ait yayınlardır. Bunlar, çeşitli sendikalar, merkezi ve tek tek kitle örgütleri, gençlik ve aydınlar için vs. çıkarılabilecek kitle karakterli yayınlar olabilir. Bunlar, partinin kitle örgütlerinde izleyeceği çizgiye uygun olarak, partinin o alandaki çalışma programını esas almalı, kesinlikle bunun dışına çıkmamalıdır. Hitap ettiği alana ait çalışma programını esas ve temel almalıdır.

Partinin ajitasyon ve propaganda görevlerinden birisi ve ezilen ulus ve milliyetlerin dilinde yayın yapma görevidir. Teşkilatımız bunun üzerinde önemle durmalıdır.

Yayın konusundaki bu anlayışlar, bizi her türlü burjuvalardan temelde ayırdeden anlayışlardır. Teşkilatımız bu anlayışlarla hareket etmeli, legal ve illegal yayınlar arasındaki bu farklılığı gözden kaçırmamalıdır. Legal yayınların dağıtımını kesinlikle doğrudan parti teşkilatı üzerinden yapmamalıdır. Kesinlikle parti üyelerini açığa çıkarıcı, parti ile yayınlar arasındaki bu farklılığı gözden kaçırmamalıdır. Legal yayınların dağıtımını kesinlikle doğrudan parti teşkilatı üzerinden yapmamalıdır. Kesinlikle parti üyelerini açığa çıkarıcı, parti ile yayınlar arasındaki doğrudan bağı açıkça ortaya koyan anlayış ve tutumlara girişmemelidir. Bu konuda titiz olunmalı, teşkilatımızın oportünist teşkilatlardan farklı, Marksist-Leninist bir örgütlenme anlayışına sahip ve kısa vadeli başarılar için varlığını tehlikeye atmayan Komünist bir teşkilat olduğu unutulmamalıdır.

11.TKP(M-L) TÜZÜĞÜ

1. BÖLÜM

TKP(M-L)'NİN NİTELİĞİ VE AMAÇLARI

a) TKP(M-L), çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının sınıf örgütlerinin en yüksek biçimi, Marksizm-Leninizm teorisi ile silahlanmış bilinçli, örgütlü ve öncü siyasi partisidir.

b) TKP(M-L), Mustafa Suphi yoldaş önderliğindeki TKP'nin bir devamı olarak önderliğimiz İbrahim Kaylpačkaya yoldaş tarafından 1972 yılında kurulmuştur. Kuruluşu ülkemiz komünist hareketinde yeni bir dönüm noktası yaratmıştır. Bugünkü, Rus sosyal emperyalizminin uşaklığını yapan sahte T'K'P ile hiçbir ilişkisi yoktur.

c) TKP(M-L), proletaryanın elinde dünyayı devrimle değiştirmek için bir araç olan Marksizm-Leninizmi, bütün eylemlerine yön veren teorik temel kabul eder. Proletaryanın büyük önder ve öğretmenleri olan Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un öğretilerini revizyonist, modern revizyonist, Troçkist ve her türden oportünist saldırıya karşı korur, savunur ve uygular. Partimiz Marksizm-Leninizme düşman akımların, proletarya ve halk içinde etkisi kırılmadan önderliğini tam olarak gerçekleştiremeyeceğinin, her türden sapmayla uzlaşmanın devrimi yenilgiye götüreceğinin bilincinde olarak tüm düşman akımlara karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütür.

d) TKP(M-L), Marksizm-Leninizmi bir dogma değil, mücadelesinin yanılmaz kılavuzu olarak kavrar. Dünya halklarının ve Türkiye halkının devrimci mücadelelerinin tecrübelerden ders çıkarma ilkesini kabul eder. Paris Komününün, Büyük Ekim Sosyalist Devriminin ve Büyük Proleter Kültür Devriminin tecrübelerine sahip çıkarak, onların aydınlık yolundan yürür.

e) TKP(M-L), dünya proletaryasının Türkiye'deki öncü siyasi partisi olarak, proleter enternasyonalizmi ilkesini savunur. Tüm üyelerini ve halkı her türden milliyetçiliğe karşı enternasyonalizm ruhu ile eğiterek proletaryanın şanlı kırmızı bayrağı altında toplamak için mücadele eder. Türkiye devrimini, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, dünya proleter devriminin bir parçası olarak kabul eder.

Uluslararası komünist hareketin Marksist-Leninist ilkeler temelinde birliği için mücadele yürütür. Kardeş Marksist-Leninist partilerle proleter enternasyonalizmi ve eşitlik ilkeleri temelinde ilişki kurar; geliştirir. Uluslararası alanda emperyalizmi zayıflatıp geriletken ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini destekler.

f) TKP (M-L), Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirerek sosyalist toplumu kurma, komünizme ulaşma amacını benimser.

g) TKP (M-L), yarı -sömürge, yarı-feodal ülkemizde, Demokratik Halk Devriminin yolu olarak, kırlardan şehirlere doğru gelişecek olan halk savaşı stratejisini benimser.

h) TKP (M-L), Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı ilkesini kayıtsız, şartsız, koşulsuz kabul eder. Her türlü milli imtiyaza karşı çıkar, tüm milliyetlerin tam hak eşitliğini savunur.

i) TKP (M-L), kendi içinde gönüllü birliğe dayanan bir mücadele örgütüdür. İçerisinde demokratik merkezîyetçilik esaslarına göre tüm üyeleri için geçerli olan proletaryanın bilinçli disiplini hüküm sürer. Eleştiri-özeleştiri ilkesinin gelişmesinin en gerekli şartlarından biri olarak kabul eder. Marksist-Leninist irade ve eylem birliğinden doğan gücünü zayıflatan, partiyi yıkmayı amaçlayan hiziplerin varlığına müsaade etmez.

j) TKP (M-L), kapitalist toplum ile komünist toplum arasında bir ara aşama olarak oldukça uzun bir tarihi dönemi kapsayan sosyalist toplumda sınıfların ve sınıf mücadelelerinin varlığını kabul eder. Bu dönem içinde proletarya diktatörlüğünün zayıflatılması halinde iktidarın burjuvazinin eline geçebileceğinin, sosyalist bir ülkede kapitalizmin yeniden inşa edilebileceğinin, proletarya diktatörlüğünün burjuva diktatörlüğüne dönüşebileceğinin bilincinde hareket eder.

k) TKP (M-L), komünizm hedefine ulaşmak için hiç bir fedakarlıktan kaçınmayacağını ilan eder.

2. BÖLÜM

PARTİ ÜYELİĞİ

MADDE 1- Her Türkiye’li işçi, yoksul ve orta köylü veya sınıf kökeni ne olursa olsun herhangi bir kişi TKP (M-L)’ye üye olabilir.

TKP(M-L)’YE ÜYE OLMANIN ŞARTLARI ŞUNLARDIR-

- 18 yaşını bitirmiş olmak,
- Parti tüzük ve programını kabul etmek, parti kararlarını uygulamak, parti disiplinine uymak,
- Partinin herhangi bir organında faal olarak çalışmak,
- Parti aidatını düzenli olarak ödemek.

MADDE 2- TKP(M-L)’YE ÜYE OLMA İŞLEMİ ŞU ŞEKİLDE GERÇEKLEŞİR;

Partiye üyelik kesinlikle ve yalnızca birey temelinde olur. Partiye üye olmak isteyen her kişi kendisi ile temas halinde bulunana parti hücrelerine bu isteğinin bildirir. Partiye üyelik isteği, parti hücrelerinin oybirliğiyle onaylamasıyla karar haline gelir. Karar, bir üst parti hücrelerinin onayı ile kesinleşir. Üye olmak isteyen kişi, üye aday olarak partiye alınır. Parti üyeliği hakkında alınan kararlar bekletilmeden bir üst organlar vasıtasıyla parti Merkez Komitesine ulaştırılır. Parti Merkez Komitesi ve Parti Bölge Komiteleri parti üyeliği hakkında alınan kararları bozabilir.

Parti üyeliği için müracaat eden her kişi, müracaat tarihinden başlamak üzere 6 ay süre ile parti üye aday olarak kabul edilir. (Partili yoldaşlar parti üyeliğine layık gördükleri kişilere hücredeki diğer yoldaşların da onayını alarak, partinin tüzüğünü ve görüşlerini açıklar ve üyelik teklif ederler. Bu teklifin yapıldığı, teklif edilen kişinin bunu kabul ettiği an, üyelik müracaat tarihi olarak kabul edilir.) Adaylık süresinde adayın bağlı olduğu parti hücreleri, aday sıkı bir denetime tabi tutar ve bu 6 aylık süre sonunda kesin kararını verir. Gerekli zaman 6 aylık adaylık süresi bir üst organın da onayı alınarak bir yıl akadar uzatılabilir. Adayın üyeliğinin kabul edilmemesi halinde bu, adaya gerekçeleri ile birlikte yazılı olarak bildirilir. (Parti güvenliğinin gerektirdiği hallerde bu yapılmayabilir.)

MADDE 3- PARTİ ÜYELERİNİN GÖREVLERİ

a) İdeolojik ve siyasi seviyesini devamlı olarak yükseltmek, Marksist-Leninist teoriyi devrimci pratikle iç içe öğrenmek, onu bir eylem kılavuzu olarak kavramak ve uygulamak.

b) Partinin yayınlarını eleştireci bir gözle incelemek. Revizyonizme, modern revizyonizme, Troçkizme, reformizme ve oportünizmin her türüne karşı mücadelede uyanık, kararlı ve amansız olmak. Proletarya davasına zararlı akımlara karşı mücadeleyi görev kabul etmek. Zararlı akımlar hakim bile olsa mücadeleden yılmamak. Akıma karşı mücadele cesaretine sahip olmak.

c) Partinin gönüllü mücadeleciler birliğini ve komünist saflığını korumak. Bu birliği ve saflığı bozmaya yönelik her türlü hizipçi çalışmaya karşı uyanık ve mücadelede kararlı olmak.

- d) Parti disiplinine uymak, parti kararlarının uygulanmasında yaratıcı ve aktifi bir rol oynamak.
- e) Halk kitleleriyle kaynaşmak. Halkın dertleriyle ilgilenmek ve halka hizmet etmek. Halkın kendiliğinden gelme mücadelelerine katılmak, örgütlemeye çalışmak, ve bilinçli bir yön vermek için en önde mücadele etmek. Zorlukları halka beraber çözmeye çalışmak, onlara partinin siyasetini ve Marksizm-Leninizimi kavratmak için yılmadan çaba sarfetmek.
- f) Komünist ahlak kurallarına uygun olarak yaşamak. Halkın kurtuluş davasını, proletaryanın sınıfsız topluma varma mücadelesini ve onu temsil eden partiyi herşeyin üstünde tutmak. Partinin, halkın, proletaryanın ve komünizm davasının menfaatlerini her türlü kişisel menfaatlerin üstünde tutmak. Davranışlarında tutarlı, alçakgönüllü, örnek ve her türlü fedakarlığa hazır olmak.
- g) Halka, partiye, yoldaşlar ve kendine karşı dürüst ve açık davranmak. Hataları yenmek konusunda eleştiri ve özeliştiride açık, kararlı ve cesur olmak. Her türlü dedikodu ve arkadan konuşma gibi bayağılaştırılmış ve kişisel saldırı aracı haline getirilmiş eleştiriye karşı çıkmak, eleştiriye hastalığı tedavi etmek amacıyla ve örgüt içinde yapmak.
- h) Parti aidatlarını düzenli bir şekilde ödemek, partinin maddi imkanlarını korumak ve geliştirmek için çalışmak.
- i) Parti görüş ve kararları doğrultusunda yaptığı çalışmalar hakkında bağlı bulunduğu hücreye düzenli rapor vermek.
- j) Sınıf düşmanlarının parti içinde olduğu gibi parti dışındaki saldırılarına karşı uyanık ve cesaretli olmak. Sınıf mücadelesini düşmanın eline geçmek halinde de sürdürerek haypishane ve mahkemeleri komünizmin propaganda alanları haline getirmek.
- k) Pozculuk, boşboğazlık, gevezilik, merak gibi küçük burjuva hastalıklarına karşı mücadele etmek, parti sırlarını gizlemek.
- l) Proleter enternasyonalizminin görevlerini yerine getirmek, milliyetçiliğe karşı mücadele etmek.

MADDE 4 - PARTİ ÜYELERİNİN HAKLARI

- a) Bağlı olduğu parti organında, partinin siyasetini ilgilendiren tüm konularda fikrini belirtmek, önerileride ve eleştiride bulunmak. Partinin siyasetinin tayinine aktif olarak katılmak.
- b) Parti kurullarına seçilmek ve seçmek.
- c) Parti genel toplantılarında ve kendi çalıştığı parti organında partinin herhangi bir kademesinde çalışan üyeler hakkında, parti içindeki görevi ne olursa olsun eleştiri getirmek.
- d) Kendisine disiplin cezaları ile ilgili karar verilecek toplantıda hazır bulunmak. (Bu hak, parti güvenliği gerektiriyorsa kısıtlanabilir.)
- e) Kendi parti organı içinde çözemediği herhangi bir sorun hakkında, Merkez Komitesine kadar tüm üst kademelere parti yolu ile yazılı olarak danışmak.

MADDE 5 - Parti üye adayları, seçme ve seçilme hakkı dışında, parti üyelerinin sahip olduğu bütün haklara sahiptir. Parti üyelerinin görevleri aynı zamanda üye adayları için de geçerlidir.

MADDE 6 - Her parti üyesi veya üye aday yazılı veya sözlü bir şekilde gerekçelerini bildirerek kendi isteği ile partiden ayrılabilir.

MADDE 7 - DİSİPLİN CEZALARI

Partinin birliğini bozan, parti kararlarını uygulamayan, parti içi demokrasiyi zedeleyen, üyelik ve partinin kendine verdiği görevleri amacı dışında kullanan, parti disiplinine uymayan, davranışları ile partiyi halkın gözünden düşüren parti üye ve üye adayları çalıştığı organ veya daha yüksek organlarca sorumlu tutulur ve cezalandırılırlar. Suçun ağırlığına göre bu cezalar:

- İhtar
- Ağır ihtar
- Görevden alma
- Üye adaylığına çevirme
- Geçici ihraç
- Kesin ihraç olabilir.

Parti cezaları, suçu işleyen kişinin çalıştığı parti organı tarafından salt çoğunlukla verilir. Ceza verilmeden önce suçlanan kişinin savunması alınmalıdır. özel bazı durumlarda parti yönetici organları da herhangi bir parti organında çalışan bir parti üyesi hakkında üyelikten atılmaya kadar varan cezaları verebilir. Cezalandırılan parti üyesinin çalıştığı parti organına bu karar gerekçeleriyle yazılı olarak bildirilir.

Bütün parti cezaları, bir üst organ tarafından onaylandıktan sonra kesinleşir. Kesinleşen bir parti cezasına karşı, cezalandırılan parti üyesi, en yüksek parti organına kadar, bütün parti organlarına itirazda bulunabilir.

Parti üyeliğinden bir daha alınmamak üzere çıkarılma (kesin ihraç) en ağır cezadır.

Parti üyeliğinden geçici olarak çıkarılmış (geçici ihraç) her hangi bir üye, uzun süreli bir deneme süresinden sonra partiye yeniden alınabilir.

Üyeler hakkında alınan tüm disiplin cezaları parti Merkez Komitesine vakit geçirilmeden bildirilir.

3. BÖLÜM

PARTİNİN ÖRGÜTLENME İLKELERİ

Partinin örgütlenme ilkesi demokratik merkeziyetçiliktir. Demokratik merkeziyetçilik ilkesine göre

a) Bütün parti yönetici organları, aşağıdan yukarıya demokratik seçimleryoluyla işbaşına gelir.

b) Bütün parti yönetici organları, düzenli aralıklarla kendilerini seçen örgüt kademelerine hesap vermekle yükümlüdür. Parti yönetici organları devamlı olarak kendilerini seçen örgüt kademeleri ile temas halinde olur, demokratik danışma mekanizmasını sürekli işletir.

c) Bütün parti için tek disiplin geçerlidir. Buna göre:

- Birey partiye,
- Azınlık çoğunluğa,
- Alt kademeler üst kademelere,
- Tüm parti Merkez Komitesine tabidir.

Tüm parti organları, üst organlar faaliyetleri hakkında düzenli rapor vermekle yükümlüdür. Raporlar, raporu veren hücrenin tüm üyelerinin onayından geçmelidir. Rapora itirazlar varsa raporda belirtilmelidir.

Parti içi demorkasi, her parti üyesine, partinin siyasetini ilgilendiren tüm konularda fikrini, çalıştığı parti organı içinde ve genel parti toplantılarında savunma hakkını garanti eder. Parti üyesi eleştirisinin çalıştığı parti organında bastırıldığı, dikkate alınmadığı görüşünde ise, eleştirisini bir üst organ nezdinde tekrarlayabilir. Herhangi bir parti üyesi, partinin aldığı kararı, yanlış da bulsa, uygulamakla yükümlüdür. Karar hakkında gerek kendi çalıştığı parti organında, gerekse daha üst organlar nezdinde fikrini açıkça savunabilir. Parti içinde eleştiri

bastırmak, idari tedbirlerle eleştiririnin yolunu kapamak, demorkatik merkeziyetçilik ilkeleri ile uyuşmaz.

Tüm parti organları, üyelerin eleştirilerini yapabilecekleri canlı bir tartışma ve bilinçli bir disiplinin hüküm sürdüğü bir ortam yaratmakla yükümlüdürler. Partinin yönetici organlarının seçiminde seçime katılan bütün üyeler gösterilen herhangi bir adaya itiraz eteme ve her aday üzerinde tartışma açma hakkına sahiptirler.

4. BÖLÜM

PARTİNİN TEMEL ORGANLARI

Partinin temel organları parti hücreleridir. Parti hücreleri en az üç yoldaştan oluşur. Parti üyesi yoldaşların önderliğinde, parti sempatizan hücreleri de hücre örgütlenmesine uygun olarak örgütlenir.

Her parti hücrelerinde hücre sekreteri bulunur. Hücre sekreteri hücrenin yürüteceği bütün çalışmalardan birinci dereceden sorumludur. Hücrenin bir üst parti hücreleri ile temasını sağlar.

Her parti hücrelerinde bir de hücre sekreter yardımcısı bulunur. Hücre sekreter yardımcısı, hücre sekreterinin engellenmesi halinde sekreterin görevini yüklenir. Hücre sekreteri, yardımcısını bu görevi yürütebilecek bir şekilde eğitmekle yükümlüdür.

Her parti hücreleri, sekreter ve sekreter yardımcısını kendi seçer. Seçim her yıl yapılır. Seçim sonuçları bir üst parti organı tarafından onaylandıktan sonra kesinleşir.

Parti hücreleri, köylerde, fabrikalarda, madenlerde, okullarda, burjuva ordusu ve devlet daireleri içinde, çişitli işyerlerinde, sendiklerde ve diğer kitle örgütleri içinde, mahallelerde, kısacası kitlenin olduğu her yerde kurulabilir.

Partinin yığınlar içinde kök salmasını ve yığınlara önderlik etmesini hücreler sağlar. Hücreler tüm çalışmalarını; halk yığınlarını, demokratik halk devrimini gerçekleştirmek, proletarya önderliğinde demokratik halk diktatörlüğü şartlarında kapitalizmi tasfiye etme, sosyalist devrimi gerçekleştirme, sınıfsız topluma varmak için örgütlemeye ve harekete geçirme hedefine yöneltirler.

Bunun için tüm parti hücreleri şu görevler yerine getirirler:

a) Üyelerini sağlam ve düzenli Marksist-Leninist eğitimden geçirmek. Her hücre üyesini Marksizm-Leninizm teorisi ile silahlandırmak. Hücre üyelerini Marksizm-Leninizmi hayatın her alanına uygulayabilecek şekilde eğitmek.

b) Yığınlar içinde Marksizm-Leninizmin ve partinin siyasi çizgisinin propagandasını yapmak. Partinin siyasetini ve şiarlarını kitlelere mal etmek. Parti siyasetini yaratıcı bir biçimde hayata uygulamak.

c) Kitlelerle devamlı temas halinde bulunmak, kitlelerin sorunlarıyla ilgilenmek, sorunların çözümünde yardımcı ve önder olmak. Sorunların kökten çözümünün proletarya önderliğindeki devrimlerle olabileceğinin propagandasına ara vermemek.

d) Marksizm-Leninizm düşmanı her türlü oportünist akıma karşı uyanık olmak, ideolojik mücadeleyi bir an bile gevşetmeden sürdürmek. Halk içinde oportünist akımların tecridi için yılmadan mücadele etmek. İdeolojik mücadeleyi halk içinde yürüterek halkı eğitmek.

e) Parti içinde her türlü oportünist sapmaya karşı mücadele etmek.

f) Partinin verdiği tüm grevleri, zamanında ve eksiksiz olarak yerine getirmek. Yürüttüğü çalışma hakkında bir üst parti komitesine düzenli rapor vermek.

g) Milliyetçiliğe karşı mücadele etmek, proleter enternasyonalizminin gereklerini yerine getirmek.

h) Partinin gelişimi için partiye yeni üyeler kazanmak.

5. BÖLÜM

PARTİNİN YÖNETİCİ ORGANLARI VE MERKEZİ ÖRGÜTLENMESİ

Partinin yönetici organları,

a) Parti Kongresi,

b) Parti Merkez Komitesi,

c) Parti Bölge komitesi.

Parti kongresi, partinin en yüksek organıdır. Parti Kongresi her üç yılda bir toplanır. Parti Kongresi toplantıya Parti Merkez komitesi tarafından çağrılır. Olağanüstü durumlarda Merkez Komitesi Parti Kongresinin toplanmasını en fazla bir yıl geciktirebilir. Parti Merkez Komitesinin isteği veya parti üyelerinin 1/3'ünün isteği ile olağanüstü parti Kongreleri de toplanabilir.

Parti Kongresinde bütün parti üyeleri demokratik bir biçimde seçilmiş delegeler aracılığı ile temsil edilir. Parti Merkez Komitesi üyeleri Kongrenin doğal üyeleridir. Eğer delege olarak gelmemişlerse oy hakları yoktur. Parti Kongresinde kaç üyenin bir delege tarafından temsil edileceği, Merkez Komitesi tarafından kongres öncesinde tespit edilerek bölgelere bildirilir.

Parti Merkez Komitesi (PMK), partinin iki kongre arasındaki en yüksek organıdır. PMK, iki kongre arasında partiyi kongre kararları ışığında yönetilir, yönlendirilir. Kongre kararlarının hayata geçirilmesi için partiye önderlik eder. PMK yılda en az dört kere toplanır.

Olağanüstü durumlarda daha sık da toplanabilir. Parti Merkez Komitesi parti işlerinin sağlıklı bir iş yapacak bir parti Merkez Komitesi Siyasi Bürosu (PMKSB) ve yedeklerini seçer. SB, MK toplantıları arasında, MK'nin görev ve yetkilerini yerine getirir. MK toplantıya SB tarafından çağrılır.

SB, parti işlerinin kolaylıkla yürütebilmesi için MK adına doğrudan doğruya SB'ya bağlı özel görev hüceleri kurar. MKSB'su, gerekli sayıda parti üyesinin parti işçisi olarak çalıştırır.

PMK ve PMKSB üyelerinin engellenmesi halinde, yedek üyeler engellenen üyenin görev ve yetkilerini üstlenirler.

PMK gerekli gördüğü zaman demokratik danışma mekanizmasını işletmenin bir aracı olan parti konferansları düzenleyebilir. Parti konferansları seçilen veya tayin edilen delegelerle çeşitli konularda tartışmak ve karar almak için düzenlenir. Tayin edilen delegelerle yapılan konferanslarda parti kongresinin aldığı kararlar kesinlikle bozulamaz.

Partinin merkezi örgütlenmesi bölge sistemi temelinde olur. Partinin çalışma alanları ekonomik, politik ve coğrafi şartlar gözönüne alınarak belli bölgelere ayrılır. Her bölgede, Merkez Komitesine bağlı olarak, bölge yönetim kademeleri (Bölge Komitesi) oluşturulur. Her bölge de kendi içinde alt bölgelere ayrılır. Bölge yönetim kademeleri, bölgeye PMK tarafından gönderilen Bölge Yönetim Kademesi Sekreteri ile alt bölge komiteleri sekreterler tarafından oluşturulur.

Bölge komitesi sekreteri bölgedeki çalışmalardan birinci dereceden sorumludur. Ve Bölge Komitesi ile Merkez Komitesi arasındaki bağı sağlar.

Bölge komiteleri belli aralıklarla toplanır, bölgenin işlerini gözden geçirir. Merkezi siyaset üzerine tartışır. Merkezi siyaseti kendi bölgesinde uygulama yönünde somut kararlar alır. Kararların uygulanmasında bölgeye önderlik eder.

Bölge komiteleri en geç üç yılda bir bölge alt komitelerinde demokratik bir biçimde seçilecek delegelerle Bölge Kongreleri düzenler. Bölge Kongreleri bölgedeki çalışmayı gözden geçirir, Bölge Komitesinin raporunu inceler, karara bağlar ve Parti Kongresinde bölgeyi temsil edecek delegeleri seçer.

Bölge Komiteleri, gerekli gördükleri zaman, Merkez Komitesinin onayını da aldıktan sonra, bölgede çalışan üyeler arasında demokratik danışma mekanizmasının işletilmesinin bir aracı olarak Bölge Konferansları düzenleyebilir.

Bölge Komiteleri tüm çalışmalarını hakkında, Merkez Komitesine düzenli rapor verirler.

6. BÖLÜM

TKP (M-L) - TİKKO

TİKKO, TKP(M-L) önderliğinde halkın silahlı gücüdür. TKP (M-L), TİKKO içinde askeri komisyonuna bağlı bir parti örgütlenmesi kurar. Bu parti örgütleri aracılığıyla, TKP (M-L) TİKKO'yu yönlendirir.

Ordu örgütlenmesi, ülkemiz şartlarında devrimci örgütlenmenin esas biçimidir. Ve parti önderliğinde tayin edici bir role sahiptir. TKP (M-L) ordu içinde yönetici-yönlendirici rolünü sarsacak hiçbir harekete izin vermez. Siyasetin silahlara kumanda etme ilkesini pratikte ordu içindeki parti teşkilatları aracılığıyla uygular.

7. BÖLÜM

TKP (M-L) - TMLGB

TMLGB, TKP(M-L) önderliğinde komünist gençlik örgütüdür. TKP (M-L), TMLGB'ni gençlik komisyonu aracılığıyla yönlendirir.

8. BÖLÜM

TKP (M-L) - KADINLAR ÖRGÜTLENMESİ

TKP (M-L), kendi önderliğinde komünist kadınlar örgütü kurar. Bu örgütü kadın komisyonu aracılığıyla yönlendirir.

9. BÖLÜM

PARTİ - KİTLE ÖRGÜTLERİ

TKP (M-L), bütün kitle örgütlerinde, özellikle sendikalarda parti hücreleri kurarak, bu hücreleri aracılığıyla kitle örgütlerinde partinin siyasetini uygulamak için çalışır.

10. BÖLÜM

PARTİNİN MALİ KAYNAKLARI

TKP (M-L) mali ihtiyaç bakımından esas olarak halka dayanıp güvenme ilkesini benimser. Parti üye aidatı, parti vergisi, bağışlar ve oloğanüstü gelirler partinin mali kaynağını teşkil ederler. Harcamalar Merkez Komitesi adına yapılır. Üye aidatları üyelerin gelirlerinin %10'udur. Parti hücreleri bu düzenli aidatın yanında her üyenin durumuna göre belli bir parti vergisi tespit edebilirler. Bütün hücreler gelir ve giderleri hakkında düzenli rapor tutmak, hasap vermek zorundadırlar.

Parti işçisi olarak çalışan yoldaşlar, üretime katıldıkları sürece tüm gelirlerini partiye verirler. Parti işçilerinin ihtiyaçları parti tarafından karşılanır.

12. TKP(M-L) ÖZELEŞTİRİSİ

YOLDAŞLARA .....

BÜTÜN DEVRİMCİLERE.....

ÇEŞİTLİ MİLLİYETTEN HALKIMIZA ...

BÜTÜN DÜNYA KOMÜNİSTLERİNE .....

10 Şubat 1972'de kurulan Türkiye proletaryasının öncü örgütü TKP (M-L); kurulduktan sonra bir yıl kadar sonra ağır bir yenilgiye uğradı. Partimizin merkezi örgütlenmesi hemen hemen tamamıyla çökertildi. Önder yoldaşlarımız hakim sınıfların partimize karşı giriştiği yoğun saldırıda öldürüldü; tutuklandı, zindanlara atıldı. Partimizin kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya yoldaş işkence altında hunharca katledildi.

Partimizin yönetici kadrosundan, hakim sınıfların eline geçmemiş olan az sayıda yoldaş, yenilgi karşısında kapıldıkları yılgınlık sonucu; partiyi yeniden örgütleme görevini yerine getiremediler.

1973 ortalarında partimizin uğradığı ağır yenilgi; partimizin merkezi işlerliğini ortadan kaldırdı. Partimizi dağılma tehlikesi ile karşı karşıya abırdı. Partimiz bu yenilgiden sonra varlığını merkezsiz bir şekilde; çeşitli yerlerde kalan yoldaşların kendi buldukları yerlerde yaptığı bölgesel çalışmalarla sürdürdü.

1974'ün başlarında, yeniden merkezi örgütlenmeye gidilme kararı alındı Bu dönemde ilk yapılması gereken geçmişin bir değerlendirmesini yapmak, geçmişin hatalarından dersler çıkarmak, yenilgiye yol açan siyasi ve örgütsel hataları, bunların ideolojik köklerini ve sınıfsal kaynağını ortaya çıkarmaktı. Yeniden merkezi örgütlenme ancak geçmişin tutarlı bir değerlendirmesi ve tutarlı bir özeleştirisi üzerine inşa edilirse sağlam bir örgütlenme olurdu. Çok zor şartlar altında yeniden merkezi örgütlenmeye gitme kararı alan yoldaşlarımız, bu görevleri yerine getirmek için çaba harcamaya başladılar. Merkezi örgütlenmeyi sağlamak üzere 1974 ortalarında (.....) yoldaşlar (.....) yeni bir merkez oluşturdular.

Ancak bu merkez kurulduktan çok kısa bir süre sonra, partimizin içinde bulunduğu bu son derece zor durumda; merkezi önderlik bir burjuva kliği tarafından ele geçirildi. Bu kliğin amacı, partimizi geliştirip, güçlendirmek ve Türkiye halkının devrim mücadelesine önderlik etmek değildi. Bu burjuva kliğin amacı, başından itibaren Türkiye proletaryasının öncü örgütü olan partimizi tasfiye etmektir. Bunlar, bu yüzden partimizin yenilgisine sebep olan hatalar üzerine ciddiyetle eğilmediler. Özeleştirisi meselesini hep geleceğe ertelediler. Partiye merkezi bir yapı kazandıracakları yerde; çok merkezi durumu ayakta tuttular. 1976 Nisan'ında, ortamın oluşturduğu düşüncesi ile partimize karşı cepheden saldırıya geçtiler; o zamana dek gizli sürdürdükleri tasfiye çalışmasını açığı çıkardılar.

Partimizi tasfiyeye yönelen bu klik; bu kliğe karşı verilen mücadele sonucunda partiden atıldı. Ancak bu klik, merkezi önderlik mevkiini ele geçirdikten partiden atılana dek geçin iki yılı aşkın süre içinde partinin en yüksek organını elinde bulundurduğundan; bu kliğin ihaneti partimize çok ağır bir darbe vurdu. Partimizin merkezlessiz durumu, bir süre daha sürdü.

Tasfiyeciler kliğin partimizden tasfiye edilmesinden sonra, tasfiyecilere karşı mücadele yürüten partimizin çititli bölge teşkilatları; yeniden merkezi örgütlenme görevine dört elle sarıldılar. Yapılan çalışmalar sonucunda, tasfiyecilere karşı mücadele yürüten parti bölge teşkilatlarını temsilcilerinden oluşan bir örgütlenme Komitesi (ÖK) kuruldu. ÖK, TKP (M-L) 1. Konferansını toplama kararı aldı. ÖK'nin çağrısı üzerine; parti bölge teşkilatları düzeyinde konferanslarında demokratik bir biçimde seçilen delegeler Şubat ayı içinde biraraya gelerek, TKP (M-L) 1. Konferansını oluşturdular.

TKP(M-L) 1. Konferansı, partimizin geçmişini değerlendirerek, hatalarımız hakkında bir özeliştirinin yoldaşlarımıza, tüm devrimcilere, halkımıza ve bütün dünya komünistlerine açıklanmasına karar verdi.

TKP(M-L) 1. Konferansı, partimizin geçmişteki çalışmasının olumlu ve olumsuz yönlerini şöyle değerlendirmektedir.

Partimizin Kuruluşu ve 1973 Yenilgisine Kadar Olan Çalışma dönemi:

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı, bütün dünya halkları gibi, sömürüye ve zulme karşı şanlı bir mücadele geleneğine sahiptir. Halkımız merkezi feodal Osmanlı devletine karşı çititli kereler ayaklanmıştı. Osmanlı tarihi; bu ayaklanmalarla, bu ayaklanmaların kanlı birşekilde bastırılmasının örnekleri ile doludur.

Bu ayaklanmaların tümü daha iyi, daha güzel, daha eşitlikçi bir düzen yaratmaya yönelik ayaklanmalardı. Hatta; Şeyh Bedrettin önderliğindeki isyanda olduğu gibi "sınıfsız bir toplum" yaratma amacına yönelik olanlar bile vardı. Ama bu isyanlar, henüz bu isyanlara doğru bir perspektif verebilecek; bu isyanları gerçekten "sınıfsız bir toplum kurma" hedefine yöneltebilecek işçi sınıfı ve onun öncü örgütü tarih sahnesine çıkmadığından; çeşitli feodal kliklerin iktidar dalaşmalarında bir kaldıraç olarak kullanılıyordu.

Türkiye'de işçi sınıfı; sömürü ve sömürüye temel olan üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti ortadan kaldırmadan kurtulamayacak olan, tarihin sonuna dek devrimci bu tek sınıfı; Osmanlı toplumunda esas olarak 19. yüzyılın ikinci yarısında ortaya çıktı. Ve örgütlenmeye başladı. 20. yüzyılın başında; Osmanlı toplumunda işçi sınıfı nicelik olarak çok zayıf olmasına rağmen, nitelik olarak ileriye dönük tek sınıf idi, güçlü idi. Örgütlenmesi de, ezilen ve sömürülen diğer sınıflar ve tabakalara göre ileri idi. Osmanlı toplumunda işçi sınıfı, 20. yüzyılın başlarında kendiliğinden sınıf olmaktan çıkıp, kendisi için sınıf olma yönünde hızla ilerleyen bir sınıf durumunda idi. İşçi sınıfı yaptığı çeşitli direniş, grev ve eylemleri ile; gelişen güç olduğunu ispatlamıştı.

İşçi sınıfı zorla ayakta duran merkezi feodal Osmanlı toplumunu yıkmak; yerine kendi önderliğinde, gelişmeye açık demokratik bir toplum kurmak istiyordu.

Aynı dönemde; işçi sınıfının yanında merkezi feodalizmi yıkmaktan yana olan bir sınıf daha vardı: Genç Türk burjuvazisi. Emperyalizmle içiçe girmiş olan feodalizm; Türkiye'de kapitalizmin gelişmesini engeliyordu. Genç Türk burjuvazisi işte bu nedenle, Osmanlı merkezi feodalizmine karşı idi. Ama Genç Türk burjuvazisi, feodalizme karşı olduğu kadar işçi sınıfının feodalizme karşı mücadelenin önderliğini eline geçirmesinden de korkuyordu. Diğer yandan; Genç Türk burjuvazisinin elindeki sermaye; 19. yüzyılın son çeyreğinde Osmanlı devletine yoğun bir şekilde giren emperyalist sermaye ile boy ölçüşebilecek güçte bir sermaye değildi.

İşte bu nedenler; genç Türk burjuvazisinin önemli bir bölümünün emperyalizmele mücadele yerine; ona teslim olma, ona uşaklık etme; feodalizmle mücadele yerine; onunla uzlaşma ve birleşme yolunu seçmesine yol açtı. Genç Türk burjuvazisinin önemli bir bölümü, kendileri için “kolay” ve “emin” olan yolu; kompradorlaşma yolunu tuttular. Genç Türk burjuvazisinin siyasi teşkilatı olan “İhtihat ve Terakki Cemiyeti” içinde, komprador burjuva toprak ağaları sınıflarının temsilcileri hakim ehale geldiler. Bundan sonra, komprador burjuvalar ve toprak ağaları arasındaki çatışmalar, şu veya bu emperyalist güce uşaklık eden klikler arasında geçmeye başladı. Milli nitelikte cılız orta burjuvazi; kah bir, kah diğer kanadın kuyruğuna takıldı.

Komprador burjuva ve toprak ağası klikleri, halkı kendi peşlerinde takabilmek için; dremokrasi ile, eşitlikle, kardeşlikle vs. uzaktan yakından bir ilişkileri olmadığı halde; bu sloganları çokça kullandılar. İşçi sınıfının, demokrasi mücadelesinin önderliğini ele geçirmesini önlemek için akla gelmedik sahtekarlıklar yaptılar.

Her dönemde, komprador burjuva ve toprak ağası kliklerinin muhalefette olan kesimi demokrasi ve hürriyet meleği kesildi.

Osmanlı devleti, 1908’den sonra siyasi iktidarı ele geçiren komprador burjuva ve toprak ağalarının Almancı kanadının zorlaması ile 1. Dünya savaşına girdi. Bu savaştan, Alman emperyalizmi ile birlikte yenilgi ile çıktı. Osmanlı devleti; itilaf emperyalistleri ve onların uşağı Yunanistan arasında paylaşıldı. İşgal edilmeye başlandı. İşgale karşı; Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı silaha sarıldı. Direndi. İhtihat ve Terakki okulunda yetişmiş olan Kemalistler, işçi sınıfının yeterince örgütlü olmamasından yararlanarak, emperyalist işgale karşı direnişin önderliğini ele geçirdiler. İşçi sınıfı, Kemalistler işgale karşı direnişin önderliğini ele geçirdiği sırada nicelik olarak hala çok zayıftı. Örgütlenmesi ise, 20. yüzyılın başlarına oranla ileri aşamalara varmıştı. Türkiye’de var olan çeşitli komünist gruplar ve Rusya’daki Mustafa Suphi önderliğindeki komünist grup, 10 Eylül 1920’de birleşerek Türkiye Komünist Partisini kurmuşlardı. TKP kurulduğu sırada işçi sınıfı içinde önemli bir güce sahipti. Ama köylüler içinde gücü çok sınırlı idi. Genç bir teşkilat olarak belli hata ve eksiklikleri vardı. TKP özellikle Kemalistlerin değerlendirilmesinde önemli bir hata yapıyor, Türk ve Müslüman olan komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının siyasi temsilcisi olan Kemalistleri, TKP, milli burjuvazinin temsilcisi olarak değerlendiriyordu. Kemalist burjuvazinin bu yanlış değerlendirilmesinin cezasını TKP çok ağır bir biçimde ödedi.

Kemalistler Türkiye’ye davet ettikleri TKP heyetine bir suikast düzenleyerek, TKP’nin kurucusu Mustafa Suphi ve çoğu Merkez Komitesi üyesi olan 14 yoldaşını, 28/29 Ocak 1921 gecesi hunharca katlettiler. Kurulduğundan 5 ay sonra hemen hemen tüm Merkez Komitesini yitiren TKP, bu ağır yenilgiden sonra bir daha toparlanamadı.

TKP’nin önderliğini ele geçiren Şefik Hüsnü, yenilgiden ders alıp hataları aşma yönünde ilerleyecek yerde, TKP’nin kuruluşunda var olan bazı hataları sistemleştirerek revizyonist bir çizgi haline getirdi. Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP, milli burjuvazinin menfaatlerini savunan bir siyasi parti haline dönüştü.

1952 yılında TKP komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletinin yoğun saldırısında örgütsel olarak da büsbütün çökertildi. 1960-27 Mayıs darbesinden sonra çıkarılan aftan yararlanan bir takım eski TKP kadroları yurtdışına çıkarak, yurtdışında bulunan eski TKP kadrolar ile birleştiler. Önce TKP yurtdışı bürosunu oluşturdular. Daha sonra ise kendilerine TKP demeye başladılar. Bu yeni T’K’P artık görevine Sovyetler Kligini sosyal-emperyalist siyasetinin savuncululuğunu yapmak olarak kavrayan, bir ajan partisidir. Bu T’K’P’nin, Mustafa Suphi’nin kuruluşuna önderlik ettiği TKP ile; ve hatta milli burjuvazinin siyasi temsilciliğini yapan Şefik Hüsnü’nün önderliğindeki TKP ile bir ilişkisi yoktur. Bugünkü sahte T’K’P, Rus sosyal emperyalizminin yayılmacı emellerini bir aracı, sosyal-faşist, halk düşmanı bir partidir.

Türkiye’de işçi sınıfı hareketi; 1921’de TKP’nin uğradığı ağır yenilgiden sonra; esas olarak kendiliğindenci bir biçimde gelişmiştir. Zayıf olan örgütlü işçi sınıfı hareketi içinde ise Revizyonizm ve Reformizm hakim olmuştur.

Öndersiz ve perspektifsiz gelişen, işçi sınıfı ve bütün halkın hareketleri; komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çeşitli klikleri tarafından, kendi iktidar dalaşmaları için kaldıraç olarak kullanılmıştır.

1950’de, halkın uluslararası alanda faşizme, özellikle Alman faşizmine karşı; Türkiye’de de Nazizmin propagandasını yapan ve faşizmi uygulayan CHP hükümetine karşı duyduğu nefreti iyi kullanan hakim sınıfların Amerikancı kanadının temsilcisi DP, halkın oyları ile(!) hükümet olmayı başarmıştır. Bu parti 10 yıllık icraati ile halk içinde tecrit olmuş; 1960 27 Mayıs’ında askeri bir darbe ile yıkılmıştır. 27 Mayıs darbesi hakim sınıfların kendi içindeki bir çelişmenin, kendi metodları ile çözümünün bir fadesidir. Bu darbeye de DP faşizmine karşı direnen halkın hareketi, hakim sınıfların iktidar dalaşmasında kaldıraç olarak kullanılmıştır.

27 Mayıs darbesinden sonra hakim sınıflar, halk hareketinin hızını durdurabilmek için halka bazı tavizler vermek zorunda kalmışlardır. Göstermelik de olsa bazı demokratik hakların mücadelesi ile alınmış olması, halkın örgütlenmesinde ve mücadelesinin yükselmesinde olumlu rol oynamıştır.

Hakim sınıfların faşist baskılarının nispeten geriletildiği 1960'lerde, Türkiye'de, Kurtuluş savaşı sırasındaki kısa dönem hariç, ilk defa açıkça sosyalist eserler yayınlanmaya başlanmış; sosyalizm propagandası yapılmış; halk içinde 'sol'a ve "sosyalizm"e karşı sempati kısa zamanda gelişmiştir.

1963'de; işçilerin mücadelesi sonucu, Grev hakkı, "Lokavt hakkı"(!) ile birlikte sulandırılarak yasal hale gelmiş; grev mücadelesi Türkiyeyi sarmıştır. Sendikal örgütlenme, demokratik kitle dernekleri örgütlenmesi almış yürümüştür. 1963'te reformist bir program temelinde kurulan TİP, tüm "sol"u kendi etrafında toplamış, 1965'de yapılan parlametno seçimlerinde, parlamentoya 15 "Milletvekili" sokmayı başarmıştır. 1965'den sonra mücadele daha da gelişmiş, yoğunlaşmıştır. İşçilerin grvlerine, öğrencilerin anti-emperyalist kitle gösterilerine, yoksul köylülerin toprak işgalleri de katılmıştır. Bu ortamda "sol" içinde saflaşmalar da başlamış; TİP içinde ikisi de modern revizyonist "kapitalist olmayan yoldan kalkınma" tezinin savunuculuğunu yapan, ancak metodda ayrılan iki siyasi mihrak ortaya çıkmıştır. Bunlardan biri askeri derbeye bel bağlayan MDD'ciler adıyla anılan; diğer ise 'parlamentar yolla' sosyalizmi kurma hayali içinde yaşayan sosyalist devrimciler adıyla anılan mihraktır. Sonraları MDD, TİP dışında itilmiştir. Daha sonra bu saflaşmalar içinde yeni saflaşmalar ortaya çıkmış, uluslararası alanda Rus Sosyal Emperyalistlerinin Çekoslovakya işgali ve Çin Halk Cumhuriyetinde gelişen Kültür devriminin tüm dünyaya yayılan etkileri, bu saflaşmalarda önemli rol oynamıştır. 1960'ların sonları, 1970 başlarında ise revizyonizm ve reformizme tepki olarak doğan ve onlara bağlı olarak gelişen küçük burjuva maceracı grup ve eylemlere karşı takınılan tavır, saflaşmada önemli bir rol oynamıştır.

İşte partimiz TKP (M-L); dünyada ve Türkiye'de bu şartlar içinde doğmuştur.

TKP (M-L), Türkiye'de özellikle 1965'ten sonra hızla gelişen ve 1970'lerin başlarında doruk noktasına ulaşan halkın kendiliğinden gelme mücadelesi şartlarında; uluslararası alanda ise Çin Halk Cumhuriyetindeki Kültür Devriminin etkilerinin tüm dünyaya dalga dalga yayıldığı, Kruşçof tipinde modern revizyonizme karşı Marksizm-Leninizmin zafer kazandığı şartlarda doğdu.

TKP(M-L) Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkının geçmişinde ilerici ve devrimci olan ne varsa, on sahip çıkma; Türkiye işçi sınıfı hareketi içinde hüküm süren reformizmi ve revizyonizmi kökten reddetme temelinde doğdu. TKP (M-L)'yi kuran kadrolar, TİİKP adlı revizyonist teşkilat içinde, Marksist, Leninist kanadı oluşturan kadrolardı. TİİKP, "sosyalist devrim/millî demokratik devrim" saflaşmasında, MDD safında yer alan, lafta Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin kazanımlarına sahip çıkan, lafta halk savaşını savunan, özde ise millî burjuvazinin menfaatlerini savunan ve akseri darbeye bel bağlayan, revizyonist bir teşkilat idi. Bu teşkilat içindeki İbrahim Kaypakkaya yoldaş önderliğindeki Marksist-Leninist kadrolar, bu teşkilatın çizgisinin revizyonist özünü, Marksizm-Leninizmi kavrama süreci içinde ve pratik içinde gördüler. Marksist-Leninist kadrolar süreç içinde TİİKP yönetici kliğinin "Marksizm/Leninizm/Mao Zedung Düşüncesi adı altında, revizyonist bir çizgi izlediğini kavradılar. Bu kadrolar önce bir süre TİİKP içinde doğru çizgiyi hakim kılmak için bir muhalefet yürüttüler. Bu muhalefeti yürüten yoldaşlar, 1971 Nisan'ında şu tezleri ortaya koyuyorlardı.

1. Köylülük bölgelerdeki faaliyet esas, şehirlerdeki faaliyet talidir.
2. Silahlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir.
3. İlegal faaliyet esas, legal faaliyet talidir.
4. Ülke çapında düşman bizden güçlü olduğu müddetçe, stratejik savunma esastır.
5. Stratejik savunma içinde, taktik saldırılar esas, taktik savunma talidir.
6. Bu dönemde köylerde silahlı mücadele içinde gerilla mücadelesi esas, diğer mücadele biçimleri talidir.
7. Şehirlerde (büyük şehirlerde) stratejik savunma döneminde, kuvvet biriktirmek, fırsat kollamak esas, diğer mücadele biçimleri talidir.
8. Örgütlenmede parti örgütlenmesi esas, diğer örgütlenme biçimleri talidir.
9. Diğer örgütler içinde silahlı mücadele örgütleri esastır.
10. Kendi kuvvetlerimize dayanmak esas, müttefiklerimize dayanmak talidir.
11. Ülkemizde silahlı mücadele şartları vardır."

TİİKP içinde, önderliğini İbrahim Kaypakkaya yoldaşın yaptığı muhalefet, işte bu tezler hakim kılmak için mücadele etti.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş TİİKP içindeki Marksist-Leninist muhalefetin eleştirilerini "TİİKP program taslağının eleştirisi" ve "Mao Zedung'un Kızıl Siyasi İktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım" adlı yazılarda sistemleştirdi. Bu yazılarda İbrahim Kaypakkaya yoldaş TİİKP yöneticilerinin izlediği revizyonist çizgiyi teşhir etti. Marksist - Leninist muhalefet TİİKP yönetici kliğinin izlediği revizyonist çizgiyi

görmesine rağmen, başlangıçta TİİKP'den ayrılmayı düşünmüyordu. Marksist-Leninist muhalefetin amacı, TİİKP içinde doğru çizgiyi hakim kılmak, demokratik merkezîyetçilik ilkeleri uygulandığı sürece TİİKP içinde mücadele etmektir. Ancak TİİKP'ye hakim olan yönetici burjuva kliği, kendisine karşı tutarlı bir Marksist-Leninist muhalefetin geliştiğini görünce, demokratik merkezîyetçilik ilkelerini açıkça çiğnedi. TİİKP'ye hakim olan yönetici burjuva klik, "proletaryanın çelik disiplini" yaftası altında, Marksist-Leninist muhalefete hayat hakkı tanımadı. Marksist-Leninist muhalefetin varlığını ve yazılarını kadrolarından titizlikle gizledi. Marksist-Leninist muhalefetin önderleri hakkında parti içinde ve dışında akla gelmedik dedikodular ve iftiralar yayılmaya başlandı. Kadrolar içinde Marksist-Leninist muhalefeti yürüten yoldaşlar karşı nefret duyguları uyandırılmaya çalışıldı. Marksist-Leninist muhalefeti yürüten yoldaşların, "tavfiyeci burjuvalar", "kavga kaçakları", "Troçkist" vb. oldukları yalanları yoğun bir şekilde yayıldı. Merkez, kendine ve taraftarlarına demokrasi, Marksist-Leninist muhalefete ise merkezyetçilik uyguluyordu. 1972 başlarında TİİKP içindeki Marksist-Leninist muhalefet, TİİKP yöneticilerinin iflah olmaz revizyonistler olduğu ve TİİKP içinde mücadele ve Marksist-Leninist çizgiyi hakim kılma şartlarının ortadan kalktığı tespitlerini yaptı. Bu tespitler yapıldıktan sonra ML muhalefet, 9-10 Şubat 1972'de yapılan bir toplantıda "Doğu Anadolu Bölge Komitesi Kararı" adı altında TİİKP yönetici kliğine karşı cepheden bayrak açtı. Bağımsızlığını ilan etti. Bu tarih TKP (M-L)'nin kurulduğu, TİİKP içindeki Marksist-Leninist muhalefetin, TİİKP revizyonistleri ile arasındaki örgütsel bağı kopardığı tarihtir.

TKP (M-L) kurulduktan sonra kurucu yoldaşlar yoğun bir teorik ve pratik faaliyete giriştiler.

Teorik alanda, Türkiye devriminin bir dizi meselesine açıklık getirmek, gerek modern revizyonizmle, gerekse her türden oportünizm ile, Marksizm-Leninizm arasına kesin çizgiler çekmek gerekiyordu. Bu görevi TKP (M-L)'nin kurucusu önderimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaş yerine getirdi. TKP (M-L)'nin teorik görüşleri İbrahim Kaypakkaya yoldaş tarafından sistemleştirilerek "Genel Eleştiri", "Kemalizm" ve "Türkiye'de Milli Mesele" adlı yazılarda ortaya kondu. Bu yazılar TİİKP içindeki muhalefet döneminde yazılmış olan "TİİKP Program Taslağının Eleştirisi" ve "Mao Zedung'un Kızıl Siyasi İktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım" adlı yazılarla ve ayrılığa temel olan "DABK Kararı" adlı yazı ile birlikte, partimizin temel teorik görüşlerini ortaya koyan belgelerdir.

Bu belgelerde, Türkiye Komünist hareketinin tarihinde ilk defa ortaya Türkiye devriminin bütün temel konularında Marksist-Leninist görüşler konmuştur.

Bu belgelerde şu tezler savunulmuştur:

- Türkiye, yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapıya sahiptir.
- Demokratik Halk Devrimi emperyalizme, ve ona bağımlı olan komprador kapitalizmine feodalizme karşı yönelmektedir.
- Ülkemizde komprador kapitalizme ve feodalizme karşı verilen halk demokrasisi mücadelesi, aynı zamanda emperyalizme karşı verilen bir mücadeledir.
- Ülkemizde devrimin demokratik ve anti-emperyalist (milli) yanı birbirini içiçedir.
- Ülkemizde demokratik devrimin özü, yoksul köylülüğü dayanan tarım (toprak) devrimidir.
- Devrimin itici güçleri, işçi sınıfı, yoksul ve orta köylülük, şehir küçük burjuvazisi ve milli burjuvazisinin sol kanadıdır.
- Devrimin öncü gücü işçi sınıfı, temel gücü yoksul ve orta köylülüktür.
- Ülkemizde emperyalizme uşaklık eden komprador patronlar ve toprak ağaları iktidardadır. Devlet bu sınıfların devletidir.
- Türkiye'de emperyalizme uşaklık eden hakim sınıfların iktidar şekli başlangıcından itibaren faşizm olmuştur.
- Ülkemizde anti-faşist mücadele, Demokratik Halk Devrimi mücadelesinden ayrı değildir. Faşizm Demokratik Halk Devrimi ile yıkılacaktır.
- Partimizin temel belgelerinde devrimin silahları konusunda şu görüşler savunulmuştur:
- Ülkemizde devrimin üç silahı komünist partisi, Halk ordusu ve Halkın devrimci birleşik cephesidir.
- Halk ordusu, Komünist partisi öncülüğünde, silahlı mücadelenin temel mücadele biçimi olduğu ülkemizde, tayin edici bir döneme sahiptir.
- Halkın devrimci birleşik cephesi, devrime hizmet eden bir cephe. Bu cephenin Demokratik Halk Devrimine hizmet etmesi için, ve cephede komünist partisinin önderliği şarttır. Halkın devrimci birleşik cephesi, ancak komünist partisi önderliğinde, halkın diğer kesimlerinin işçi-köylü temel ittifakı etrafında fiilen birleşmesi ile gerçekleşir.
- Partimizin temel belgelerinde Türkiye devriminin yolu konusunda şu görüşler savunulmuştur:

- Devrim ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı gereği, ülkenin çeşitli yerlerinde dengesiz bir gelişme gösterecektir.
- İktidar kırlık bölgelerde, silahlı halk savaşı yolu ile, kurtarılmış bölgeler, kızıl siyasi iktidar alanları kurmak suretiyle parça parça ele geçirilecektir.
- Devrim kırlardan şehirlere doğru gelişecek, şehirler kırlardan kuşatılacaktır.
- Ülkemizde devrimin temel örgütlenme biçimi silahlı örgütlenme, temel mücadele biçimi silahlı mücadeledir.
- Partimizin temel belgelerinde “Milli Kurtuluş Savaşı“ ve „Kemalizm“ hakkında da şu tezler savunulmuştur:
- Kurtuluş savaşına önderlik eden Kamalistler, Türk ve Müslüman olan kompradorların ve toprak ağalarının siyasi temsilcileridir.
- Kamalistlerin önderliğindeki Milli Kurtuluş savaşı sonunda, sömürge/ yarı-sömürge/ yarı-feodal Türkiye, yarı- sömürge / yarı-feodal Türkiye'ye dönüşmüştür. Milli kurtuluş savaşı güdük bir anti-emperyalist niteliğe sahiptir.
- Kemalizm ırkçı-faşist Türk-Müslümün kompradorların ve toprak ağalarının ideolojisidir.

Partimizin temel belgelerinde, sosyal emperyalizm sorununa da Türkiye devrimci hareketi içinde ilk defa doğru bir şekilde yaklaşmış, partimiz Rus sosyal emperyalizmine karşı doğru bir tavır almıştır.

Temel belgelerimizde, Türkiye’de milli mesele sorununa Türkiye Komünist hareketi tarihine ilk defa doğru bir biçimde yaklaşmış, „ulusların kendi kaderini tayin hakkı“nın ne anlama geldiği açık bir biçimde ortaya konmuş, Komünistlerin milli burjuvazi önderliğinde gelişecek bir milli hareket karşısında tavrının ne olacağı açıklanmıştır.

Partimiz milli mesele konusunda,

- Ulusların kendi kaderini tayin hakkının kayıtsız şartsız savunulması,
- Tüm milletler için tam hak eşitliği,
- Tüm milliyetlerden halkın birliği tezlerini savunmuştur.

Partimiz belgelerinde ülkemiz Komünist hareketinin tarihine de doğru bir biçimde yaklaşmıştır. Partimiz Mustafa Suphi önderliğinde kurulan TKP’ye sahip çıkmış, onun devamı olduğunu ilan etmiştir. Mustafa Suphi ve yoldaşları öldürüldükten sonra TKP’nin mirası ise revizyonist olarak tespit edilmiş, ve red edilmiştir.

Bütün bu Marksist-Leninist tezler, partimizin Marksist-Leninist bir platform üzerinde kurulduğunu belgelemektedir.

Partimiz kurulduğundan itibaren yürüttüğü teorik faaliyete paralel olarak yoğun bir pratik faaliyete girişti. Önce TİİKP içindeki kadrolar ayrılıktan haberdar edilmeli, Marksist-Leninistlerin TKP (M-L) içinde birleşmesi sağlanmalı idi. Partinin örgütsel inşasına sarılmak, bölgelerde var olan Marksist-Leninist muhalefeti merkezi bir yapı içinde birleştirmek gerekli idi. Faşist diktatörlüğün saldırılarına karşı partiyi savunmak, taktik saldırılarla partiyi geliştirilip güçlendirmek gerekli idi. Silahlı mücadeleye yönelmek, gerilla mücadelsinin siyasi ve örgütsel hazırlığını gerçekleştirmek gerekli idi. Bütün bunlar partimizin önünde duran somut sorunlardı. Partimizi kuran yoldaşlarımız bu sorunları çözmek için fedakarca, can pahasına bir mücadeleye atıldılar.

Yoldaşlarımız bu mücadele içinde siyasi ve örgütsel alanda bazı hatalara düştüler. Bu hatalar hakim sınıfların genel olarak tüm devrimci harekete, özel olarak da partimize karşı giriştiği azgın saldırı ile birleşince, partimiz 1973 ortalarında çok ağır bir yenilgiye uğradı.

Bu yenilgiye sebep olan siyasi ve örgütsel hatalarımız şunlardı:

Genel Eleştiri ve diğer temel yazılarımızda, içinde bulunduğumuz çağ konusunda şu tespiti yapıyorduk:

Çağımız emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği çağdır.

Bu tespit, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının kapandığı, emperyalizmin yeni bir aşamaya, toptan çöküş aşamasına ulaştığı görüşlerini içeren bir tespitti. Bu tespit emperyalizmin bütün dünyada bir anda toptan çökeceği, sosyalizmin bütün dünyada bir anda zafere ulaşacağı görüşlerini de içinde barındıran bir tespiti.

Bizim yaptığımız bu tespit, emperyalizm çağında evrensel hale gelen „kapitalizmin dengesiz gelişme kanunu“, buna bağlı olarak „emperyalist zincirin en zayıf halkasından kopacağı“ ve „tek tek ülkelerde proleter devriminin ve sosyalizmin inşasının mümkün olduğu“ şeklindeki Leninist tezleri reddeden bir tespitti. Bu tespit, proleter dünya devrimi sürecinin tek tek ülkelerde devrimin gerçekleşmesi ile gelişeceğini, emperyalizmin dünya çapında toptan bir anda değil, tek tek ülkelerin emperyalist zincirin halkalarından devrimler sonucu kopması ile süreç içinde yıkılacağını kavramayan bir tespitti.

Bizim çağ tesbitimiz, proleter dünya devriminin karşısındaki engeller olan emperyalizm (sosyal emperyalizm) ve her türlü gericiği küçümseyen; dünya çapında devrimin güçlerini ise abartan bir anlayıştan kaynaklanıyordu.

Dünyada var olan objektif durum, bizim „emperyalizm toptan çöküşü“ tespitini yaptığımız sırada, şöyleydi:

Dünya nüfusunun 2/3'ünden fazlası emperyalist ve sosyal emperyalist sömürü şartları altında yaşamakta idi. Emperyalistler ve sosyal emperyalistler dünyayı üçüncü bir genel savaş tehditi altında tutmakta idiler. Subjektif alanda Kruşçof tipi modern revizyonizm dünya Marksist-Leninist hareketine çok ağır zararlar vermişti. Kruşçof modern revizyonizmine karşı mücadelede; Büyük Proleter Kültür Devriminin etkisiyle, dünyanın pek çok ülkesinde genç marksist Leninist partiler doğmuştu. Ama bunların devrimci hareket içindeki etkileri çok sınırlı idi. Uluslararası alanda yaygın ve hakim olan akım, modern revizyonizm ve ona tepki olarak doğan ve ona bağlı olarak gelişen küçük burjuva maceracı akımı.

Böyle bir durumda, „emperyalizmin toptan çöküşü“nden söz etmek, subjektif isteğimiz objektif gerçekliğin yerine geçirmek anlamını taşıyordu. Bu hatamız uluslararası alanda ve buna bağlı olarak da ülkemizde, düşmanı taktik açıdan küçümseme, gücümüzü taktik alanda olduğundan çok görmemize ve „sol“ siyasetlere yol açıyordu.

Emperyalizmin toptan çöktüğü anlayışı, aynı zamanda devrimin objektif ve subjektif unsurların birleşiminin sonucu ortaya çıkacağını kavramamamızdan kaynaklanıyordu. Biz, bu tespiti yaptığımız dönemde, dünyanın her yanında, özellikle Asya, Afrika ve Latin Amerika'da, devrimci hareketler yükseliyordu. Biz bu hareketlere bakıyor, bu hareketlerin ve önderliklerinin sınıf niteliklerini incelemiyorduk. Bu bizim, Marksist - Leninist partinin, subjektif unsurun devrimdeki önemini tam olarak kavramamamızdan kaynaklanıyordu.

Bizim „emperyalizm toptan çöküyor“ teorisini savunmamızın bir başka kaynağı, uluslararası Marksist-Leninist hareket içinde takındığımız ilkesiz tavidir. Biz uluslararası Marksist - Leninist hareket içinde Çin Komünist Partisini „yanılmaz otorite“ olarak kabul ediyorduk. ÇKP'nin her tezini üzerinde fazla düşünmeden, Marksist - Leninist olarak adlandırıyor ve savunuyorduk. „Emperyalizmin toptan çöküş çağı“ teorisini de böyle bir anlayışla, davramadan, kendiliğindenci bir şekilde savunduk. „Emperyalizmin toptan çöküş çağı“ teorisi, 1969'da yapılan ÇKP 9. Kongresinde, kongre raporuna kesin bir formülasyon olarak gelişti. Bu rapordaki ve esas olarak Lin Biao'nun „Yaşasın Halk Savaşının Zaferi“ adlı broşüründeki anlayışa göre, „içinde bulunduğumuz çağ emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği çağ idi, ve Mao Zedung düşüncesi“ içinde yaşadığımız bu „yeni çağın“ Marksizm - Leninizm idi. Bu tespitle sinsi bir şekilde Leninizmin artık eskidiği görüşünü yaymakta idi. Bu teoride savunulan görüşler, aynen Kruşçof tipi modern revizyonistlerin yaptığı gibi Mao Zedung'un görüşlerini Marksizm-Leninizmden koparmakta, ayrı şeylermiş gibi göstermekte idi. Dünyada birkaç istisna dışında hemen bütün Marksist - Leninist parti ve gruplarca savunulan bu tespitler, uluslararası alanda esas olarak küçük burjuva maceracı, kendiliğindenci, voluntarist (iradeci) akımlara teorik temel olmuştu.

Lin Biao tarafından emperyalizmin toptan çöküş çağı teorisine bağlı olarak geliştirilen bir başka tez de, „dünya çapında baş çelişme, emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile ezilen uluslararasıdır“ tezi idi. Partimiz, temel belgelerinde dünya çapında başçelişmeyi „emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslararasıdaki çelişme“ şeklinde tespit etti. Lin Biao'nun anlayışına göre, „Asya, Afrika, Latin Amerika'nın geniş alanları dünyanın kırları, geniş metropoller ise dünyanın şehirleri“ idi. „Emperyalist ülkelerde devrim, Asya, Afrika, Latin Amerika ülkelerinde devrim olmadan imkansız“ idi. Lin Biao dünya çapında başdüşman tespitini, devrimin önce nerede olacağını tespit etmek için yapıyor, devrimler arasında mekanik bir öncelik sonralık ilişkisi kuruyordu. Partimiz, belgelerinde Lin Biao'nun dünya çapında baş çelişme tespitini kullandı, ama bu tespiti temel olan düşünceyi savunmadı. Ancak daha sonraki gelişme içinde Lin Biao'nun dünya kırları/dünya şehirleri „dünya çapında halk savaşı“ gibi tezleri de partimiz tarafından savunuldu. Bu da kavramadan, kendiliğindenci bir biçimde oldu.

Uluslararası alanda 1972'de yapılması gerekli olan şey, içinde bulunduğumuz çağın emperyalizm ve proleter devremleri çağı olduğu, Leninizmin ilkelerinin eskimediyi, Mao'nun görüşlerinin Leninist görüşler olduğu tezlerinin savunulması idi. O dönemde „emperyalizmin toptan çöküş çağı“ teorisine karşı Marksist - Leninist ilkelere dayalı bir mücadele yürütülmeli, bu teorinin Kruşçof'un modern revizyonist tezleri ile özde bir olduğu ortaya konmalı idi. Yapılması gerekli olan şey, uluslararası alanda hakim olan anti- Marksist-anti-Leninist akıma karşı ilkelere dayalı bir mücadele yürütmektir. Partimiz bu görevi yerine getiremedi. Emperyalizmin toptan çöküş çağı teorisini anti-leninist özünü kavramadı. Kendiliğindenci bir biçimde bu teoriyi savundu. ÇKP otoritesine körce bağlılık bu konuda önemli rol oynadı.

Partimizin yenilgisine sebep olan temel siyasi hatalardan biri de, ülkemizdeki 1972 başlarında yaptığı durum değerlendirmesidir. Partimiz kurulduğu sırada ülkemizde durumu şöyle değerlendiriyordu:

„Genel olarak dünyada, özel olarak da Türkiye’de objektif şartlar devrime son derece elverişlidir,“
 „Şimdi işçi sınıfımızın ve yoksul köylülerimizin büyük çoğunluğu kurtuluşlarının ancak silahlı mücadele ile olacağını kavramış durumdadır. ....“

Bu tespitlerin yapıldığı 1972 Şubat’ında ülkemizde objektif ve subjektif durum nasıldı?

Ülkemizde 12 Mart 1971’de askeri darbe olmuştu. Darbenin amacı çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını yükselen devrimci mücadelesini bastırmaktı. Başlangıçta hakim sınıfların çeşitli klikleri kurulan hükümetlere ortak oldular. Fakat 1971’in sonuna doğru, Amerikancı faşist klik, diğer klikleri tasfiye ederek, siyasi tekeli kurma yönünde önemli bir mesafe kaydetti. 1971 Nisan’ından itibaren, ilan edilen sıkıyönetim ile birlikte, hakim sınıflar halka ve devrimci örgütlere karşı yoğun bir terör, saldırı ve sindirme kampanyasına giriştiler. Devrimci örgütler ve halk ve saldırılar karşısında ağır kayıplar verdiler. Halkın kendiliğinden gelme mücadelesi faşist terör karşısında önce durakladı, sonra da geri çekilmeye başladı. 1972 yılının başları; faşist terörün uç noktasına ulaştığı, devrimci örgütlerin ağır kayıplara uğradığı, halk hareketlerinin geri çekildiği ve hakim sınıflar arasında geçici bir istikrar sağlandığı, parlamenter maskeli açık faşizmin geçici istikrar kurduğu bir dönemdi. Yani partimiz yukarıdaki tespiti yaptığı sırada, objektif şartlar devrime son derece elverişli değil, tam tersine elverişsizdi. Devrimci durum yükselme değil, bir duraklama ve hatta geri çekilme içinde idi.

Subjektif duruma gelince: Bu tesbitin yapıldığı 1972 Şubat’ında; Türkiye proletaryasını öncü örgütü TKP (M-L) henüz yeni kurulmuştu. Örgütsel inşaa henüz başlangıç aşamasında idi. Halk kitleleri ile bağ yok denecek kadar azdı. Halk geniş çapta reformist ve revizyonist akımların ideolojik-siyasi etkisi altında idi. Küçük burjuvazinin ‚sol’ siyasi akımlarını olan THKO, THKP/C gibi örgütler ağır kayıplar vermişlerdi. Bunların heyecan verici silahlı eylemlerine sempati duyan kitleler içinde ‚silahlı mücadele’nin ‚yenilgisi’ yılgın, yenilgici düşünceleri geliştirmişti. „İşçi sınıfımızın, yoksul köylülerimizin büyük çoğunluğu kurtuluşlarının silahlı mücadele ile olacağını kavramış durumdadır“ tespiti, yanlış bir tesbitti. Durum bu tesbitin tersi idi. Kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesi geri idi.

Partimiz 1972 başlarında ve olan durumu doğru değerlendiremedi. Gerek objektif, gerek subjektif açıdan durumun değerlendirilmesinde partimiz düşmanın güçlerini taktik açıdan küçümsedi; devrimin güçlerini ise olduğundan fazla gördü ve gösterdi. Dünyada olduğu gibi, Türkiye’de durumun değerlendirilmesinde de partimiz, subjektif isteği objektif gerçekliğin yerine geçirerek ağır bir hataya düştü.

1972 yılı başında Türkiye’de yapılması gerekli olan şey, devrimci dalganın - kısa süre için de olsa geri çekilme içinde bulunduğunu tesbit etmek; partinin ideolojik-siyasi-örgütsel inşasına hız vermek olmalıydı. Parti önderliğinde kırlık bölgelerde gerilla birimleri kurulmalı, gerilla savaşının hızırlıkları yapılmalı idi. Kitleleri uyandırmak ve örgütlemek için her fırsatın yararlanılmalı idi. Hakim sınıfların azgın saldırısını en az kayıpla atlatmak için gerekli tedbirler alınmalı idi.

Partimiz bunun yerine, yanlış durum değerlendirmesine uygun bir yol seçti. Gerilla mücadelesinin hazırlık aşamasını atlayarak “derhal silahlı mücadeleyi genelleştirme” yolunu seçti. Bu dönemde şu hatalar yapıldı:

1. / Geri çekilme ile saldırı dönemlerini isabetlice tesbit edememek; bu dönemlere uygun mücadele ve örgütlenme biçimlerine başvurmamak.
2. / Devrimci durumun gerilediği 12 Mart faşizmi şartlarında, gerilla savaşının hazırlık görevinin sabırlı ve ihtiyatlı bir çalışmayla tamamlamadan, çalışma bölgelerindeki halk yığınlarıyla sağlam bağlar kurmadan, çalışma bölgelerine iyice yerleşmeden vb. gibi görevleri yerine getirmeden eldeki tecrübesiz kadrolarla kırlarda ve şehirlerde “sol” taktik saldırılara girişmek. Devrimci durum gerilemeye devam ettiği halde, kısmi kayıplar verildiği halde, faşizmin dikkati ve saldırıları partimize yöneldiği halde geri çekilmemek, yapılan ‘sol’ taktik hataları daha güçlü bir şekilde sürdürmek.
3. / Halk yığınları arasındaki siyasi çalışmaya (propaganda-ajitasyon ve örgütlenmeye) gereken önemi vermemek.
4. / Kadro siyasetinde geri kadroları da profesyonel çalışmanın içine çeken aceleci bir yöntem izlemek.
5. / Proleter enternasyonalizminin görevlerini doğru olarak kavrayıp yerine getirememek. Uluslararası alanda kendini Marksist-Leninist parti olarak tanıtan TİİKP’nin teşhir ve tecrit meselesini küçümsemek. Marksist-Leninist partilerle ilişki kurma, onları destekleme, onlardan destek isteme meselesini küçümsemek.
6. / Kadınların kurtuluşu meselesini, doğru olarak devrim meselesine bağlı olarak ele almakla birlikte; kadınlar üzerindeki özel baskılar ve bunlara karşı mücadele sorununu, sorun olarak bile gündeme getirmemek.
7. / Silahlanma ve askeri eğitim konusuna önem verildiği halde, şartların yeterili bir silahlanmaya izin vermemesi.

8. / Çalışma tarzında uzmanlaşma ve kollektif çalışma yöntemlerini yeterince geliştirememek.

Partimiz çok kısa ve fakat yoğun mücadele paratığı içinde, henüz hatalarını kavrayıp düzeltecek zamanı bulamadan, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çok ağır bir saldırısına maruz kaldı. Önder kadrolar bu saldırıda kimi öldürülerek, kimi zindanlara atılarak kaybedildi. Partimiz çok ağır bir yenilgiye uğradı.

Partimizin uğradığı bu ağır yenilginin esas sebebi, partimizin işlediği siyasi ve örgütsel hatalardır. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist devletin 1973 başlarında saldırılarını özellikle partimiz üzerinde yoğunlaştırması, yenilginin dış sebebi olmuştur. Partimiz eğer durumu doğru değerlendirebilse, ve doğru mücadele ve örgütlenme yöntemlerini seçebilse idi, yenilgi bunca ağır olmayabilirdi; hakim sınıfların yoğun saldırısı daha az bir kayıpla atlatılabilirdi.

Partimizin yenilgisine yol açan hatalar şu objektif şartlar içinde ortaya çıktı:

- Partimizin kadrolarının önemli bir bölümü TİİKP içinden gelmekte idi. TİİKP yönetici kılığı, kadroları 'halk savaşı' ajitasyonu ile elde tutan; lafta 'sol', özde pasifist, revizyonist bir teşkilattı. Bu teşkilatın sol laflarla süslü aşırı sağcı özü, TKP (M-L)'yi oluşturan kadrolarda sağa ve pasifizme karşı derin bir nefret uyandırmıştı. Bu kadrolar içinde sağ pasifizme karşı 'sol' düşüncelerine yeşermesi için objektif temel vardı.
- Ülkemizde komünist hareket 50 yıl revizyonizmin hakimiyeti altında kalmıştı. Genç komünist kadroların dayanacağı, öğreneceği Marksist-Leninist bir geçmiş yoktu. 'Eski' revizyonistler devrimci hareketi devamlı sağa çekiyorlardı.
- Genç kadroların Marksizmi-Leninizmi kavramaları çok sığ idi.
- TKP (M-L)'yi oluşturan kadroların çok önemli bir bölümü 1960'larda gelişen anti-empyralist nitelikteki aydın hareketi içinden gelmekteydiler. Çoğu küçük-burjuva kökenli idi.

Yaptığımız hatalar işte bu objektif şartlarda ortaya çıktı.

Hatalarımızın İdeolojik Kaynağı ve Sınıfsal Temeli

Yenilgimize yol açan hata, düşmanın gücünü hem -Türkiye'de hem de uluslararası alanda olduğundan az görmek; düşmanı taktik planda küçümsemek; devrimin güçlerini ise olduğundan çok görmek, gücümüzü taktik palanda abartmaktır. Yaptığımız bu hata, objektif gerçekliğin yerine, subjektif isteğimizi geçirmekten kaynaklanmaktadır. Biz gerçeği, olduğu gibi değil, olmasını istediğimiz gibi değerlendirdik. Biz mümkün olan en kısa zamanda Türkiye'de kamprador burjuvazinin ve toprak ağalarını iktidarını yıkmak, halk iktidarını kurmak istiyorduk. Bunu yolunun silahlı halk savaşı olduğunu görüyor; TİİKP'nin bol bol halk savaşı edebiyatı yapmasına rağmen sürdürdüğü aşırı sağcı pasifist çizgiye kayrşı nefret besliyorduk. İçinde bulunduğumuz pasifizm zincirini derhal kırmak, darhal silahlara sarılmak istiyorduk. Bizim devrim yapma isteğimiz, halk savaşını en kısa zamanda başatma isteğimiz, objektif gerçeği oduğu gibi kavramamıza, isteğimizi objektif gerçekliğin yerine geçirmemize yol açtı.

Bu yaptığımız hata subjektivizm idi. Türkiye'de durumu subjektivist bir tarzda değerlendirdik. Uluslararası alanda da isteğimizi dile getiren subjektivist bir dünya tahlilini aynen alarak kullandık.

Proletarya partisi, olaylara diyalektik materyalist birbakış açısı ile, bilimsel bir şekilde yaklaşmak zorundadır. Var olan bir şeyi, olduğu gibi değerlendirmek; objektif gerçekliği bütün yönleri ile doğru bir biçimde değerlendirmek ve kavramak; o objektif gerçekliği proletarya lehine değiştirebilmenin ilk şartıdır. Dünyayı değiştirebilmenin ilk şartı; objektif gerçekliği doğru bir biçimde kavramaktır, değerlendirebilmektir. Objektif gerçekliğin çarpıtılması; subjektif isteğin onun yerine geçirilmesi, yenilgiye götüür. Bu kaçınılmazdır. Subjektivizm, burjuva ideolojisinin bir yansımasıdır. Subjektivizm, felsefi alanda materyalizme; metotta diyalektiğe aykırıdır.

İdeolojik kaynağı subjektivizm olan hatalarımızı sınıfsal dayanağı küçük burjuvazidir. Küçük-burjuvazinin kah kendine aşırı güvenen (düşmanın gücünü taktik alanda küçümseyip; kendi gücümüzü olduğundan çok görmemiz), kah kendine aşırı güvensizlik (uluslararası alanda ÇKP otoritesine körce bağlılık) uzun süreli düşünmeyen, aceleci sabırsız (derhal silahlı mücadeleyi genelleştirme), kendiliğindenci (ajitasyon-propaganda ve kitle örgütlenmesini küçümseme eğilim) tavırları da hatalarımızdan açıkça görülebilir.

İdeolojide subjektivizm, sınıfsal olarak ise küçük burjuvaziden kaynaklanan hatalarımız kendini siyasi ve örgütsel alanda, yurkarıda tesbit ettiğimiz gibi 'sol' oportünist hatalar olarak göstermiştir.

Biz komünistler, hata yapmaktan korkmayız. Çünkü bizim elimizde Eleştiri/Özleştirme gibi Marksist-Leninist bir silah vardır. Biz bu silahı kullanarak, hatalarımızı tesbit eder, bunları aşarız. Her geçen hatalarımızdan arınır, Marksizm-Leninizm bilimini daha iyi kavrar; bu bilimi ülkemiz gerçeğiyle daha iyi bağdaştırırız. Biz diyalektik materyalistleriz. Doğruları, yanlışlarla mücadele içinde kavranıp gelişeceğini

biliyoruz. Bu yüzden yaptığımız hatalar bizi korkutmadı, korkutmuyor. Biz hatalarımızı açıkça ortayakoymaktan da korkmuyoruz. Çünkü hataların ancak açıkça ortaya konup, kaynaklarının kurultulması ile gerçekten aşılabileceğini biliyoruz. Biz hataların yapıldığı somut şartlardan koparılmasını yanlış olduğunu; herhangi bir olguyu değerlendirirken izlenmesi gereken yöntemin, o olguyu bütün yönleriyle değerlendirmek yöntemi olması gerektiğinin de bilincindeyiz.

Biz partimizin geçmişteki çalışmasının olumlu ve olumsuz yönlerini bir bütün olarak değerlendirdiğimiz de şu sonuca varıyoruz:

Partimiz TKP (M-L), Marksist-Leninist temeller üzerinde kurulmuş bir komünist partidir. Partimiz TKP (M-L), proletaryanın ülkemizdeki öncü örgütüdür. Partimiz TKP (M-L) kuruluşunda ve kuruluşundan sonraki dönemdeki kısa pratiğinde bazı önemli hatalar yapmıştır. Bu hatalar taktik palanda hatalardır. Partimiz taktik planda yaptığı bu hatalar sonucu ağır bir yenilgiye uğramıştır.

Partimizin olumsuz yönleri ve hataları talidir.

Görevimiz bu hatalardan öğrenmek; bu hatalara bir daha düşmemektir.

1975 Yenilgisinden Sonraki Dönem

Partimiz 1973 ortalarında ağır yenilgiye uğradıktan sonra yapılması gerekli olan şey; geçmişin doğru bir şekilde değerlendirilmesi, bu değerlendirme temelinde merkezi yapının yeniden oluşturulması idi. Partinin ideolojik-siyasi-örgütsel inşası çalışmasına gerekli idi. Partimiz yenilgiden sonra bir yıla yakın bir süre kendini toparlayamadı. Bunda, bu görev yapması gereken yoldaşların kapıldığı yılmınlığın payı büyüktü. Yenilgiden bir yıl kadar sonra merkezi örgütlenmenin sağlanması için daha elverişli şartlar ortaya çıktı. Bu durumu değerlendiren (.....) yoldaşlarımız, (...) merkez oluşturdular. Bu, partimizin yeniden merkezileşmesi yolunda atılan önemli, çok olumlu bir adımdı. Ancak yeniden merkezileşme yolunda atılan bu olumlu adımın üzerinden uzun bir zaman geçmeden, partimiz bu kez de içten saldırıya uğradı. Yeniden inşa döneminde partimizin içine sızan bazı döneks unsurlar merkez içinde bir darbe hareketine giriştiler. Dah sonra ‚Koordinasyon komitesi‘ (KK) adı ile anılan burjuva hizibi bir darbe ile parti yönetiminin 1974 sonlarında ele geçirdi.

Bunlar, esas görevleri partinin merkezi işlerliğini yeniden sağlamak; partinin ideolojik-siyasi-örgütsel inşasını derinleştirmek olduğu halde; görevlerinin tam tersini yaptılar. Örgütsel alanda var olan dağınık yapıyı ayakta tuttular, daha da geliştirdiler. İdeolojik-siyasi alanda partinin siyasi çizgisini geliştirmek yerine, önce var olan bazı ‚sol‘ hataları daha da derinleştirdiler; sonra bütünüyle sağa döndüler. Partimizin geçmişte hep yanlış yaptığı görüşlerini savunmaya başladılar. Bunlar yönetimde oldukları sürece hiçbir dönemde parti propagandası yapmadılar. Partinin varlığını adeta unuttarmaya çalıştılar. Daha sonra, 1976 Nisanında partiye karşı açık bir tasfiye hareketine giriştiler. Çıkardıkları bir yazı ile partimizin sosyo-ekonomik yapı tesbitinin yanlış olduğu, buna bağlı olarak devrimin yolu konusunda da yanlış görüşler savunulmuş olabileceği (!), partinin çizgisinin Marksist-Leninist olmadığı; ve TKP (M-L)‘in zaten bir parti olmadığı; Marksist-Leninist olma yolunda ilerleyen bir hareket (!) olduğu; partimizle THKO (ML), THKP/C-ML arasında nitel bir fark olmadığı görüşlerini açıkça savunmaya başladılar.

Onların bu tasfiyecilik görüşlerine karşı önce partimizin bir bölge teşkilatından açık mücadele başladı. Bu mücadele kısa zaman içinde diğer bölgelere de sıçradı. 1977 yılının başlarında, partimizin çalışma yaptığı hemen bütün bölgelerde saflar belirginleşti. Parti tasfiyecisi hizip ile, parti arasındaki örgütsel bağ da kesinlikle kopartıldı.

‚KK‘ döneminde, partimizin yaptığı hataların çok büyük bir bölümü, partinin yönetimini eline geçiren bir burjuva hizibi olan ve bilinçli olarak başından itibaren partimizi tavfiyeye yönelinlerin, partiyi tasfiye çalışmasının bir parçasıdır.

- Tasfiyeciler; partimizi yıkmayı amaçladıklarından, özelleştirme meselesini geçiştirmişler; kadroları bugün-yarın sözleriyle avutmuşlardır.
- Bunlar yönetimde oldukları dönemde sınıf mücadelesinin hiçbir sorunu karşısında merkezi tavır takınmamış; partiyi derin bir suskunluk içersine sokmuşlardır.
- Partimizin ideolojik ve siyasi görüşleri merkezi olarak savunulmamıştır.
- Modern revizyonizme ve her türden oportünizme karşı, bu akımların halk içinde etkisini kırma yolunda en küçük bir merkezi çalışma yürütülmemiştir.
- Her türden oportünistlerin partimize karşı giriştiği ideolojik-siyasi saldırılar cevapsız bırakılmıştır.
- Partinin görüşlerinin savunulması bir yana, KK döneminde çıkarılan üç merkezi yazıya da, partimizin görüşlerine zıt, burjuva görüşleri savunulmuştur.
- KK döneminde bütün dünya Marksist-Leninist hareketi içinde yaygınlık kazanan, ve partimizin çeşitli bölgelerinde de savunulan ‚Üç Dünya Teorisi‘ne KK dört elle sarıldı.

Sınıf uzlaşmacılığını örgütleyen bu teori; KK hizibinin pasifist-sağcı çizgisine uygun bir ,teori'di.

- Örgütsel alanda ,KK' hizibi, partimizi dağıtıcı bir çalışma yürütmüştür.
- Bu dönemde Partiyeye, ,KK'nın niteliğine uygun unsurlar; dönekler, hizipçiler, bir yığın burjuva doldurulmuştur. ,KK' kendisi gibi bir hizip olan AB hizibini, bu hizip, özeliştiri adını verdiği bir yazıda partimizin temel görüşlerini red ettiği halde, grup olarak partiye almıştır.
- ,KK' döneminde izlenen kadro siyaseti, kadroları yalnızca merkezin verdiği emirleri yerine getiren memurlara dönüştüren, kadroları insiyatifiten yoksul bırakan bir kadro siyaseti olmuştur.
- ,KK' parti içindeki Marksist-Leninistlere karşı merkeziyetçilik, kendisine ve niteliğine uygun birjuvalara demokrasi uygulamıştır.
- Bütün kadroların talebi olan yayın organının çıkarılması sürekil geri atılmış, kadrolar oyalanmıştır.

Bütün bunları yapan ,KK', 1976 Nisanından sonra partiyi tasfiye çalışmasını açık planda sürdürmeye başladığı zaman, kendi sorumlusu olduğu bütün bu olumsuzlukları partiye mal etmiştir. ,KK', kendi sorumlusu olduğu olumsuzlukları kadrolara göstererek ,Bu kadar ağır hatalar yapan bir partinin Marksist-Leninist bir parti olamayacağı açıktır" demagojisine başvurmuştur. ,KK' hizibi bu tavrı ile, ve daha sonraki gelimesi ile partimiz içine sızılmış, ve amaca başından beri partiyi tasfiye etmek olan bir burjuva hizibi olduğunu; sorumlusu olduğu bütün olumsuzlukları, partiyi tasfiye amacı ile bilinçli olarak yaptığını ispatlamıştır.

KK'nın partimizin merkezini ele geçirdiği dönem boyunca partimizin ideolojik-siyasi-örgütsel çizgisini savunan parti kadrolarının ve çışitli parti bölge yönetimlerinin hatası; parti içinde ,KK' tarafından geliştirilen kendiliğindenci, kuyrukçu, lafta sol, özde sağ pasifist siyasete karşı yeterli bir mücadele yürütmemiş olmalarıdır. ,KK'nın tasfiyeci bir hizip olduğu zamanında tesbit edilememiş; ,KK'nın partinin merkezi işlerliği fiilen ortadan kaldırılmasına göz yumulmuş; ,KK'nın partiyi siyasetsiz bir duruma sokması ile uzlaşılmıştır. Bu konularda yeterli mücadele yürütülmemiştir. ,KK'nın, partimizi, olayların kuyruğuna takılan bir küçük burjuva hizibi derekesine düşürdüğu, bunun partinin tasfiyesi anlamına geldiği anında kavranmamıştır. Partinin içinde iki çizginin mücadelesinde, partimiz içindeki Marksist-Leninist kadrolar önemli hatalar yapmıştır. Bu hatalar, siyasi alanda ,KK' hizibinin oportünist çizgisi ile uzlaşma; bu çizginin partimizden tasfiyesi için yeterli bir mücadele verilmemesi şeklinde özetlenebilir.

Bu hata; parti içinde iki çizginin mücadelesini, iki sınıfın mücadelesi olarak görmekten; parti içinde yanlış çizgiyi de proleter çizgi olarak görmekten; merkezi ,yanılmaz' görmekten; partinin içinde burjuva çizgisinin hakim olabileceğini kavramamaktan kaynaklanmaktadır. „Parti merkezine gelen, partinin iradesini temsil eder. Bunların partiyi tasfiyeye kalkışması düşünülemez" şeklindeki idealist mantık; parti kadrolarının ,KK' hizibinin tasfiyeci, parti düşmanı yüzünü tanımlarını geciktiren mantıktı. Böyle bir düşünce, felsefi alanda, her meseleye sınıfların üzerinde bakan, idealizmin ürünüdür.

Bu hatamızda da, isteğimizi (Merkez partiyi tasfiye etmez!), objektif olgunun yerine geçirme, yani subjektivizm, hatamızın ideolojik kaynağını oluşturmaktadır. ,KK' hizibine karşı yürütölen mücadelede partimizin yaptığını hataların sınıfsal kaynağını oluşturmaktadır. ,KK' hizibine karşı yürütölen mücadelede partimizin yaptığını hataların sınıfsal kaynağı, hem merkezi otoriteye tapan (Merkez haklıdır/Merkez hata yapmaz) hem de başı-boşluğu savunan (Merkezin merkezi dağıtması ile uzlaşma-çok merkezli yönetim) kendine güvenmeyen, sorumsuz, rahatına düşkün küçük burjuvazidir.

,KK' tasfiyeci hizibi ile örgütsel bağımız da kesildikten sonra, partimizin hayatında yeni bir canlılık dönemi başlamıştı. ,KK' hizibinin pasifist sağ çizgisi, yerine parti içinde ve dışında aktif bir ideolojik-siyasi-örgütsel inşa mücadelesine bırakmıştır. Bu mücadele örgütsel alanda yeniden merkezi bir yapıyı oluşurma hedefine yönelmiştir. Bu mücadele dönemi içinde, partimizin çeşitli bölge teşkilatları, kendi bölgeleri adına yayın organları çıkarmışlar, bu yayın organlarında partinin görüşlerini savunma ve geliştirmeyi hedeflemişlerdir. Bu dönemde bölgeler arasınada ilişkiler kurulmuş, merkezi yapının sağlanması için girişimlerde bulunulmuştur. Bölgeler arasındaki ilişkilerin düzenli bir şekilde yürütölebilmesi için bir „Bölgeler arası Toplantılar" sistemi kurulmuş; daha sonra bölge temsilcilerinden oluşan bir „Örgütlenme Komitesi" (ÖK) oluşturulmuştur. ÖK, partimizin 1. Konferansını hazırlayarak, tarihi önemde bir görevi yerine getirmiştir.

Bu dönemde tek tek bölgelerin yürüttüğu mücadele ve ÖK'nin yürüttüğu çalışma esas olarak olumlu, partimizi geliştiren bir mücadele olmuştur. Bu dönemdeki esas hatamız, partimizin için de bulunduğu çok başlı durumun belli bir süre daha sürdürölmesi; merkezi işlerliğin yeniden sağlanması için yaptığımız çalışmanın kendiliğindenci bir biçimde yürütölmüş olmasıdır.

Aslında bu dönemde yapılması gereken şey; baştan itibaren (hangi bölgelerin ‚KK’ ile ilişkisini kestiği belli olduktan sonra) bölgeler temsilcilerinden oluşan geçici bir merkez kurmak idi. Bu geçici merkez, bir yandan merkezi yapının sağlanması için konferans hazırlıklarını sürdürürken, diğer yandan, sınıf mücadelesinin sorunları karşısında partimizin çizgisi temelinde merkezi tavır takınmalı; merkezi önderlik görevini yerine getirmeli idi. Böyle geçici bir merkez oluşturulması konusunda tutucu ve cesaretsiz davrandık. ÖK başlangıçta, bölgelerin içişlerine karışmama“ ilkesi temelinde kuruldu. Bu yanlıştı. Sanki bir partinin çititli bölge teşkilatları değil de, ayrı ayrı guruplar bir araya geliyordu. Bu kararın alınmasında, henüz ‚KK’ ile örgütsel bağını yeni koparmış olan bölgelerin birbirine karşı duydukları güvensizliğin önemli bir payı vardı.

Bu güvensizlikte ise, çeşitli bölge yönetimlerinin birbirleri ile ilişkilerinde şu veya bu ölçüde yaptıkları hatalar önemli bir rol oynuyordu.

ÖK kurulduktan bir süre sonra, „bölgelerin içişlerine karışmama“ şeklindeki ilkeye ters olan „ÖK, çeşitli konularda parti adına tavır takınacaktır. ÖK’nin aldığı kararlara bütün bölgeler uyacaktır“ kararı alındı. Bu karar, ÖK’nin geçici bir Merkez olma görevini üstlenmesi anlamına geliyordu. Ama bu karar, tabanın ve sınıf mücadelesinin zorlaması sonucu, kavranmadan alınan bir karardı. Gelişme kendiliğindenci bir şekilde olmuştu. Bu kararın kavranmadan alındığının en açık örneği, ÖK’nin kuruluşunda alınan „bölgelerin içişlerine karışmama“ kararının kaldırılmaması idi. ÖK, kendiliğindenci bir gelişme sonucu aldığı parti çizgisi temelinde merkezi siyaset tayin etme görevini yeterli bir şekilde yerine getiremezdi ve getiremedi. ÖK’nin önemi kavranmadığından, ÖK üyelerinin hala bölgelerindeki çalışmayı esas almaları, ÖK’nin çalışmalarını aksak yürütmesinde önemli bir etken oldu. ÖK’nin görevlerinin baştan doğru bir şekilde tesbit edilememesi, bunun sonucunda da ÖK’nin yapısının merkezi önderlik görevini yerine getirebilecek bir şekilde olmaması, konferansın hazırlıklarında da kendini kendiliğindencilik şeklinde gösterdi. ÖK bu dönemde bütün parti kademelerine bir çağrı yaparak, konferansa kadar tartışılacak meseleleri açıklamıştır. Ancak tartışmaya merkezi olarak önderlik edip, tartışmayı merkezi olarak hazırlanan taslaklar üzerinde sürdürerek yönlendirme görevini yerine getirmemiştir. Böylece her bölge teşkilatı, ayrı tartışmalar sürdürmek zorunda kalmış, tartışmalar olabileceği kadar verimli olmamıştır.

ÖK döneminde de, parti propagandası yapma konusunda, ‚KK’ döneminden beri var olan çekingenlik sürmüş, çeşitli bölgeler dışı karşı parti adına propaganda yapma görevinde pasif davranmışlardır. ÖK’nin son döneminde partimiz bu hatayı aşma yönünde bir gelişme göstermiştir.

Parti propagandası konusunda gösterilen çekingenlik, objektif olarak oportünistlerin „parti yoktur“ demagojisine fırsat veren bir davranıştı.

Bu dönemde hataların doğduğu objektif ortam, partimizin merkezini ele geçiren bir hizibin, kendine duyulan körce güveni kötüye kullanarak partiyi tasfiyeye kalktığı, bunun sonucunda partiden atıldığı; bu hizibin tasfiye hareketinin partide ağır bir tahribat yaptığı bir ortamdı. Bu ortamda atılacak yanlış bir adım, bölgeler arasında sağlanmaya çalışılan güveni sarsacak bir davranış, partiye ağır zararlar verebilirdi. Merkezi işlerliğin sağlanmasında gelişmenin belli bir ölçüde kendiliğindencilığe bırakılmasında bu objektif durum önemli rol oynadı.

Bu dönemde yaptığımız hataların da ideolojik kaynağı subjektivizm (var olan durumu doğru değerlendirememeye); sınıfsal kaynağı küçük burjuvazidir (bölgesel çalışmayı öne alma/tutucu davranma/güvensizlik, vb.).

Partimiz bütün bu dönemlerden geçerek, komprodor burjuvazinin ve toprak ağalarının tüm saldırılarına, burjuva temsilcilerinin tüm içten yıkma çabalarına rağmen bugüne gelmiştir.

Partimiz 1.Konferansı, partimize yeniden bir merkezi yapı kazandırma yolunda atılan tarihi önemde bir adım olmuştur.

Partimiz 1.Konferansı geçmişi değerlendirmiş, Partimizin özeleştirisini kabul etmiştir.

1.Konferans partimizin tüzüğünü kabul etmiş, bir dizi meselede bağlayıcı kararlar alarak önümüzdeki dönemde yapılacak çalışmanın yolunun çizmiştir.

1.Konferans nihayet, bir Merkez Komitesi seçmiş, bu Merkez Komitesine Kongreyi hazırlama; ve hazırlık dönemi içinde partiyi tam yetki ile yönetme görevi vermiştir.

Partimiz hatalarından öğrenmekte, her geçen gün güçlenmektedir. Partimiz halkımızı demokratik halk devrimi mücadelesinde zafere ulaştıracaktır. Partimiz ülkemizde sosyalizmin inşasına önderlik edecek, bütün dünyada komünizmin gerçekleşmesi için yılmadan mücadele edecektir. Partimizin yenigileri bizi korkutmuyor. Çünkü partimizin yenigileri, içinde zafer tohumları taşıyan yenigilerdir.

Partimiz halkımızı mutlaka zafere ulaştıracaktır. Çünkü partimiz Marksist-Leninist bir partidir.

HATALARIMIZDAN ÇIKARDISIMIZ DERSLER

Partimizin yukarıda ana hattı ile tesbit ettiğimiz hatalarından şu dersleri çıkartıyoruz.

Subjektivizmi alt edelim:

Partimizin gelişmesi içinde hataların önemi bir bölümünün ideolojik kaynağının subjektivizm olduğunu görüyoruz. Subjektivizm, kendi isteklerimiz, gerçekmiş gibi gören; gerçeklerin yerine geçirme şeklinde kendini gösteriyor. Subjektivizm, partimizin geçmişini de gösterdiği gibi, zararlı bir burjuva düşüncesidir. Biz dünyayı değiştirmek, içinde bulunduğumuz ilişkileri devrimle değiştirmek isteyen komünistleriz. İçinde bulunduğumuz ilişkileri değıştirebilmenin ilk şartı onları olduğu gibi görebilmek, kavramaktır. Objektif olguları olduğu gibi kavramazsak, bunları değıştirmemizin imkanı yoktur. Subjektivizm işte bunu engellemektedir. Subjektivizm, bilimin yerine safsatayı hakim kılmak demektir. Bunu kavramalı, subjektivizm hatasına düşmekten titizlikle kaçınmalıyız.

Marksizm-Leninizm bilimini doğru kavrayalım; Marksizm-Leninizmi ülkemizin sonmut gerçekliği ile birleştirelim:

Şurası açıktır ki biz, yaptığımız hataların hiçbirini bile bile, halkımıza ve partimize zarar vermek için yapmadık. Yaptığımız hataların pek çoğunun hata olduğunu, yanılmaz bir denek taşı olan pratik bize gösterdi. Ama biz yaptığımız hataların önemli bir bölümünü; eğer Marksizm-Leninizm bilimini doğru bir biçimde kavramış olsaydık; materyalizmi ve diyalektiği derinleşmesine kavramış olsaydık, eğer dünya komünist hareketinin deneylerini yeterince inceleyip bunlardan öğreneseydik; ve eğer ülkemizdeki devrimci mücadelenin tecrübelerinden yeterince öğrenebilseydik, yapmayabilirdik.

Bugün Marksizm-Leninizmi bilimini kavrayışımızın hala sığ olduğunu tesbit edebiliyoruz. Marksizm-Leninizm bir anda “hadi kavrayalım” demekle kavranılamaz. Bütün bilimlerin kavranması gibi, Marksizm-Leninizmin de kavranması uzun süreli ve sürekli bir çaba gerektirir.

Marksizm-Leninizm, bizim elimizde içinde bulunduğumuz toplumu değıştirmek için var olan bir bilimdir. Bu yüzden Marksizm-Leninizmi kavramak, onu toplumu değıştirmek için uygulamak demektir. Marksizmi kavramada tayin edici olan, Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrama ve bu ilkeleri içinde bulunduğumuz topluma yaratıcı bir biçimde uygulamaktır. Marksizm-Leninizmi kavramak, Marksist-Leninist ustaların eserlerini, onların şu veya bu formülasyonunu ezberlemek değildir. Marksizm-Leninizmi kavramak, onun temel ilkelerini kavramak ve bu ilkeleri içinde yaşadığımız ve değıştirmek istediğimiz toplumun şartlarına uygulamak demektir. Bunun için içinde yaşadığımız toplumun yapısının doğru bir tahlili, Marksist-Leninist açıdan bir tahlili başarı için ilk şarttır.

Marksizm-Leninizm düşmanları, dün olduğu gibi bugün de Marksizm-Leninizme karşı saldırılarını esas olarak iki şekilde yapmaktadırlar:

Bunların bir bölümü, Marksizm-Leninizmin ilkelerini “şartlar değışti” diyerek “revizyondan” geçiren revizyonistlerdir? Diğer bölümü ise, şu veya bu Marksist ustanın belli şartlar içinde yaptığı ve yalnızca söylendiği an ve mekan için geçerli olan doğru bir öneriyi, bir formülasyonu vb. evrenselleştirilen, Stalin’in deyimi ile Marksizmin özünü değil, “lafzını” savunan dogmatiklerdir.

Revizyonizm ile dogmatizm arasında Çin seddi de yoktur. Bugün en koyu revizyonist olanlar, yarın en koyu dogmatik olabilirler. Tersine de söz konusudur. Bazen bu iki yan aynı anda da içiçe bulunabilir. Oportünizmi belirleyen ilkesizlik olduğu için, oportünistler işlerine geldiği zaman dogmatik, işlerine geldiği zaman revizyonist olurlar. Revizyonizm, bugün gerek ülkemizde, gerek uluslararası alanda hakim olan anti-marksist akımdır. Marksizmin kavranmasından, revizyonizme karşı mücadele ve marksist-leninist ilkelerin tavizsiz savunulması bu yüzden esastır. Bu yapılırken, marksizm-leninizmi ölü birtakım formüller yığını haline getiren, toplumu kitaplara uydurmaya çalışan dogmatizme karşı mücadele de göz ardı edilmemelidir.

Siyasi çalışmayı bütün çalışmalar içinde esas halka olarak kavrayalım:

Marksizm-Leninizmi kavramak için siyasi çalışmayı esas halka olarak kavramalıyız.

Siyasi çalışma içinde; parti içinde pratiğe bağlı olarak yürütülmesi gereken ideolojik-siyasi eğitim çalışmaları tayin edici bir rol oynar. Bu çalışma Marksist-Leninist klasiklerin ve partimizin yazılarının kollektif bir biçimde incelenmesi şeklinde yürütülmelidir.

Parti dışında yürütülecek siyasi çalışmada da, görüşlerimizin kitleye kavratılması, kitle içinde çeşitli yollarda yürütülecek parti ajitasyon ve propagandası tayin edici önemdedir.

Marksist-Leninist Parti öğretisini ve parti içinde iki çizginin mücadelesini doğru kavrayalım:

Komünist partileri içinde buldukları toplumdan soyutlanamazlar. Sınıflı toplumlarda var olan sınıf mücadeleleri, komünist partilerinin içine de yansır.

Ülkemiz somutunda bu konuda durum şöyledir:

Ülkemiz toplumunda, devrimin içinde bulunduğumuz aşamasında, demokratik halk devriminden menfaati olan sınıf yalnızca proletarya değildir. Proletarya dışında yoksul ve orta köylülüğün, şehir küçük burjuvazisi ve milli burjuvazinin sol kesiminin de devrimden menfaati vardır. Bugün ülkemizde

proletaryanın asgari programı, bu sınıfların istek ve taleplerini de yansıtmaktadır. Bu yüzyden bu sınıfın temsilcileri, prololetarya partisinin asgari programının gerçekten savunarak, azami programı ise savunur görünerek partiye sızabilirler. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfları ise, partiyi içten yıkmak için partiye ajan sokmaya çalışırlar. Bu sınıfları ajanları da partinin programını savunur görünme temelinde partiye sızabilir.

Parti içine sızan proletaryaya yabancı unsurlar, sınıf mücadelesinin her dönemecinde sırf neteliklerine uygun tavır takınırlar. Sınıf mücadelesi bu şekilde parti içinde de kendini gösterir.

Partide küçük-burjuvazinin ve milli burjuvazinin temsilcilerinin, bu sınıfları menfaatlerini ve düşüncelerini savunanların ille de bu sınıflardan gelmeleri savunanların, subjektif isteği burjuvaziye hizmet etmek olmayabilir. Ama buna rağmen, parti içinde burjuva düşüncesini (bilinçli-bilinçsiz) savunanlar, bu düşünceleri savundukları sürece, objektif olarak burjuvaziye (küçük burjuvaziye/milli burjuvaziye ve hatta komprador burjuvazi ve toprak ağalarına) hizmet ederler. Parti içinde komünistler, burjuvazinin düşüncesine karşı uzlaşmaz olmak zorundadırlar. Komünistlerin görevi, bu düşünceleri ve bu düşüncelerin taşıyıcılarını partiden tasfiye etmektir.

Parti içinde iki çizgi mücadelesinin iki sınıfın mücadelesi olduğu kavranmadığı durumlarda, parti ağır zararlar görür. Uzlaşılabilir burjuva görüşer, çizgi haline gelip parti yönetimine ele geçirebilir. Komünistler hep bunun bilincinde olmalı, uyanıklığı bir an bile elden bırakmamalıdır. Parti içinde burjuva düşüncesine aman verilmemelidir. Ancak parti içinde iki çizginin mücadelesinde mücadele metodları da doğru seçilmelidir. Özellikle burjuva düşüncelerinin parti içindeki taşıyıcılarına karşı davranışlar çok önemlidir. Hata yapanlara yaklaşmada amacımız 'hastayı tedavi etmek', hata yapanların hatalarını düzeltmelerine yardımcı olmak, onları kazanmak olmalıdır. Hata yapanların, hatalarının sistemsiz belli noktalarda mı olduğuna; yoksa sistemleşmiş bir çizgi haline gelmiş mi olduğuna da dikkat edilmelidir.

Oportünist görüşleri, anti-Marksist-Leninist görüşlere karşı mücadele hem parti içinde hem parti dışında sürdürülmelidir. Bu mücadelede Marksizm-Leninizmle oportünizm arasındaki çelişmenin ideolojik alanda uzlaşmaz bir çelişme olduğu hiç akıldan çıkartılmamalıdır. Ama oportünizmle Marksizm-Leninizm arasındaki çelişmenin uzlaşmaz olması; oportünist görüşlerin tek tek taşıyıcıları ile Marksist-Leninistler arasındaki çelişmenin pratik alanda da uzlaşmaz olduğu anlamına gelmez. Bunuda unutmamalıyız. İşte çeşitli oportünist guruplarla eylem birlikleri bu sebepten mümkün olmaktadır.

Hiziplerle mücadele tecrübesinden doğru dersler çıkaralım:

Partimizin tarihi, parti içinde sızmış çeşitli burjuva hiziplerine karşı mücadele tecrübeleri ile doludur.

Bu konuda en önemli tecrübeler 'KK' tesfiyeci hizibine ve bu hizibin partiye aldığı AB hizibine karşı mücadelede kazanılmıştır. Bu mücadeleler göstermiştirki, hizipleri etkisiz kılabilmek için doğru çizgiyi savunmak yeterli değildir. Hiziplerin partiye zarar vermesini engellemek için seçilecek mücadele yöntemleri de çok önemlidir.

Bütün hiziplerin belli ortak özellikleri vardır. Hiziplerin tümünün ortak özelliklerinden birisi, demokratik merkezîyetçilik ilkelerini çiğnemeleridir. Bu yüzden Marksist-Leninistler, hiziplere karşı mücadelede bu noktada çok dikkatli olmak zorundadırlar.

Hiziplerin tümünün bir başka ortak özelliği, tartışmayı, siyasi-ideolojik alandan kaydırmak, bireyselliğe dönüştürmek; dedikodu, karalama, vb. yollara başvurmaktadır. Bu onların sınıfsal yapılarının gereğidir. Komünistler sabırlı olmalı, kıskırtmalar kapılmamalı, tartışmayı siyasi alana çekmelidir. Hizipçiler siyasi alanda tavır takınmaya zorlanmalıdır. Komünistler kesinlikle hizipçilerin dedikodu, karalama vb. gibi mücadele yöntemlerine başvurmamalıdır.

Hizipçilere karşı mücadelede tayin edici olan hiziplerin ortaya çıkışını baştan engellemek, hizipçiliğe karşı uyanık olmaktır. Partinin varlığının, hiziplerin varlığı ile bağdaşamayacağı gerçeği iyice kavranmalı; partinin irade ve eylem birliğini sarsmaya yönelik hiçbir harekete hoş görülmesi davranılmamalıdır.

Demokratik merkezîyetçilik ilkelerini doğru kavrayalım; Merkez yanılmaz düşüncesini yıkalım; Akıma karşı mücadele cesaretine sahip olalım:

Partimizin geçmişi, parti merkezini ele geçiren bir burjuva hizibinin partiye ve hakkın davasına ne kadar ağır zararlar vereceğini göstermektedir. Partimizin başına çöreklenen burjuva kılığı, bütün burjuvalar gibi, demokratik merkezîyetçiliği sözde savunmuştur. Gerçekte demokratik merkezîyetçilik yaftası altında „bürokratik merkezîyetçiliği“ uygulamıştır. Kadrolardan gelen eleştiriyi bastırmış; kendine ve taraftarlarına demokrasi, Marksist-Leninistlere ise merkezîyetçilik uygulamıştır.

Bundan öğrenmeli, demokratik merkezîyetçilik ilkelerini tavizsiz savunmalıyız. Parti içinde demokrasi ve merkezîyetçilik herkes için geçerlidir. Parti içinde demokrasi ve merkezîyetçilik birbirinden ayrılmaz. Demokrasinin olmadığı yerde merkezîyetçilik, burjuva kuyrukçuluğudur. Merkezîyetçiliğin

olmadığı yerde ise demokrasi, burjuva başıbozukluğudur. Bunu unutmamalı, demokrasi ve merkezîyetçilik ilkelerini doğru bir biçimde kaynaştırmalıyız.

Geçmiş, bize „Merkez yanılmaz“ düşüncesinin de yanlış bir düşünce olduğunu gösterdi. Partimizin merkezine ele geçiren tesfiyeci hizip, bilindiği gibi, bu tasfiye işinde, bizim „Merkez yanılmaz“, „Merkez her zaman haklıdır“, „Merkez ağır hata yapmaz“ şeklindeki düşüncelerimizden geniş çapta yararlanmıştır. Partimizin tarihi, bu düşüncelerin idealizmden kaynaklanan zararlı düşünceler olduğunu göstermektedir.

Merkez de, partinin çoğunluğu da yanlış düşünceler savunabilir. Böyle bir durumda komünistler, doğru bulduğu görüşleri parti içinde ve parti yoluyla savunurlar. Doğru görüşleri hakim kılmamanın mücadelesini verirler. Eğer parti gerçekten bir komünist partisi ise, demokratik merkezîyetçilik ilkesi işliyorsaydı, yanlış savunanlar bunu bilerek halkın davasına zarar vermek için savunmuyorlarsa, uzun sürede doğru görüşlerin doğruluğu pratikte ispat olacak ve doğru görüşler partiye mücadele içinde hakim olacaktır. Komünistler azınlıkta da olsalar, doğru görüşleri savunmaktan hiçbir zaman vazgeçmezler ve akıma karşı mücadele cesaretine sahip olurlar.

Komünistler tanıdığı bir tek ‘otorite’ vardır. O da Marksizm-Leninizm bilimidir. Bunu hiç unutmamalıdır.

Partimizin örgütsel inşasını derinleştirelim; Partiyi Bolşevikleştirelim:

Partinin örgütsel inşasında öncelikle şu noktalara dikkat etmeliyiz:

- Bugün parti kadrolarımızın önemli bir bölümü küçük burjuvaziden, özellikle de aydın kesiminden gelmektedir. Yaptığımız hataların sınıfsal kaynağı hep küçük burjuvazidir. Bu yüzden işçi kuyrukçuluğuna düşmeden, parti kadrolarımızın sınıfsal kökenini işçilerin, özellikle de sanayi işçilerinin lehine değiştirmeye çalışmalıyız.

- Kadro siyasetinde; profesyonelliği üretimden kopmak olarak ele alma yanlış anlayışına son vermeliyiz. Kadrolar (parti işçileri) partinin verdiği her görevi yapmaya hazır; bilinçli insiyatifli kişiler olmalıdır. Yönetici niteliğe sahip yoldaşlar kadro olmalıdır.

- Partinin tüm hücrelerinde kollektif çalışmayı geliştirmeliyiz.

- Altan üste/üstten alta iki yönlü denetimi gerçekleştirmeliyiz.

- Legal ve illegal çalışma ve örgütlenme arasındaki ilişkileri doğru kavramalı; legal kitle örgütlerini illegal hücreler aracılığı ile yönlendirmeliyiz.

- Gençlerin ve kadınların örgütlenmesine gereken önemi vermeliyiz. Gençleri ve kadınları kitle örgütleri düzeyinde ayrı birimler halinde örgütlemeliyiz.

Proleter Enternasyonalizminin görevlerine dört elle sarılalım:

Partimizin geçmişte yaptığı önemli hatalardan biri; uluslararası komünist hareket içinde görevlerini tam olarak yerine getirmemesidir. Partimiz uluslararası komünist hareket içinde, oportünizme karşı mücadelede üzerine düşen görevi tam olarak yerine getirememiştir. Çeşitli ülkelerdeki Marksist-Leninist partilerle ilişki kurma, bunları destekleme, bunların desteğini talep etme konusunda pasif davranmıştır. Adeta “biz Türkiye’de devrim için mücadele ediyoruz. Bizim proleter dünya derimine katkımız budur” şeklinde bir düşünce pratiğe yansımıştır. Proleter enternasyonalizminin görevlerini böyle bir yorumlama, eksik bir yorumlamadır. Son çözümlemede enterasyonalist değil milliyetçidir. Proleter enternasyonalizmi; yalnızca kendi ülkesinde devrim mücadelesi yürütmek değildir. Bunun yanında her ülkede, o ülkede devrim mücadelesine önderlik eden Marksist-Leninist teşkilatları her yönden desteklemektir. İşte biz bu görevi yeterince yerine getiremedik.

Önümüzdeki dönemde uluslararası alanda, oportünizme karşı mücadelede Marksizm-leninizmin ve proleter enternasyonalizminin bize yüklediği görevleri tutarlı bir biçimde yerine getirmeliyiz.

Türkiye’deki devrim, proleter dünya devriminin bir parçasıdır ve ona hizmet eder. Biz Türkiye’li komünistler, devrimi, yalnızca çeşitli milliyetlerden halkımızın kurtuluşu için yapmak istemiyoruz. Ülkemizde devrimi, bütün dünya halklarının kurtuluşu için, onun bir parçası olarak, dünya çapında sınıfsız bir topluma varmak amacı ile yapmak istiyoruz. Önümüzdeki dönemde bunun bilincinde hareket etmemiz görevimizdir.

YOLDAŞLAR;

Yukarıda kısaca geçmiş dönemde yaptığımız hataları, bu hataların kaynaklarını tesbit ettik. Düzeltme yöntemlerini ortaya koyduk. Görevlerimizi tesbit ettik. Şimdi görev bu özeliştiriye hayata geçirmektir. Halkımız ve bütün dünya komünistleri, partimizden bu özeliştiriye hayata geçirilmesini bekliyor. Bu zor ama şerefli göreve dört elle sarılalım. Bu görevi başarıyla yerine getirelim.

BÜTÜN DEVRİMCİLER;

Demokratik halk devrimi mücadelesi, sosyalizm mücadelesi, sınıfsız toplum mücadelesi, ancak marksizm-leninizm silahıyla donanmış öncü örgütün önderliğinde başarıya ulaşabilir. Ülkemizde

proletaryanın Marksist-Leninist teorisiyle silahlanmış öncü örgütü TKP (M-L)'dir. Bütün devrimciler, oportünist mihrakları yıkalım. TKP (M-L) saflarında birleşelim!

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HALKIMIZ;

Bizim için kurtuluş hakim sınıfların şu veya bu kanadının peşine takılmakta değildir. Bizim için kurtuluş, yüzlerine Marksist-Leninist maskesi takan bir dizi sahtekarın peşine takılmakta da değildir. Kurtuluş, Demokratik Halk Devrimindedir. Bu devrim mücadelesinde bize yol gösterecek olan teşkilat, Marksizm-Leninizm silahı ile silahlanmış, devrim yolunda baş koymuş savaşçılardan oluşan TKP (M-L)'dir. Partimiz, yaptığı özeleştirmeden sonra daha da güçlenmiştir. Güçlenecektir. Devrim ancak TKP (M-L) önderliğinde halkımız salaha sarıldığı zaman başarıya ulaşacaktır. Bütün halkımız, TKP(M-L) saflarında örgütlenelim;TKP (M-L)'yi destekleyelim!

BÜTÜN DÜNYA KOMÜNİSTLERİ ;

Partimiz dünya proletaryasının Türkiye'deki öncü örgütü olarak, bütün dünya komünistlerini desteklediğini açıklar; bütün dünya komünistlerini TKP(M-L)'yi desteklemeye çağırır!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın Proleter Dünya Devrimi!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

Yaşasın Demokratik Halk devrimi Mücadelemiz!

Yaşasın Halk Savaşı!

Komprador Patron Ağa Devletini Yıkacağız!

Halk İktidarını kuracağız!

Yaşasın TKP(M-L) ve Onun Önderliğindeki TIKKO ve TMLGB!

Şubat 1978

ÇAĞRILAR

a) HALKIMIZA DUYURU İşçiler, Köyllüler, Gençler, Tüm Emekçiler! Küçük Esnaf ve Zanaatkarlar, Bütün Yurtseverler!

İşsizliği, Pahalılığı, Yoksulluğun Yükünü Sırtında Taşıyanlar!

Faşist Diktatörlük Altında Acı Çekenler!

Emperyalizm ve Uşaklarının Sömürü ve Zulmüne Başkaldıranlar, Savaşanlar!

Milli Zulüm Altında İnleyen Milliyetler!

Uzun bir süredir komprador patron-ağa devletinin faşist zulmüne karşı bölgeler düzeyinde mücadele yürüten partimiz TKP(M-L), Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in 1. konferansı yapıldı.

Faşist diktatörlüğün Partimizin üzerindeki yoğun saldırılarına rağmen, Konferansımız başarıyla sonuçlandı. Komprador patron-ağa köpeklerinin uykularını kaçırarak Partimiz, böylece inşasında önemli bir adımı gerçekleştirmiş oldu.

Partimiz TKP(M-L), 12 Mart'ın açık askeri faşist diktatörlüğü döneminde silahlı mücadele içinde doğmuştur. İBRAHİM KAYPAKKAYA önderliğinde, her türden anti-Marksist-Leninist akımlara karşı verilen, ideolojik ve siyasi mücadeleyle kuruldu.

Partimiz, kuruluşuna rastlayan dönemde, komprador patron-ağa devletinin faşist saldırılarına karşı koymuş, silahlı mücadele içinde halkımızı örgütlemeye çalışmıştır. Genç kadrolardan oluşan ve mücadele tecrübesi olmayan Partimiz bu dönemde ağır bir yenilgiye uğradı. Faşizmin azgın saldırıları, önder yoldaşlarımızın bir kısmını katletti, bir kısmını zindanlara doldurdu. Önder yoldaşımız İbrahim kaypakkaya'nın işkencehanelerde kurşuna dizilmesi Partimiz ağır bir darbe oldu.

1973'ten sonra yeniden toparlanmaya çalışan Partimiz, bu kez de içinden ikinci ağır darbeyi yedi. Merkezdeki bir klik, Partimizin varlığını ve doğru çizgisini inkar ederek, gerçekleştirdiği darbeyle partimizi tasfiyeye yöneldi.

İki yıla yakın bir süre merkezi yapıdan yoksun kalan Partimiz, 1. konferansında önemli kararlar aldı.TKP(M-L) 1. Konferansı, kuruluşundan bugüne kadarki mücadelesini değerlendirdi ve halkımıza mücadelesinin hesabını vermek için bir ÖZELEŞTİRİ hazırladı.

TKP(M-L) 1. Konferansı, tasfiyeciklik ile, partimizin bütünlüğüne yönelen hizipleri saflarından uzaklatırdı. Partimizin çizgisini onayladı.

TKP(M-L) 1. Konferansı, parti içindeki dağınıklığa son vererek Merkez Komitesini oluşturdu.

TKP(M-L) 1. Konferansı, Parti tüzüğü hazırlayarak kabul etti.

HALKIMIZ !

Partimizin emperyalizme, soyal emperyalizme, komprador patron-ağa devletinin faşist zulmüne ve her türden gericiliğe karşı yürüttüğü silahlı mücadele, yeni bir ruhla ve daha azimli bir şekilde devam edecektir.

Komprador patron-ağa devletini faşist zulmüne, silahla karşı koyacak ve bu mücadele içinde daha da güçlenecektir.

Hiçbir güç Partimizin varlığına son veremeyecek, silahlı mücadelesini durduramayacaktır.

Çünkü Partimiz; hiçbir kişisel çıkar düşünmeyen, gönüllü savaşıçılardan oluşmaktadır. Üyelerimiz bugüne kadar cesaretin, inancın, kararlılığın, fedakarlığın sayısız örneklerini vermişlerdir.

Partimiz ve önderliğindeki Halk Ordusu (TİKKO), Hlk savaşı yoluyla komprador patron-ağa devletini yıkararak yerine Demokratik Halk İktidarını kuracaktır.

Demokratik Halk İktidarı içinde sosyalizmi inşa edecek, sınıfsız topluma varana dek mücadelesi durmayacaktır. Bu amacına ulaşmak için Partimizin örgütlediği silahlı mücadeleyi hiçbir güç durduramayacaktır.

Faşizm, bu mücadeleyle yıkılacak, yerine Demokratik Halk İktidarı kurulacaktır. Halkımıza zulmedenlerden mutlaka hesap sorulacaktır!

Partimiz bu yola baş koymuş savaşıçılardan oluşmaktadır.

Devrimimize önderlik edecek, bize yol gösterecek olan teşkilat TKP (M-L)'dir.

Bütün komünist devrimcileri yurtseverleri, bütün halkımızı TKP(M-L) saflarında toplanmaya ve O'nun mücadelesini desteklemeye çağırıyoruz!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRDE GERİCİLİK!

KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ!

YAŞASIN HALK SAVAŞI!

YAŞASIN TKP (M-L), VE ONUN ÖNDERLİSİNDEKİ TİKKO, TMLGB!

b) BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİ SINIFINA VE MARKSİST-LENİNİST PARTİLERE MESAJ

Uluslararası proletaryanın Türkiye'deki öncü örgütü TKP (M-L) Şubat 1978'de 1. Konferansı yaptı.

Türkiye'de proletaryanın öncü örgütü olan TKP(M-L), ülkemizde komünist kararlılığın sembolü haline gelen İbrahim KAYPAKKAYA önderliğinde; 1972 yılının Şubat ayında kurulmuştur. Partimiz kuruluşundan itibaren Marksizm-Leninizmi eylemlerine yol gösteren teorik temel olarak kabul etmiş; Marksizm-Leninizmi modern revizyonizme ve her türden oportünizme karşı savunmuştur. Partimiz kurulduktan kısa bir süre sonra, hakim sınıfların azgınca saldırıları karşısında ağır bir yenilgiye uğramış, önder yoldaşlarımızın önemli bir bölümü hunharca katledilmiş, bir bölümü zindanlara atılmıştır. 1974'ten sonra yeniden inşa çalışmasına giren Partimiz içine sızan bazı dönemler, Partimizi tasfiye etmeye kalkmışlardır. Bir süre Partimizin merkezini de ele geçiren bu dönemler, Partimize çok ağır zararlar vermişlerdir. Partimizin Marksist-Leninist çizgisine bağlı kadrolar, bu dönemlerin tavsiyecisi yüzünü kavradıklarında; bunlara karşı amansız bir mücadele açılmış ve parti tasfiyecisi dönemler partimizden atılmıştır. Partimiz 1. konferansı, geçmiş dönemin zengin tecrübelerin değerlendirmiş, partimizin yaptığı hataları ve kaynaklarını tesbit ederek, partimizin özeleştirisini yapmıştır.

Partimiz 1. konferansı, tasfiyecilerin girişiminden sonra ortaya çıkan 'Merkezsizlik' durumuna da bir son vermiş, Marksist-Leninist çizgi temelinde bir Merkez Komitesi seçmiştir. 1. Konferans Merkez Komitesine, Parti Kongresini hazırlama görevini vermiştir. Partimizin 1. Konferansı, Partimizin tüzüğünü kabul etmiştir. 1. konferans, yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosya-ekonomik yapıya sahip ülkemizde, devrimin yolunun Halk Savaşı olduğunu bir kez daha vurgulamıştır.

Partimizin 1. Konferansı, tasfiyecilere, modern revizyonizme ve her türden oportünizme karşı Marksist-Leninist çizginin zaferini ilan edildiği tarihi önemde bir konferanstır.

TKP(M-L) 1. Konferansı, bütün ülkelerin işçi sınıfı ve işçi sınıflarını öncü örgütleri olan Marksist-Leninist Partileri, proleter enternasyonalist duygularla dolu olarak selamlar.

TKP(M-L) 1. Konferansı, uluslararası işçi sınıfının öncü örgütleri olan Marksist-Leninist Partileri ve bütün ülkelerin işçilerine; Marksizm-Leninizmin ilkelerine sıkı sıkıya bağlı olduğunu; Marksist-Leninist ilkeleri her tüden oportünist saldırılara karşı korumakta kararlı olduğunu bildirir.

TKP(M-L) 1. konferansı, tüm dünya proletaryasına ve Marksist-Leninist Partilere, Marks, Engels, Lenini, Stalin ve Mao Zedung'u proleter dünya devriminin büyük öğretmenleri olarak gördüğünü;

oportünistlerin özellikle Stalin ve Mao Zeydung'un şahsında, Marksizm-Leninizme karşı giriştikleri saldırıları göğüslemekte kararlı olduğunu açıklar.

TKP(M-L) 1. Konferansı, uluslararası proletaryanın Tüakiye'deki öncü örgütü olarak; dünya çapında emperyalizme, sosyal emeperyalizme ve her türden gericiğe karşı Marksist-Leninist Partiler öncülüğünde uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların proleter dünya devrimi cephesinin saflarında yer aldığını açıklar.

TKP(M-L) 1. Konferansı, proletarya önderliğinde olmasada da emperyalizme kısa süreli veya geçici de olsa zayıflatan devrimci hareketleri desteklediğini açıklar.

TKP(M-L) 1. Konferansı, bütün dünya proletaryasına ve Marksist-Leninist Partilere, Kruşçof tipi modern revizyonizme karşı mücadeleye sarılacağını; bütün Kruşçof tipi modern revizyonizmden kaynaklanan ve "Üç Dünya Teoryisi" adı ile anılan yeni modern revizyonist akıma karşı da mücadelede kararlı olduğunu açıklar.

TKP(M-L) 1. Konferansı, bugünkü dönemde, uluslararası alanda Marksist-Leninistlerle oportünistleri ayrı temel kıstaslardan birisinin "Üç Dünya Teorisi" adı verilen 'teori'ye karşı takınılan tavır olduğu görüşündedir.

TKP(M-L) 1. Konferansı, "Üç Dünya Teorisi"ne karşı çıktığını açıklayan güçler içinde var olan "Üç Dünya Teorisi"nin önemli tezlerinin doğru olarak kabul edilmesi ve korunması eğilimine karşı olduğunu açıklar.

TKP(M-L) 1. Konferansı, oportünizmle uluslararası alandaki mücadelenin Marksist-Leninist ilkelere dayanarak açık bir biçimde yürütülmesinden yana olduğunu; oportünizme karşı mücadele yöntemleri konusunda Marks'ın, Lenin'in, Stalin'in ve Komünist Enternasyonalin doğru geleneğinin sürdürülmesinden yana olduğunu açıklar.

TKP(M-L) 1. Konferansı, oportünizmle mücadele de oportünizme karşı her türlü 'diplomasi'ye karşı olduğunu; oportünizmle her uzlaşmanın bizzat oportünizm oluşu görüşünde olduğunu açıklar.

TKP(M-L) 1. konferansı, dünyadaki tüm Marksist-Leninist Partileri ve tüm Marksist-Leninistleri "Üç Dünya Teorisi"ni kökten ve açıkça red etmeye, oportünizmele uzlaşmaya karşı çıkmaya çağırır.

TKP(M-L) 1. Konferansı, bütün Marksist-Leninist Parti ve gruplarla, proleter enternasyonalizmi temelinde ve tam eşitlik ilkesine dayalı olarak ilişkilere kurmaya hazır olduğunu açıklar.

TKP(M-L) 1. Konferansı, uluslararası alanda, Marksist-Leninist Parti ve gruplar arasındaki ilişkilere, her Partinin diğer Parti ve gruplarla ilişkisini kendi değerlendirmesi temelinde yapması gerektiği görüşündedir. Partiler arası ilişkilere tam eşitlikten yanadır ve her türlü 'ana parti,', 'yavru parti' ilişkisini red eder.

TKP(M-L), bugün sosyalizmin kalesi durumunda olan Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin yanında olduğunu, proleter enternasyonalizminin gereği olarak her ülkede Marksist-Leninist Parti ve grupları tüm gücüyle destekleyeceğini açıklar.

TKP(M-L) 1. Konferansı, dünya Marksist-Leniist hareketinin Marksist-Leninist ilkeler temelinde birliğini savunduğunu ve bunun için çalışacağını ilan eder

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİNİZ!
YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!
KARHOLSUN REVİZYONİZM VE HER TÜR DEN OPORTÜNİZM!
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist)

Açıklamalar

(1) Komünist'in bu sayısında yalnızca Konferansın almış olduğu kararlar ve belgeler yayınlanacaktır. Bu kararlar ve belgeler Partimizin önümüzdeki dönem yapacağı çalışmaların ana yönünü oluşturmaktır. Alınan kararların ve siyasetin hayata geçirilmesi için kavranılması gerekir. Oysa konferans belgelerinin içerisinde açıklanmaya muhtaç bir çok husus vardı. Bu bakımdan Komünist-2 bu konuları açıklamayı üstlenmiştir. Yoldaşlar kararları okurken bu hususu göz önünde tutmalıdırlar.

(2) Konferansta bir kısım yoldaş, TKP'nin Mustafa Suphi döneminde de sağ hatalar işlediğini ve TKP'nin bu döneminnin de ele alınıp araştırılması gerektiğini savundu. Fakat konferans bu konuda yeterli

araştırma olmadığından dolayı TKP'nin Mustafa Suphi dönemi de dahil olmak üzere yeniden önümüzdeki dönemde araştırılması gerektiğini ve araştırmaların Kongre'de sonuçlandırılmasını kararlaştırdı.

(3) Konferans bu konuda, daha önce (...) da yayınlanan Komünist-6'daki görüşleri ana hatlarıyla kabul etti. Bu yazıda belirtilen görüşlerin tersi yolunda alınmış kararların dışındaki bölümler onaylandı. Yoldaşlarımız bu anlamda, Komünist-6'yı resmi görüş olarak kabul etmelidirler.

(4) Görüldüğü gibi burada "temel çelişme" ve "başlıca çelişmeler" ifadeleri kullanılmaktadır. Bu ifadeler geçmişte kullandıklarımızdan muhteva bakımından farklıdır. Konferans, çelişmeler konusunda "temel çelişme", bundan türeyen "başçelişmeler", ve başlıca çelişmelerden birisinin olabileceği "baş çelişme" ifadelerinin kullanılmasını kararlaştırmıştır. Bu ifadelerin geniş biraçıklaması komünist-2'de yapılacaktır.

(5) Bu çelişme hakkında konferansta birkısım yoldaş "ezilen milletler" ifadesinin de bu çelişmeye eklenmesini savundular. Şimdiye kadar bu mesele gerek bizim tarafımızdan gerekse çeşitli marksist-leninist partiler tarafından savunulduğu için oportüristler tarafından kafa bulandırılabilir.

Gerçekte Lenin, Stalin ve Mao Zedung da çoğu yerde "ezilen milletler-emperyalizm" çelişmesinden bahsetmektedirler. Bu çelişme gerek 1963 yıllarındaki polemik yazılarında, gerekse ÇKP 9. Kongresinde de "ezilen milletler-emperyalizm" çelişmesi şeklinde ifade ediliyor.

Görüşümüze göre bu çelişmenin "halk-emperyalizm" çelişmesi şeklindeki ifadesi doğrudur. Çünkü millet kavramına bilindiği gibi, emperyalist ülkelerde ise komprador burjuvazi ve feodal sınıflar da dahildir. Bunların ise emperyalizm ile temelde bir çelişmesi yoktur. Tam tersine, bu sınıflar, varlığı emperyalizmin varlığına bağlı sınıflardır.

Bazı yoldaşların kafalarında, "emperyalizm ile uşakları arasınada bir çelişme yok mudur?" şeklinde bir soru belirebilir. Böyle bir çelişmenin olmaması düşünülemez. Mesela "Kemalist devrim" tarihimizdeki bir örnektir. Türk ve müslüman olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının temsilcileri Kamalistleri "devrimci" kılan, emperyalizmle Kamalistlerin temsil ettiği sınıfların arasındaki çelişmenin temeli; emperyalistlerin kendi uşaklarının varlığına da son verecek olan ülkeyi sömürgeleştirme girişimleriydi. Aralarındaki mücadele bu çelişmeden çıkıyordu. Fakat burada söz konusu edilen temelde bir çelişmenin olup olmamasıdır. Açıktır ki bu anlamda, onların arasında temelde bir çelişmeden bahsetmek imkansızdır.

Ayrıca yine Lenin, Stalin ve Mao Zedung bir çok yerde "halk" ve "millet" kavramlarının aynı anlamda, eşitleyerek kullanıyorlar. Mesela Mao Zedung, "bir avuç millet haini (Japon uşağı yani / kompradorlar ve toprak ağaları) dışında Çin milleti" diyerek bazı yerlerde "halk" ve "millet" kavramlarını eşitliyor.

Görüşümüze göre kavramların bu şekilde kullanılması zihinleri bulandırmaktan başka bir işe yaramamaktadır. Bu kavramları ayrı ayrı kullanmak gerekir. "Kemalist devrim" ve benzeri "mücadeleler" somut olarak, hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeden açıklanmalıdır.

(6) Bu ifade, geçmişte bizim ve çeşitli Komünist Partilerin kullandığı ifadelerden farklıdır. Kullanılan birinci ifade "sosyalist devletlerle- emperyalizm (ve sosyal emperyalizm)" çelişmesi şeklinde idi. İkinci ifade de "sosyalist kamp-emperyalist kamp" çelişmesi şeklinde idi. Günümüzde bu ifadeler ya mevcut durumu eksik olarak oktaya koyduğu, ya da yanlış anlayışlar yaydığı için hatalıdır.

Bilindiği gibi "sosyalist kamp" ikinci emperyalist dünya savaşından sonra başını Sovyetler Birliğinin çektiği sosyalizmin ve demokratik halk iktidarlarının hüküm sürdüğü ülkeler topluluğuna verilen addı. Bugün böyle bir "kamp"tan söz etmek sosyal faşist diktatörlükleri sosyalist olarak ifade etmekten farksızdır.

Meseleyi sadece "sosyalist devletler" ile olan çelişme şeklinde koymak ise anlatılmak istenenin çok gerisinde kalmaktadır. Çünkü sosyalizm yalnızca sosyalist devletlerle sınırlandırılmaz. Sosyalizm için mücadele veren bütün güçler sosyalizmin, sistem olarak sosyalist sistemin unsurlarıdır. Bu unsurlar içinde hiç kuşkusuz sosyalist ve sosyalizmin inşası sürecinde bulunan devletler çok önemli bir yer tutarlar. Ama bunlar sosyalizmin tek unsuru değildir. Bütün ülkelerde proletaryanın Komünist partilerinin önderliğinde verilen mücadeleler de sosyalist sistemin birer unsurlarıdır.

Görüşümüze göre bu anlamda durumu en iyi açıklayan ifade "sosyalist sistem" şeklindeki ifadedir.

(7) Şimdiye kadar Partimiz de çeşitli komünist Partileri gibi baş çelişme tesbiti yapıyordu. Lin Biao'nun "emperyalizmin toptan çöktüğü çağ" tesbitindeki Troçkist anlayışla birlikte ortaya çıkan ve onun bir devamı olan "dünya çapında baş çelişme" fikrini yanlış buluyoruz. Bu konudaki fikirlerimiz de komünist -2'de ayrıntılarıyla açıklanacaktır.

(8) Baş düşman konusunda şimdiye kadar genel olarak bir çok yanlış anlayışlar savunulmuştur. Bir çok kavram karışıklığı yaratılmıştır. Bunu önlemenin ilk yolu bu ifadeden ne anlaşıldığının; ne anlaşılması gerektiğinin açıklanmasıdır. Konferans bu konuda bu kavramdan ne anladığını ve ne anlaşılması gerektiğini yukarıda belirtilen şekilde somutlaştırmıştır.

Bu konu da Komünist-2’de geniş bir şekilde açıklanacaktır.

(9) Bu konu, emperyalistlerin bir bölümü ile, dünya çapında devrim akımının esas olduğu dönemlerde yapılacak ittifakı meşru göstermek için modern revizyonist „Üç Dünya Teorisi“nin dört elle sarıldığı bir konudur.

Ayrıntılı bir şekilde açıklanacak olan bu konu hakkında şimdilik belirtilmesi gerekli olan nokta, savaşın esas kışkırtıcısı anlamında barışın baş düşmanı ile dünya halklarının başdüşmanı arasındaki farklılığın altının çizile çizile vurgulanmasıdır.

(10) Konferansımız, çelişmeler konusunda kullanılacak ifadeler konusunda aldığı karara uygun olarak, ülkemizdeki çelişmeleri isimlendirmiştir.

Ayrıca Konferansta bir kısım yoldaş, ülkemizdeki milli çelişmenin de başlıca çelişmeler içinde yer alması gerektiğini savunmuşlardır. Konferans, milli çelişmenin önemli bir çelişme olduğu görüşünde birleşmiş; ancak bunun başlıca çelişmeler içinde yer alıp alamayacağını araştırılmasını kabul etmiştir. Bu husus önümüzdeki dönemde milli meseleyle birlikte araştırılarak sonuçlandırılacaktır.

(11) Konferans, yarı-feodal sistemle halk yığınları arasındaki baş çelişmenin içeriği, kapsamı konusunda net bir görüş ortaya koyamamıştır. Yarı-feodal sistem kavramının içi; önümüzdeki dönemde sosyo-ekonomik yapı konusundaki görüşlerimizin derinleştirilmesi için yapılacak olan araştırma içerisinde ele alınıp sonuçlandırılacaktır.

(12) İlk olarak burjuvazinin kullandığı bir terim olan „süper güç“ ifadelerinin kullanılması doğru değildir. Biz komünistler olarak, düşmanın halklar üzerinde baskı unsuru oluşturabilmek için kendisini olduğundan güçlü, yenilmez gösterme çabalarına sadece karşı çıkmakla kalmaz; aynı zamanda onların tarihi olarak can çekişen, çürümüş sınıflar olduğunu, proletaryanın ve halkların mücadelesi ile yok edileceklerini her zaman vurgularız. Mao Zedung’un „Bütün emperyalistler kağıttan kaplıdır“ şeklindeki sözü, komünistlerin bu meseleyle tarihi olarak nasıl yaklaşmaları gerektiğini, proletarya ve halklar lehine bilimsel propagandanın nasıl olması gerektiğini ortaya koymaktadır. Biz bu bakımdan, emperyalistlerin çok güçlü, yenilmez olduğu anlayışını yayma eğilimini içinde taşıdığı için objektif olarak emperyalistlerin propagandasına hizmet eden bu ifadeleri kullanmayı red ediyoruz.

Konferansta kabul edilen ifadeler, Lenin ve Stalin tarafından kullanılmış bilimsel ifadelerdir.

(13) Bu tür ifadeler, modern revizyonist „Üç Dünya Teorisi“nin sistemleştirmeye çalıştığı ifadelerdir. Ayrıca şu anda, „Üç Dünya Teorisi“ni red eden başta Arnavutluk Emek Partisi olmak üzere bir dizi komünist partisi tarafından kullanılmaktadır. Örneğin, AEP, 7. Kongre Raporunda bu ifadeler bir yandan red edilip eleştirilirken, diğer yandan da alınıp kullanılmaktadır. Gerçekte AEP 7. Kongre Raporu’nda daha bir dizi çelişik husus vardır. Partimiz önümüzdeki dönemde uluslararası komünist hareketin birliğini sağlanmasına hizmet edeceği anlayışı ile bu ve benzeri noktaları ele alarak açıklayacaktır.

(14) Şimdiye kadar „Rus Sosyal emperyalizmi“ kavramı, komünistlerin halka hedef olarak gösterdikleri „sovyetler“ hakkında, sovyet eşittir emperyalizm gibi anlayışlar yayabilir. Halbuki sovyetler, emekçi kitlelerin en geniş, en demokratik iktidar örgütleridir. Oysa bugünkü SSCB’ndeki „sovyetlerin“ sözünden başka hiçbir geçerli yanı kalmamıştır. Şimdi bu ülke Rus ulusunun hakimiyetinde, sosyal faşist, sosyal emperyalist bir ülkedir. „Rus sosyal emperyalizmi“ bunları içeren doğru bir ifadedir. Sadece „Rus emperyalizmi“ şeklindeki ifadeler, onların lafta sosyalist olduklarını içermediği ve halk içinde yanlış anlayışları körtükleyeceği için kesinlikle kullanılmamalıdır.

(15) Şimdiye kadar parti içinde faşizm ve komprador kapitalizm konularını açıklayabilmek için çok değişik ifadeler kullanılmakta idi. Bundan böyle parti içi ortak dili sağlayacak olan bu ifadeler kullanılacaktır.

(16) Konferansta bu karar alındıktan sonra bu faaliyeti yürüten kişilere Merkez Komitesi tarafından aşağıdaki belge gönderildi:

JÖ Bölge Komitesine,

Partimizin çeşitli bölgelerinde yapılan bölgesel konferanslarda, demokratik bir biçimde seçilen delegelerin oluşturduğu TKP(M-L) 1. Konferansı bölgelerin durumunu bir bütün olarak değerlendirmiş, ayrıca JÖ Bölge Konferansında, hizipçilik yaptıkları gerekçesiyle, iki kişi hakkında alınan cezai kararı ve idari tedbirleri incelemiştir.

Konuyla ilgili olarak,

1) JÖ bölgesini temsilen gelen delegelerin sözlü ifadeleri dinlenmiş,

2) JÖ bölgesinin „Birleştirilmiş Konferans Tutanaklarındaki Bölge Konferansı delegelerinin kanaatleri okunmuş,

3) Sözü geçen iki kişinin,

a- “TKP(M-L)’yi Yeni Tasfiye Girişimleri ve partimizin Merkezileşmesi Üzerine”,

b- “KONFERANSA” başlıklı yazıları okunmuş ve aşağıdaki sonuçlara varılmıştır-

1) Sözü geçen yazılardan ve ifadelerden bu kişilerin eleştirileri, yapıcı, birleştirici değil, yıkmaya, dağıtmaya yöneliktir. JÖBK ve ÖK şahsında partimizin bütününe hedef alan bir anlayışın ürünüdür. JÖBK ve ÖK şahsında partimize güvensizlik yaymıştır.

2) Sorumlu yoldaşlar hakkında gelişi güzel söylentiler yaymış, sorumlulukları ortaya çıkarılarak illegalite bölge ve parti teşkilatımıza zarara verecek şekilde ihlal edilmiştir.

3) Bazı konularda hatlarını kabul etmiş, "Oportünistlere özeleştir yapmayız" diyerek parti disiplinini tanımama tavrına girilmiştir.

4) Bazı siyasi meselelerdeki farklı düşünceleri organlar dışında yaymış ve bu farklı düşünceleri diğer teşkilatlara karşı partimizin görüşümü gibi anlatılmıştır. Ve bu farklı görüşler çeşitli toplantı ve seminerlerde partimiz adına savunulmuştur. Bu durum parti disiplinini tanımamak ve farklı görüşleri temelinde örgütlenme yapmak anlamına gelir.

5) Demokrati bir şekilde yapılan Bölge Konferansını tanıyıp (seçimlere katılmaları bunun delilidir) Konferans kararlarını tanımamaları kendi içinde tutarsız bir davranıştır. Bu durum parti Konferansında amaçlı hareket edildiği kanaatini uyandırmıştır.

Bütün bu davranış ve çalışmaların sonucu, Parti Konferansı bu kişilerin hizipçilik yaptıkları sonucuna varmıştır. Ancak,

Karar almada ve uygulamada usulsüzlük yapıldığı da tesbit edilmiştir

Bu tür uygulamalarda, getirilen iddialar tarafa bildirilmeli, savunması alındıktan sonra kesin sonuçlara gidilmelidir.

Sonuç olarak,

İddialarla ilgili başka belgeler, konuyla ilgili (varsa) başka kişilerin ifadeleri (yazılı olarak) alınmalı,

Sözü geçen kişilerin savunmalarıyla birlikte en kısa sürede Merkez Komitesine iletilmelidir.

Ayrıca bu kişilere, kararlara karşı tutumlarının kararı etkileyeceği ve kesin kararın Merkez Komitesinden çıkacağı bildirilmelidir.

Bu süre içinde bu kişiler idari tedbir olarak sorumluluklarından alınmalı, çalışmaları ve üzerlerindeki parti malları Bölge Komitesi tarafından atanacak sorumlunun denetimine verilmelidir. Konuyla ilgili kesin karar belirtilinceye kadar bu kişilerle ilişki sürdürülmelidir.

Kararın bir örneği de bu kişilere yazılı olarak verilmelidir.

TKP(M-L) Merkez Komitesi

Söz konusu edilen kişiler, henüz konferansın aldığı kararın karşısında bir tavır takınmamışlardır. Ancak partinin birçok bölge teşkilatlarında, ayrı örgütlenmeye yönelik faaliyetler için oldukları da görülmektedir. Merkez Komitesi Konferans kararı gereğince, savunma yapmadıkları veya oyalama tavrına girdikleride gerekli tavrı takınacaktır.

(17) Konferansta, önümüzdeki dönemde araştırılması gereken yukarıdaki bir dizi mesele tespit edilmiştir. Bu bir dizi mesele Merkez Komitesinin önderliğinde teşkilatımız içinde tartışılmaya ve araştırılmaya sunulacaktır. Teşkilat içerisinde hem genel olarak, hem de özel görevlerle incelenecek olan bu konular, önümüzdeki 1. Kongrenin siyasi temelini oluşturacaktır. Konferans ayrıca "değişilemez" diye karar almadığı konularda tartışma ve araştırmaların Merkez Komitesi tarafından sonuçlandırılması gerektiğini belirtmiştir.

(18) Açıktır ki burada sözkonusu edilen kitle örgütlerindeki çalışma anlayışı, ülkemizin bugünkü aşamasında, devrimin başarılammış olduğu döneme ait bir siyasettir. Proletaryanın iktidarı ele geçirdiği durumda, kitle derneklerinin görevleri, esas olarak, var olan proletarya diktatörlüğünü korumak ve sağlamlaştırmak ve sınıfsız topluma varma mücadelesinde partinin önderliğinde mücadele etmek, kitleleri partiye yaklaştırmaktır.

Ayrıca, bu siyasetin kitle derneklerini fraksiyon derneklerine çevirmek için birbiriyle mücadele eden, lafta "birliği", pratikte tekkeçiliği savunan bir dizi oportünist grupların şiddetli saldırılarına uğrayacağı muhtemeldir.

Diğer taraftan, bu siyaset bir kısım yoldaşlarımıza da ters gelebilir. Bunları gözönünde tutarak, konunun geniş açıklamasını Komünist-2'de ele alacağız.

(19) Tüzükte açıklanmasında yarar olan noktalar, Komünist-2'de yayınlanacak bir yazı ile açıklanacaktır.

(20) Bu bildiri, partimizin temas halinde bulunduğu bir dizi komünist partisine gönderilmiştir. Böylece, onlarla kardeş parti kurma yolunda ilk gişimler yerine getirilmiştir. Bundan böyle bu çalışmalar sürdürülerek, Marksist-Leninist ilkeler ve Konferans kararları temelinde, şu anda ilişki halinde bulunan ve

ilişkimizin olmadığı bir dizi komünist partisiyle kardeşlik ilişkisi kurulmaya çalışılacak, ilişkiler geliştirilecektir.

TKP(M-L) MARSİ

Biz Biz! / Biz Biz Biz!
 İşçinin Köylünün yiğit sesiyiz
 Namluya sürülmüş halk mermisiyiz
 Baş koyduk gönül verdik bu kavgaya
 Krutuluş için çarpar bu kalplerimiz
 İhtilal için çarpar yüreklerimiz
 Bin kere! /Bin kere
 Yemin ettik bin kere
 Kızıl bayrak vereceğiz ellere
 Oraklı çekiçli koca ellere
 Hey hey hey ellere

Biz Biz! / Biz Biz Biz!
 Leninizmin aydınlık izindegiz
 Silah elde halklar cephesindeyiz
 Kan döktük, şehit verdik bu kavgada
 Kurtuluş yolunda asla dönmeyiz
 İhtilal yolunda asla dönmeyiz.
 Bin kere! / Bin kere!
 Yemin ettik bin ker
 Kızıl bayrak dikeceğiz her yere
 Kazılan siperlere
 Kırlardan tepelere
 Hey hey hey tepelere

Biz Biz! / Biz Biz Biz!
 İhtilalde olurki yeniliriz
 Eksilmez azmimiz artar kinimiz
 Komünist partisi bu son kavgada
 Kurtuluş için yüce önderimiz
 İhtilal için yüce önderimiz
 İhtilal için yüce önderimiz
 Bin kere ! / Bin kere !
 Yemin ettik bin kere
 Kızıl bayrak asacağız her yere
 Müstahkem mevkilere
 Şehirlerde kalelere
 Hey hey hey kalelere

MARKSİST-LENİNİSTLER, HANGİ KILIK ALTINDA ORTAYA ÇIKARSA ÇIKSIN-REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELEYİ KARARLI VE AZİMLİ OLARAK YÜRÜTMEME DEVAM EDECEKLERDİR.

MARKSİST-LENİNİSTLER, KENDİ HATALARINA KARŞI DA İNSAFSIZ OLACAKLAR, ELEŞTİRİ VE ÖZELEŞTİRİ İLKESİNİ SAMİMİYETLE VE CESARETLE UYGULAYACAKLARDIR.

BUGÜN ÜLKEMİZDE KOMÜNİST DEVRİMCİLERİN ESAS GÖREVİ, SİLAHLI MÜCADELE İÇİNDE HALKIN ÜÇ SİLAHINI İNŞA ETMEKTİR.

SUBJEKTİVİZMDEN, REVİZYONİZMDEN VE DOGMATİZMDEN ARINMIŞ, KİTLELERLE KAYNAŞMIŞ, TEORİYLE PRATİSİ BİRLEŞTİREN, ÖZELEŞTİRİ METODUNU UYGULAYAN ÇELİK DİSİPLİNLİ BİR KOMÜNİST PARTİSİ, BÖYLE BİR PARTİNİN ÖNDERLİSİNDE HALK SİLAHLI KUVVETLERİ, YİNE BÖYLE BİR PARTİNİN ÖNDERLİSİNDE HALKIN BİRLEŞİK CEPHESİ: İŞTE DÜŞMANI YENMEDE KULLANACASIMIZ HALKIN ÜÇ SİLAHI BUNLARDIR.

MARKSİST-LENİNİSTLER, BU AMAÇLA ÜLKEMİZİN ÇEŞİTLİ BÖLGELERİNDE VE KİTLELER ARASINDA SİLAHLI MÜCADELENİN ATEŞİNİ TUTUŞTURMAK AZMİNDE VE KARARINDADIR.

BÜTÜN YOLDAŞLAR! ÜLKEMİZİN BÜTÜN KOMÜNİST DEVRİMCİLERİ!

REVİZYONİST KLİKLERLE HER TÜRLÜ BASLARIMIZI KOPARALIM!

MARKSİST-LENİNİST SAFLARDA YIKILMAZ BİR BİRLİK KURALIM!

ÖNÜMÜZDE ÇETİN AMA ŞANLI MÜCADELE GÜNLERİ VAR, SINIF MÜCADELESİNİN DENİZİNE BÜTÜN VARLISSIMIZLA ATILALIM!

BU MÜCADELEDE KAHRAMAN İŞÇİ SINIFIMIZA FEDAKAR VE ÇİLEKEŞ KÖYLÜLERİMİZE, YİSİT GENÇLİSİMİZE SONSUZ BİR GÜVEN DUYALIM!

YAŞASIN MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN VE MAO ZEDONG YOLDAŞIN IŞIKLI YOLU!

YAŞASIN TÜRKİYENİN HER MİLLİYETTEN EMEKÇİ HALKI!

İBRAHİM KAYPAKKAYA